

INSPECTORATUL
ȘCOLAR
JUDEȚEAN
TELEORMAN

”Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat a fost uitat.”

Burrhus Frederic Skinner

CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN

Publicație periodică a Casei Corpului Didactic Teleorman

*Ediție specială dedicată Proiectului Național
„CREDem în Educație” (ediția a III-a)*

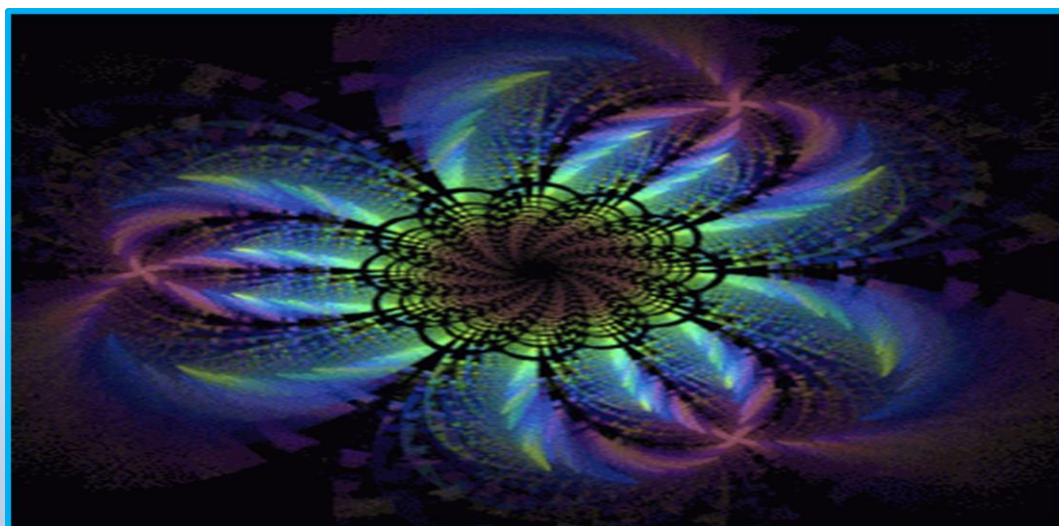
Ediție on-line

ISSN – 2558 – 8893

ISSN – L 2558-8893

Nr.38
Octombrie 2023

2023

CASA CORPULUI DIDACTIC TELEORMAN

Strada Carpati nr. 15; Alexandria, cod: 140059

TEL: 0247/315636; FAX: 0347/407064

E-mail: ccd_tr@yahoo.com

Site: <http://ccd.isjtr.ro>

**Creativitate și inovare
didactică!**

CASA CORPULUI DIDACTIC TELEORMAN

propune cadrelor didactice și personalului didactic
auxiliar să-și facă cunoscută activitatea în
filele revistei noastre.

”ÎMPREUNĂ PENTRU UN NOU ÎNCEPUT!”

ECHIPA DE REDACȚIE A REVISTEI

CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN

Director

Prof. Prof. Daniela Ramona VÎJĂ

Comitet științific:

Prof. Daniela Ramona VÎJĂ

Prof. dr. Alexandra NEGREA

Redactor șef:

Prof. Daniela Ramona VÎJĂ

Colectivul de redacție:

Prof. metodist Ionuț BOLOG

Prof. metodist Nicoleta CRĂIȚĂ

Prof. metodist Ștefan Florin IANCU

Prof. metodist Andra NEGRILĂ

Prof. metodist Violeta SOCOL

Inf. Mariana POPA

Bibliotecar Rozalinda MÎRTÎCU

Ec. Adina CONSTANTIN

Secretar Loredana COMAN

Tehnoredactare computerizată

Inf. Mariana POPA

Revista ***CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN*** a fost editată conform
Regulamentului de organizare și funcționare a Casei Corpului Didactic, aprobat prin
Ordinul Ministrului Educației și Cercetării Nr. 4713 din 23.08.2010.

Responsabilitatea afirmațiilor conținute în materialele publicate revine în totalitate
autorilor.

CUPRINS

NR. CRT.	NUME ȘI PRENUME	UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT	TITLUL LUCRĂRII	PAG
1.	Olteanu Alina	Grădinița cu Program Prelungit nr.4 Alexandria	„Educația incluzivă în grădiniță”	6
2.	Alecu Ecaterina Mirela	Școala Gimnazială Drăgănești de Vede	„Integrarea resurselor educaționale în format digital în procesul didactic”	7
3.	Matei Florinela/ Iordan Ionela	Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Alexandria/ Grădinița cu Program Prelungit nr.10 Alexandria	„CREDem în educația ecologică-Plantăm, planeta o protejăm!”	9
4.	Berechet Mariana Florinela	Școala Gimnazială nr. 2 Zimnicea	„Parteneriatul școlar educațional, mijloc eficient pentru stimularea sensibilității, creativității și comunicării”	10
5.	Caragea Carmen	Școala Gimnazială Plosca	„The Need and the Importance of Education”	12
6.	Chirescu Iolanda-Loredana	Școala Gimnazială nr. 1 Mârzănești	„Importanța implementării procesului de mentorat didactic pentru domeniul educațional”	14
7.	Georgescu Doinița Nicoleta	Grădinița cu Program Prelungit nr.6 Alexandria	„Concepte despre educație”	16
8.	Condilă Irina Ileana	Școala Gimnazială nr. 3 Zimnicea	„Rolul strategiilor didactice interactive în eficientizarea procesului educațional”	17
9.	Stoica Cornelia Daniela/Grigore Adelina Eliza	Grădinița cu Program Prelungit „Ion Creangă” Alexandria	„Credem în educație”	19
10.	Anghel Elena-Angelica	Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Alexandria	„CREDem în educație”	20
11.	Stan Diana Florentina	Grădinița cu Program Prelungit nr. 4 Alexandria	„Credem în educație”	21
12.	Mitran Elena-Adriana	Colegiul Național Pedagogic „Mircea Scarlat” Alexandria	„Despre educație – punct și de la capăt”	23
13.	Coman Monica	Școala Gimnazială „Mihai Viteazul” Alexandria	„Dimensiunea etică a educației”	24
14.	Ciofalcă Mihaela Cristina	Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Alexandria	„Școlile pot găsi soluții STEAM pentru schimbările climatice”	26
15.	Albu Oana Claudia	Grădinița cu Program Prelungit nr. 4 Alexandria	„Activități extracurriculare”	27
16.	Iancu Liana Irina	Grădinița cu Program Prelungit „Ion Creangă” Alexandria	„Educația înseamnă ceva mai mult decât a merge la școală”	29

NR. CRT.	NUME ȘI PRENUME	UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT	TITLUL LUCRĂRII	PAG
17.	Socol Violeta	Grădinița cu Program Prolungit nr. 7 Alexandria	„Educația pentru diversitate pentru dezvoltarea timpurie a copiilor”	31
18.	Gâțlan Alina	Grădinița cu Program Prolungit nr. 4 Alexandria	„Educația pentru toți”	32
19.	Veneticu Florentina	Școala Gimnazială Vitănești	„Educația – cheia succesului”	34
20.	Dumitrașcu Livia-Alexia/Dumitrașcu Florina	Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Alexandria	„Educația în școală: Fundamentul pentru dezvoltare și succes”	35
21.	Țințăreanu-Mircea Cezarina	Colegiul Național Pedagogic „Mircea Scarlat” Alexandria	„Educația între teorie și practică”	37
22.	Agapie Carmen-Liliana	Școala Gimnazială Bujoreni	„Educația ne modelează”	38
23.	Gîțlan Florentina	Școala Gimnazială Bogdana	„Educația – o prioritate pentru toți”	39
24.	Geantă Florentina	Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Alexandria	Proiectul „Ocrotiți pădurea – plămânul naturii”	41
25.	Grasu Daniela	Colegiul Național „Unirea” Turnu Măgurele	„Managementul calității în învățământul preuniversitar”	43
26.	Gurlui Mihaela	Grădinița cu Program Prolungit „Ion Creangă” Alexandria	„Activitatea educațională în formarea personalității copiilor în perioada preșcolară”	44
27.	Gușă Petruța Felicia	Școala Gimnazială Plosca	„Factorii care influențează motivația de învățare”	46
28.	Bădescu Ruxandra Florentina	Școala Gimnazială Nr.5 Râmnicu Vâlcea	„Impactul activităților extrașcolare la copiii cu cerințe speciale”	48
29.	Dumitrașcu Livia-Alexia	Școala Gimnazială „Mihai Viteazul” Alexandria	„Erasmus: O experiență ce înfrumusețează viața și viitorul tău”	49
30.	Ionescu Rodica	Liceul Teoretic Videle	„Jocul digital în educație”	51
31.	Pătru Livia	Școala Gimnazială Brastavățu	„Școala ca element al comunității și factor al dezvoltării”	52
32.	Matei Nicoleta Diana	Școala Gimnazială nr. 1 Măldăeni	„Învățământul online vs. învățământul face to face în educație”	54
33.	Mirancea Georgiana	Școala Gimnazială nr. 1 Mărzănești	„Beneficiile și provocările implementării procesului de mentorat”	55
34.	Cristea Monica-Ioana	Școala Gimnazială nr. 4 Turnu Măgurele	„Modelul pedagogic de formare a competenței de comunicare asertivă”	56
35.	Matei Roxana Carmen/ Popescu Maria Grațiela	Școala Gimnazială nr. 7 Buzău	„Oportunități eTwinning”	58

NR. CRT.	NUME ȘI PRENUME	UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT	TITLUL LUCRĂRII	PAG
36.	Mănica Sanda	Liceul Tehnologic „Sf. Haralambie” Turnu Măgurele	„Parametrii comunicării”	59
37.	Răcu Camelia	Școala Gimnazială nr. 3 Zimnicea	„Tratarea diferențiată a elevilor în ciclul primar - componentă a managementului educațional”	61
38.	Gheorghe Livia Mădălina	Grădinița cu Program Prelungit nr.8 Alexandria	„Educația este viitor”	62
39.	Scumpu Adela Simona	Școala Gimnazială nr. 2 Zimnicea	„Rolul dascălului în școală și în societatea contemporană”	64
40.	Mone Mirela	Grădinița cu Program Prelungit nr.8 Alexandria	„Rolul educației în formarea personalității”	65
41.	Loghin Paula Cătălina	Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Alexandria	„Rolul familiei în educația copilului”	67
42.	Mihai Ștefania Monica	Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Alexandria	„Rolul major al educației pentru societate”	68
43.	Balaur Izabela-Margareta	Școala Gimnazială nr.7 Alexandria	„Rolul școlii în viața copiilor”	69
44.	Sergentu Delia	Școala Gimnazială Drăgănești de Vede	„Proiectarea resurselor educaționale digitale din perspectivă educațională”	71
45.	Melinte Violeta	Grădinița cu Program Prelungit „Ion Creangă” Alexandria	„Personalitatea cadrului didactic -factor important al reușitei școlare”	73
46.	Miloș Ioana	Grădinița cu Program Prelungit Nr. 4 Alexandria	„Valorile morale în educația timpurie”	74
47.	Vergelea Laura	Grădinița cu Program Prelungit Nr. 6 Alexandria	„Formarea preșcolariilor ca viitori adulți”	76
48.	Ilie Eugenia	Liceul teoretic „Constantin Noica” Alexandria	„Rolul profesorului în formarea personalității elevului”	77
49.	Țepurică Dana	Grădinița cu Program Normal nr. 1 Drăeșani	„CRED în educație Perspectivele dezvoltării personalității”	79
50	Craiță Nicoleta	Casa Corpului didactic Teleorman	„Educația ne unește”	80

EDUCAȚIA INCLUZIVĂ ÎN GRĂDINIȚĂ

Prof.invat.presc.Olteanu Alina –
Grădinița cu P.P Nr.4 Alexandria

*„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu.Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume".
(Din „Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)*

Fiecare copil este diferit și special și are propriile nevoi, fie că este sau nu un copil cu dizabilități.Toți copiii au dreptul la educație în funcție de nevoile lor. Educația incluzivă are ca principiu fundamental un învățământ pentru toți,împreună cu toți, care constituie un deziderat și o realitate ce câștigă adepti și se concretizează în experiențe și bune practici de integrare/ incluziune.

Grupul Român pentru Educație Incluzivă (GREI) are ca obiectiv general conectarea României la eforturile internaționale în realizarea educației incluzive, susținerea și dezvoltarea modelului românesc și promovarea acestuia la nivel național și european. Principiile pe care GREI le promovează sunt simple, clare și de maximă generalitate:

- fiecare copil este unic și valoros în cadrul sistemului de educație;
- fiecare copil poate învăța;
- politicile școlare sunt cele care trebuie să încurajeze mai curând ideea de școală pentru copil, decât cea de copil pentru școală;
- încurajează dezvoltarea și susținerea serviciilor de sprijin în școală , pentru a oferi oportunități de dezvoltare tuturor elevilor, dar și pentru a forma și sprijini profesorii;
- susțin parteneriatul educațional dintre profesori, părinți, elevi, alături de toți profesioniștii care dau valoare adăugată actului educațional; educație incluzivă înseamnă sprijin și educație pentru toți, grijă și atenție pentru fiecare.

În acest sens, integrarea educativă vizează reabilitarea și formarea persoanelor cu nevoi speciale, aflate în dificultate psihomotorie, de intelect, de limbaj, psihocomportamentală, senzorială, printr-o serie de măsuri de natură juridică, politică, socială, pedagogică. În pedagogia contemporană există o preocupare intensă pentru găsirea căilor și mijloacelor optime de intervenție educativă, încă de la vârstele mici, asupra unei categorii cât mai largi de populație infantilă. Astfel, conștiința copiilor, de la cea mai fragedă vârstă, trebuie formată și dezvoltată , învățându-i pe aceștia că primirea copiilor „diferiți”, alături de toți ceilalți, trebuie făcută nu de dragul lor, în primul rând, și nu din milă pentru ei, ci pentru dreptul fiecărui individ de a participa la acțiuni comune pentru dezvoltarea lui ulterioară , pentru a contribui și el la dezvoltarea comunității în care trăiește.

Argumentul acestui referat este tocmai ideea că incluziunea poate și este mai mult decât un discurs demagogic, declarativ; ea poate fi pusă în practică prin tehnici concrete de predare și adaptare curriculară individualizată, prin formarea și dezvoltarea conștiinței tuturor copiilor pentru acceptiunea diversitară de orice tip. Grădinița are ca scop crearea unui program coerent și coordonat de incluziune a copiilor preșcolari cu diferite dizabilități, de alte etnii, proveniență socială etc. și pregătirea celorlalți copii în vederea acceptării acestora alături de ei, fără diferențe de manifestare comportamentală sau verbală. De asemenea, se impune și implementarea unor strategii coerente de dezvoltare a conștiinței și a comportamentelor copiilor în spiritul toleranței și nediscriminării, a acceptării de șanse egale pentru toți copiii.

Educatorea trebuie să cunoască deficiențele copiilor pe care îi va primi în grupă în scopul înțelegerii acestora și pentru a-și putea modela activitățile, în funcție de necesitățile copiilor. Grupa în care va fi integrat copilul cu cerințe speciale va trebui să primească informații într-o manieră corectă și pozitivă despre acesta. Este foarte importantă sensibilizarea copiilor și pregătirea lor pentru a primi în rândurile lor un coleg cu dizabilități. Sensibilizarea se face prin stimulări: crearea și aplicarea unor jocuri care permit stimularea unor deficiențe (motorie, vizuală, auditivă), ceea ce determină copiii să înțeleagă mai bine situația celor ce au dizabilități: prin povestiri, texte literare, prin discuții, vizitarea/ vizita unor persoane cu deficiențe.

Primirea în grupă a copilului cu cerințe educative speciale, atitudinea față de el trebuie să păstreze o aparență de normalitate, copilul trebuind să fie tratat la fel cu ceilalți copii din grupă. Conduita și atitudinea educatoarei trebuie să demonstreze celorlalți copii că i se acordă preșcolarului cu dizabilități. De aceea trebuie să exprime aceleași așteptări și să stabilească limite similare în învățare ca și pentru ceilalți copii din grupă. Ea trebuie să își asume rolul de moderator , să promoveze contactul direct între copiii din grupă și să direcționeze întrebările și comentariile acestora către copilul cu cerințe educative speciale.

De asemenea, trebuie să-i încurajeze și să-i stimuleze ori de câte ori este nevoie pe aceștia, dându-le încrederea în forțele proprii, în propria reușită în acțiunile întreprinse, evidențiind unele abilități sau interese speciale lor în dezvoltarea și sprijinirea cărora trebuie implicate și familiile copiilor. Părinții sunt parteneri la educație pentru că dețin cele mai multe informații despre copiii lor. Relația de parteneriat între părinți și grădiniță presupune informarea părinților cu privire la programul grupelor, la conținuturile și metodele didactice, dar presupune și întâlniri cu aceștia, participări la expoziții, excursii, serbări, vizite, etc., în care sunt implicați proprii lor copii.. De aceea, putem afirma că familia este primul educator și are cel mai mare potențial de modelare.

BIBLIOGRAFIE:

- Ecaterina Vrășmaș-, „Educația copilului preșcolar”, Editura ProHumanitas, București, 1999;
- Ecaterina Vrășmaș-, „Introducere în educația cerințelor speciale”, Editura Credis, București, 2004.

INTEGRAREA RESURSELOR EDUCAȚIONALE ÎN FORMAT DIGITAL ÎN PROCESUL DIDACTIC

**Alecu Ecaterina Mirela, profesor,
Școala Gimnazială Drăgănești de Vede, Teleorman**

Resursele educaționale în format digital sunt reprezentate de materiale didactice ce vizează diverse media, combinații de text, grafică, sunet și video utilizate în procesul de învățare pentru înțelegerea temelor abordate, formarea de priceperi și deprinderi, explicarea conceptelor, exersarea unor algoritmi de rezolvare de probleme.

Ne referim aici la manuale digitale (<https://www.manuale.edu.ro/>), dar și la diverse pagini web(<https://digital.educred.ro/>), enciclopedii(https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_online_encyclopedias), dicționare(https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_online_dictionaries), atlase(<http://www.open>

culture.com/2016/04) sau videoclipuri (<https://www.youtube.com/>) ce pot fi integrate într-o metodă sau strategie didactică.

Accesul la aceste resurse poate fi restrictiv, în virtutea drepturilor de autor, sau poate fi liber, în cazul resurselor educaționale deschise – RED (în engl. Open Educational Resources, OER). De remarcat că RED presupun nu numai cărți în format digital cu acces liber (în engl. Open Textbooks), ci și alte tipuri de resurse, aplicații software, depozite digitale instituționale etc.

Aceste resurse sunt utile atât pentru instruirea asistată de tehnologie în varianta clasică față în față, în clasă, cât și pentru educația la distanță sau mixtă (blended learning).

Poate cel mai important ajutor în această perioadă de învățare online este manualul digital.

Acesta constă într-o suită de instrumente și resurse educaționale digitale variate în ce privește abordarea pedagogică și conținutul, într-o înlănțuire riguroasă care transpune și mediază programa școlară pentru o disciplină și pentru un an de studiu – fiind construit, deci, pentru un parcurs de învățare de lungă durată.

Dacă o resursă educațională digitală, elaborată pentru a însoți o anumită activitate de învățare sau pentru a dezvolta o anumită competență, face apel la un avantaj restrâns de metode, manualul digital este o resursă interactivă complexă ce însumează caracteristici generice ale unui material suport în format digital:

- posibilitatea de adaptare, corectare, actualizare, completare, îmbogățire facilă;
- legături între secvențe de conținut; integrarea de exerciții sau conținut de aprofundare și/sau opțional;
- integrarea multimedia: simulări, filme didactice, animație interactivă, clipuri audio;
- resurse suplimentare integrate;
- integrare de activități de învățare complexe și de jocuri educative (de tip serious games);
- posibilitatea de personalizare (de către instituție, profesor sau elev);
- lucru interactiv și direct pe manual, chiar și colaborativ, ceea ce implică căutare, subliniere/evidențiere, adnotări, rezolvarea sarcinilor de lucru etc.;
- acces online (pentru descărcare, pentru realizarea unor teme, pentru trimiterea rezolvării unor sarcini de lucru etc.);
- sarcini de evaluare/de auto-evaluare – inclusiv posibilitatea construirii unui portofoliu electronic al elevului (Istrate, 2013).

În concluzie, fiecare profesor poate căuta și accesa resurse educaționale în format digital și/sau online, sau își poate crea propriile resurse, adaptate grupurilor de elevi și nevoilor lor de învățare, resurse în diverse formate (text, video, audio, multimedia etc.) utilizând diverse instrumente online sau offline.

Aceste resurse le poate partaja sau nu cu alți educatori, elevi, părinți sau persoane interesate, prelevându-se de drepturile de autor sau alegând o licență deschisă de tipul Creative Commons.

În consecință, putem afirma, următoarele:

- Există o gamă foarte largă de tehnologii și medii disponibile pentru activitățile didactice, cu caracteristici unice care le fac utile pentru predare și învățare.
- AR este cea mai răspândită tehnologie emergentă în e-learning, ea fiind utilă atât pentru diversificarea materialelor clasice și îmbogățirea materialului informațional, cât și pentru redarea instrucțiunilor practice.
- AI ajută la crearea unor experiențe de învățare relevante și personalizate, recomandări vocale de învățare personalizată, utilizarea roboților didactici etc.
- Jocurile serioase și gamificarea prezintă potențial în motivarea elevilor pentru învățare, creșterea interesului, implicare emoțională, dobândirea cunoștințelor într-un mod activ și plăcut, scăderea presiunii evaluării, arătând că învățarea este de fapt un proces exploratoriu și nu de memorare.
- Alegerea sau combinația diverselor aplicații este determinată de: o filosofia didactică a profesorului – perspectiva sa asupra predării-învățării și evaluării; o cerințele de prezentare și structurale ale subiectului abordat sau ale conținutului;

o abilitățile care trebuie dezvoltate la elevi;

o imaginația profesorului (și a elevilor) în identificarea posibilităților de integrare pentru diferite media.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, I., Sisteme de instruire alternative și complementare, 2008, Iași, Polirom.
2. Grosseck, G., & Crăciun, D., Ghid practic de resurse educaționale și digitale pentru instruire online, Volum coordonat de Editura Universității de Vest Timișoara, 2020, Colecția Amfiteatru, Seria Pedagogie, ISBN 978-973-125-790-7

CREDEM ÎN EDUCAȚIA ECOLOGICĂ- PLANTĂM, PLANETA O PROTEJĂM!

**Matei Florinela-Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare”, Alexandria
Iordan Ionela-Grădinița cu PP nr.10-Alexandria**

Cum putem forma o generație mai responsabilă față de mediu? Care este vârsta potrivită pentru a iniția educația pentru îngrijirea și protejarea mediului? Care sunt metodele și tehnicile cele mai adecvate care sensibilizează copiii în vederea dobândirii unor comportamente specifice de protejare a frumuseților și bogățiilor mediului înconjurător?

Protejarea planetei este o problemă care trebuie să ne preocupe pe fiecare, iar noi, adulții, trebuie să punem un mare accent pe educația ecologică a celor mici, pentru a ne putea bucura împreună de frumusețile naturii.

Astfel, în cadrul „Săptămânii verzi” și nu numai, am defășurat diverse activități. Temele și conținuturile abordate în cadrul educației ecologice au venit în sprijinul desfășurării unei educații pentru mediu care să favorizeze dezvoltarea conștiinței ecologice în rândul celor mici, a simțului responsabilității, a solidarității pentru păstrarea și ameliorarea problemelor existente ale mediului. Conținuturile au fost abordate într-o manieră interdisciplinară, respectând particularitățile de vârstă și individuale ale preșcolarilor și școlarii. Cunoștințele științifice oferite i-au motivat în înțelegerea proceselor și a fenomenelor care au un impact major asupra mediului înconjurător, iar activitățile educative organizate au contribuit cu succes la însușirea unor norme de comportament ecologic, la formarea unor atitudini și valori morale care să îi însoțească pe parcursul întregii vieți.

Exemple de activități:

- „Micii grădinari” - activitate practică și gospodărească, joc de rol, modelaj;
- „Micul fermier” - activitate practică și gospodărească;
- „Ziua de Curățenie Națională” - Let's Do It, România!- desen, activitate de ecologizare;
- „Ziua Pământului”(22 aprilie) „Ziua Mediului” (5 iunie)- activitate practică;
- „O zi în pădure”- lectura cadrului didactic, desen, joc de rol;
- „Pădurea veselă și tristă”- povestea educatoarei, desen, pictură;
- „Așa da, așa nu!”- joc didactic, joc de rol;
- „Micul ecologist”- povești create după o imagine/ povești create după un personaj (un animal)
- „Ecologiști în acțiune” - activitate practică (confecționare de mini-pubele pentru reciclare selectivă);

- „Prietenii păsărelelor” - activitate practică (confeccionare căsuțe pentru păsărele), joc de rol (hrănirea păsărelelor);
- „Reciclăm, jucării noi confeccionăm” - activitate practică (colaj, decupare, lipire);
- „Ecologiștii grădiniței/școlii” - activitate practică;
- „Un copil - un copac” - activitate practică și gospodărească;
- „De la sămânță la plantă” - observare, activitate practică;
- „Micul cercetător” - joc de rol, observare.
- „Floarea veselă și tristă” - observare (experiment: o plantă va beneficia de lumină și apă iar alta nu);
- „Experimentăm, lucruri noi învățăm” - observare (experiment privind degradarea hârtiei comparativ cu plasticul și lemnul);

În cadrul acestor activități, am urmărit dezvoltarea unor valori și atitudini ca de exemplu:

- respect față de mediul înconjurător, față de plante și animale;
- manifestarea spiritului de inițiativă în situații critice, ce vizează mediul înconjurător; dobândirea unui comportament ecologic;
- spirit de responsabilitate civică în utilizarea rațională a resurselor naturale;
- relaționare pozitivă cu ceilalți;
- respect pentru sine și pentru cei din jur;
- responsabilitate, corectitudine.

Modalitățile de evaluare au constat în: probe orale; probe practice; autoevaluarea; observarea sistematică a copiilor; portofolii; realizarea de experimente și mini-cercetări; expoziții cu lucrări; cărți, broșuri, postere, afișe, pe baza temelor studiate.

PARTENERIATUL ȘCOLAR EDUCAȚIONAL, MIJLOC EFICIENT PENTRU STIMULAREA SENSIBILITĂȚII, CREATIVITĂȚII ȘI COMUNICĂRII

Prof. înv. primar Berechet Mariana Florinela
Școala Gimnazială „M. R. Paraschivescu”/Structură Școala Gimnazială Nr. 2 Zimnicea

Satul românesc este izvorul sensibilității și spiritualității românești. El nu trebuie să moară, trebuie să trăiască veșnic cu obiceiurile și tradițiile sale, cu ocupațiile și portul oamenilor săi, cu înțelepciunea, cu bogăția și frumusețea sufletească a celor ce l-au ocupat de-a lungul vremii. Toate acestea sunt parte a tezaurului culturii românești și contribuie la identitatea noastră ca popor. Dintotdeauna, poporul român a știut să-și păstreze datinile și obiceiurile, poveștile, muzica și poezia, ca apoi să le transmită cu mândrie, din generație în generație, urmașilor dornici să le cunoască.

Când poposesc la porțile sufletului Sfintele Sărbători, ne bucurăm împreună de neasemuita frumusețe a datinilor strămoșești și scoatem din comoara inimii și din lada de zestre a neamului, tezaurul folcloric românesc: cântecul, jocul și costumele populare specifice sărbătorilor.

În ceea ce ne privește pe noi, dascălii, ne putem mândri cu faptul că încercăm și, în marea majoritate a cazurilor, chiar reușim să-i învățăm pe copiii noștri ce înseamnă tradiția, ce înseamnă frumosul și, în același timp, să le deschidem bine ochii asupra marii moșteniri pe care neamul românesc a transmis-o de la o generație la alta.

Dacă uităm tradițiile și obiceiurile naționale putem spune că nu ne mai știm rădăcinile. Școala trebuie să păstreze și să cultive interesul pentru cunoașterea și păstrarea tradițiilor, de la cele mai mici vârste, ca un semn de respect pentru trecutul nostru românesc.

Vorbind despre folclor, în anul școlar trecut am inițiat, la nivelul clasei pe care o coordonez, un **PROIECT EDUCAȚIONAL** care, de la început și până la final, s-a bucurat de mare succes, atât în rândul colegilor, al părinților, al celorlalți parteneri (Primăria orașului, Biblioteca orașenească, Biserica ortodoxă din orașul nostru, azilul de bătrâni din oraș, câțiva agenți economici), dar mai ales în rândul elevilor. Titlul proiectului este **TRADIȚIILE ȘI OBICEIURILE POPULARE, FRUMUȘETEĂ SUFLETULUI ROMÂNESC**, iar motivația inițierii lui a fost că se vrea a fi o călătorie în spațiu și timp, o întoarcere la rădăcini și o revenire în prezent, în același timp.

Programul activităților a cuprins șase momente, pe parcursul a șase luni de zile:

1. **Lansarea proiectului** a avut loc în luna decembrie, în școală. După prezentarea pe scurt a proiectului, a urmat un program artistic emoționant, specific sărbătorilor de iarnă, care a cuprins scenete despre Nașterea Domnului și despre Moș Crăciun, colinde, obiceiuri locale, dansuri populare, împodobirea bradului, răsplătirea colindătorilor etc.

În ziua următoare, am colindat vârstnicii de la azilul de bătrâni din orașul nostru. Fericirea și bucuria lor au fost o răsplătă minunată pentru fiecare dintre copii.

2. **“Pe urmele străbunilor”** a fost a doua activitate. Elevii au vizitat persoanele cu cea mai înaintată vârstă din orașul nostru și din comunele limitrofe și au cules de la ei multe informații despre tradițiile locale, obiceiuri, vestimentație, toponimie locală, obiecte tradiționale. Ei au fost în același timp reporteri, jurnaliști-fotografi, operatori, redactori.

3. **“Biblioteca, loc de documentare”** s-a desfășurat atât la biblioteca școlii noastre, cât și la cea orașenească. Aici elevii s-au documentat în legătură cu elementele de folclor. Au aflat numele scriitorilor români care s-au inspirat din folclor și au ascultat mici fragmente din opera acestora, apoi au susținut un spectacol care a cuprins recitări de versuri, mici scenete și scurte dramatizări după acele opere inspirate din folclorul românesc.

4. **“Podoabe de primăvară”** a luat forma unui atelier de lucru în care au fost realizate podoabe specifice primăverii, decorate cu motive folclorice: măștișoare, felicitări, desene, semne de carte. O parte dintre produsele realizate au fost expuse într-o expoziție organizată la nivelul școlii, o altă parte din măștișoare și felicitări a fost oferită bătrânilor de la azil, iar cea de-a treia parte a făcut obiectul unei licitații, iar cu banii strânși au fost cumpărate haine, încălțăminte, jucării și rechizite pentru câțiva dintre elevii clasei noastre, care aveau nevoie.

5. **“Sărbătoarea Paștelui în folclorul local”** a avut loc în incinta bisericii. Preotul a prezentat copiilor semnificația Sărbătorii pascale, folcloriștii din zonă le-au oferit informații despre semnificații ale anumitor obiecte și obiceiuri specifice acestei sărbători, iar elevii au realizat în atelierul de lucru felicitări, au încondeiat ouă, au realizat desene și colaje, apoi au amenajat în incinta școlii și a azilului de bătrâni expoziții cu aceste lucrări.

6. **“De la lume adunate și-napoi la lume date...”**

Finalizarea proiectului, de Ziua copilului, a cuprins comunicarea rezultatelor obținute, aprecierea expozițiilor realizate, finalizarea portofoliului proiectului, oferirea de diplome, cadouri și surprize pentru copii și un scurt program folcloric prezentat de aceștia.

BIBLIOGRAFIE:

- Stanciu S., Petre A. -, Pedagogie și folclor “, 2001, București, Editura Didactică și Pedagogică;
- Niculiță – Voronca E.- „Datinile și credințele poporului român adunate și așezate în ordine mitologică”, 2000, Iași, Editura Polirom;
- Simion V. – “Jilavele, leagăn străbun de cultură și civilizație”, 2006, București, Editura Ialpress.

THE NEED AND THE IMPORTANCE OF EDUCATION

Prof. Caragea Carmen
Școala Gimnazială, Comuna Plosca, județul Teleorman

Education is an important asset which makes an individual able to compare the positive and negative things in life. It is by means of acquiring education that one can shape his/her future in a better way. Education is real important factor in human life, because if you get the knowledge about certain thing, you will be able make a better decision. The word "education" is derived from the Latin word "educatio" means "A breeding, a bringing up, a rearing", from "educio" means "I educate, I train" which is related to the homonym "educio" means "I lead forth, I take out, I raise up, I erect". Education in its common sense is a form of learning in which habits, skills and knowledge of a group of people are transferred from one generation to another through teaching, training, or research. Education means an all-round sketch out of the best in child and man, body, mind and spirit. The essential character of education for individual growth and social progress is now accepted by everybody. Asset in the education of its youth considered as most vital by all modern nations, such an asset reasonably acquires top precedence in developing countries. The end of all education, all training should be man making. The end and aim of all training is to make the people nurture. The training by the current and expression are brought under control and become prolific is known as education. Education often takes place under the guidance of others, in some cases it can be acquired by self means. Any experience that has a decisive effect on the way one thinks, feels, or acts may be considered educational. Education is Self-Empowerment. In receipt of a good education helps in empowering us, thus making us strong enough to look after ourselves in any given situation. It keeps us aware of our given surrounding as well as the rules and regulations of the society we're living in. It's only through knowledge that we can be able to question authority for its negligence or discrepancies. It is only then that we can avail our rights as a citizen and seek improvement in the structural functioning of governance and economy. It's only when a citizen is aware about the policies of its government can he be able to support or protest the change. As a whole, people can bring about development only when they know where improvement is necessary for the greater good of mankind. Education helps us understand our self-better, it helps us realize our potential and qualities as a human being. It helps us to tap into latent talent, so that we may be able to sharpen our skills.

In promotion of education it is a well learned person, we can say a teacher in common language who is playing a vital role. In all situations the teacher should maintain an affectionate and loving approach to children and their feelings. He/she must know the area of teaching and also recognize his/her own values, which in turn lead to his/her achievement and solutions. He/she should be able to justify the methods of providing education so that to motivate the children. Succeeding in cooperation requires a common structure for the action, which divides responsibilities like shared planning, cooperative realization and negotiations, and decision-making. Learner-learned cooperation offers an opportunity to cross professional limits. Common work requires the aptitude to make compromises and avoid competitive positions. Success requires professionalism, expertise in the field of action, but first of all, a strong professional identity, which makes it possible to give and take mutual know-how. The essential features are: sharing, companionship, mutual dependence and mutual use of power. Building cooperation frequently involves at least the following stages: agreement on the procedure and contents of the activity, internalisation of the aims of the action, making the action official and organization and stabilization of the administration of the action. At its best it may develop from an official and occasional cooperation to a regular communication where

discussion and exchange of information become possible. When it works appropriately, it includes firm and variable structures, which are not dependant on some individuals, but rather are a part of the structure; whereby the workers are strongly committed, and responsibility areas are planned, carried out and developed together.

The teacher plays many roles: counsellor, member of the achievement group, and an individual or a specialist in the field of educational art. Children learn differently; some learn easily just listening to the guidelines, some find it easier just to be an observer, watching the teacher and trying to reproduce afterwards. A teacher should have an exceptional and creative personality, which means that he/she should have the abilities to react to feedback from the children, as well as to be pioneering in his/her creation of solutions for the diverse number of issues that take place. This also requires academic skills, which allow expanding situations so that children have new possibilities for problem solving through inspired and innovative solutions. The teacher must give confidence to children's learning skills through his/her own example. The creativity includes individual, cultural and social aspects which should all be noticed if we desire to strengthen children's creative engagements. The inventive teacher sees pupil as individuals and encourages them to search for many solutions and ideas, as well as to work in their own, original way. An innovative teacher aims at child-centred realization and appreciates the outcomes of the children giving them the responsibility for decision-making.

Education is pretty much important in the world today as it is because of education that we can clear off the darkness of ignorance. Education has been adjudged to be a practicable tool of change in the optimistic direction. If we educate the people they will come out from the shadows of ignorance and they will help to develop the nation. No nation can acquire development unless it promotes education among its people. Education maintains equality of rights between men and women, it would empower the people to know and ask for their various rights. It also reduces economic disparities by making educated people able to earn their livelihood and hence reduces poverty. Education also plays an important role in social reformation process and eradicating anti-social elements. It would make the people to fight against every form of discrimination. In the present age of science and information technology, education would develop people technically through exposure to science and technological education. It guides the road of a nation towards development when its people would be educated to the extent that they can make a distinction between good and bad, when they will raise their voices against injustice. After all education would encourage people with the opportunities of taking part in the world of complicated politics and governance and hence ensure amongst them the spirit of a responsible citizen.

Education is a fundamental right for all, enshrined in the Universal Declaration of Human Rights, and protected through various international conventions, this is a very serious problem. In most of the world nations, there is a stunning disparity in the educational opportunities provided for disabled children and those provided for nondisabled children. If we have to realize the object of education for all then we have to attain a complete transformation in the situation. Education is critical for achieving growth in a knowledge based society. Without education people were barred from the most basic information they may need for daily life. Increasing education had the probability of believing a force multiplier in pushing forward the socio-economic development of the nation. If we make people literate they will be self-reliant and the beneficial impact in the society and in country at large will be manifold.

BIBLIOGRAPHY

- Abraham, A., Handbook of Inclusive Education for Educators, Administrators, and Planners, Sage Publications, New Delhi, 2004.
- Bennett, Christine, "Strengthening Multicultural and Global Perspectives in the Curriculum". In Beyond Multicultural Education: International Perspectives, Edited by Kogila Moodley, Calgary, Alberta: Detselig Enterprises Ltd., 1992.

- Bergevin, P., A philosophy for adult education, New York: Seabury Press, (1967).
- Cross, K. P., Adults as learners, San Francisco: Jossey-Bass, (1981).
- Gandhi, M. K., an Autobiography and the Story-My Experiments with Truth, Navajivan Publishing, Ahmadabad, 1966.
- Hearty, S. and Alur, M., Education and Children with Special needs, Sage Publications, New Delhi, 2005.
- Houle, C. O., The inquiring mind, Madison, WI: University of Wisconsin Press, (1961).
- Knowles, M. S., Self-directed learning, New York: Association Press, (1975).
- Knox, A. B., Helping adults learn, San Francisco: Jossey-Bass, (1986).
- Merriam, S. B., & Caffarella, R. S., Learning in adulthood: A comprehensive guide (2nd Edition), San Francisco: Jossey-Bass, (1999).
- Noddings, Nel, Philosophy of Education, Boulder, CO: West view Press, (1995), ISBN 0-8133-8429-X.
- <http://en.wikipedia.org/wiki/education>.

IMPORTANȚA IMPLEMENTĂRII PROCESULUI DE MENTORAT DIDACTIC PENTRU DOMENIUL EDUCAȚIONAL

**Chirescu Iolanda-Loredana, profesor învățământ primar,
Școala Gimnazială nr. 1 Mârzănești**

”Mentoratul este un proces în care normele, valorile, limbajul și comportamentul social sunt transferate de la o persoană către alta” (Aryee, 1996), proces în care „un mentor poate fi definit ca un supervisor de încredere și cu experiență sau sfătuitoare, care prin consimțământ mutual își asumă un interes activ în dezvoltarea și educarea unui individ tânăr și cu mai puțină experiență.” (Atkinson, 1994)

Activitatea de mentorat trebuie să vină în continuarea stagiilor de practică pedagogică efectuate în timpul studiilor universitare de licență, îmbogățind această experiență cu exemplul personal de predare și de abordare a fenomenului educațional.

Activitatea de mentorat are un rol important în anticiparea și diminuarea dificultăților ce ar putea interveni în cariera didactică a viitorilor dascăli. Mentoratul aduce beneficii pentru profesorii începători, dar și pentru profesorii cu experiență. Profesorii mentori contribuie la îmbunătățirea activității de predare a debutanților/ stagiilor și își îmbunătățesc propria competență profesională. Ajutorul profesorului mentor este esențial în această perioadă pentru stagiari, deoarece experiențele pozitive pot afecta decizia acestora de a intra în sistemul de educație ca profesori definitivi.

Din perspectiva persoanei mentorizate, menționăm următoarele beneficii ale mentoratului:

- Este provocat să-și asume riscuri, responsabilități, să stabilească obiective și să le realizeze, în acord cu înalte standard de performanță;
- Gestionarea și eliminarea stresului prin apelul la sprijinul unui mentor;
- Îmbogățirea cunoașterii teoretice și practice;
- Oportunitatea de a primi consultanță și sprijin specializat, de a fi asistat pas cu pas în procesul asumării noilor roluri de către o persoană experimentată, dispusă să-i împărtășească din experiența sa;
- Dezvoltare personală evidențiată prin: creșterea încrederii în sine, creșterea stimei de sine, reducerea stresului, creșterea gradului de motivare etc.
- Folosirea accesului la oportunități de dezvoltare profesională pentru o mai bună gestionare a traseului profesional;

- Adoptarea unei atitudini pozitive în raport cu noul loc de muncă;
- Preluarea unor modele de comportament profesional dezirabil;
- Optimizarea adaptării la noul loc de muncă;

Pot fi identificate beneficii ale activității de mentorat și din perspectiva mentorului:

- Satisfacția profesională;
- Recunoaștere profesională, posibilitatea de a-și evidenția profesionalismul;
- Oportunitatea de a-și valorifica abilitățile, capacitățile, competențele, de a transmite studenților, debutanților, propria experiență profesională;
- Posibilitatea de învățare reciprocă, prin dobândirea unor cunoștințe de actualitate de la stagiari;
- Oportunitatea de verificare a propriilor competențe în domeniul predării, leadership-ului și al practicilor de tip reflectiv;

Mentorul este un model de predare pentru studenții practicanți, el oferă studenților exemple de bună practică, ce îi pot ghida pe aceștia în viitoarea carieră didactică. Exemplul personal oferit profesorului debutant de către profesorul mentor este mult mai grăitor și are un impact mult mai puternic decât orice carte de didactică sau metodică ori proiect atent realizat.

Un mentor eficient din punct de vedere profesional trebuie, în mod absolut necesar, să posede arta comunicării, astfel încât discursul său să fie nu numai unul motivațional, ci să înglobeze și o serie de sfaturi esențiale pentru dezvoltarea carierei debutantului. Mentorul trebuie să fie un bun profesionist al meseriei pe care o practică și al rolului pe care s-a angajat să îl joace. El trebuie să îi permită profesorului debutant să își manifeste stilul propriu de abordare a procesului instructiv-educativ, fără a-și impune modul personal de lucru, dar folosindu-l ca un soi de ghid de acțiune în cazul în care cel din urmă solicită acest lucru. Adaptabilitatea și un spirit analitic foarte bine dezvoltat ar trebui să se numere printre calitățile unui bun mentor.

Mentoratul este important deoarece introduce profesorii începători în comunitatea școlară și viața profesională, sprijinindu-i și oferind-le coaching și consiliere atunci când este necesar.

BIBLIOGRAFIE:

1. Crașovan, M. (2016). „Mentoratul – modalitate de pregătire și integrare profesională a viitoarelor cadre didactice”, București, Editura Universitară.
2. Ezechil, L. (coord.), (2009), Ghidul mentorului, Pitești, Editura Paralela 45.
3. Lazăr, E., Leahu, G., (2020), „Mentoratul în educație. Context facilitator și modalitate de sprijin pentru cariera didactică”, București, Editura Universitară.
4. Stan, C (2020), „Mentorat și coaching în educație”, Cluj-Napoca, Editura Presa Universitară Clujeană.

CONCEPTE DESPRE EDUCAȚIE

**Profesor învățământ preșcolar, Georgescu Doinița Nicoleta
Grădinița cu P.P. nr.6
Localitatea Alexandria, Teleorman**

“A educa înseamnă a înălța...A înălța copilul până la starea de om. Educația nu creează omul, ea îl ajută să se creeze.” (Maurice Dubesse)

Urmărind și analizând diferite concepții, orientări și curente pedagogice din punctul de vedere al răspunsului explicit sau implicit pe care l-au dat probele referitoare la rolul educației în dezvoltarea personalității omului, constatăm că el a oscilat între cele două extreme: negarea sau minimalizarea rolului educației și exagerarea aportului acesteia prin subaprecierea celorlalți factori.

Filosoful și pedagogul englez J.Locke susține în lucrarea sa „ Eseu asupra intelectului omenesc” că la naștere sufletul omului este asemănător unei table nescrise, că în intelect nu există nimic care să nu fi trecut înainte prin simțuri. Pentru a accentua și mai mult rolul educației afirmă că „ nouă zecimi din oamenii pe care îi cunoaștem sunt ceea ce sunt, buni sau răi, folositori sau dăunători, prin efectul educației. Educația este aceea care determină diferența dintre oameni.”

Categorie fundamentală a pedagogiei, educația a fost definită în diverse moduri. Pentru Platon, educația ar fi “ arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acestora care dispun de ele “. Aristotel, în lucrarea sa “ Politica”, consideră că educația “ trebuie să fie un obiect al supravegherii publice, iar nu particulare”. În consecință, ea trebuie să pregătească viitori cetățeni. Fiecărui tip de suflet îi corespunde un alt fel de educație.

În concepția sa, deci, educația ar fi o acțiune de “ dăltuire” a ființei umane, tot așa cum sculptorul cioplește un bloc de marmură pentru a-i da formă. J. A. Comenius, în lucrarea sa “ Didactica magna”, consideră că la naștere, natura înzestrează copilul numai cu “ semințele științei, ale moralității și religiozității”. Acestea nu se desăvârșesc prin sine și de la sine, ele devin un bun al fiecărui om numai prin educație. În concepția sa, educația este o activitate de stimulare a acestor “ semințe” și, implicit, de conducere a procesului de umanizare, omul “ nu poate deveni om decât dacă este educat. Pentru pedagogul englez din secolul al XVII-lea, John Locke, educația se prezintă sub forma unei relații interpersonale de supraveghere și intervenție ce se stabilește între “ preceptor”(educator) și copil (viitorul “ gentlemen”). Filosoful german Imanuel Kant, în reflecțiile sale, aprecia că educația contribuie la valorificarea naturii umane în folosul societății. “Este plăcut să ne gândim că natura omenească va fi mai bine dezvoltată prin educație și că se poate ajunge a i se da o formă care să-i convie cu deosebire”. O viziune cu totul specială o întâlnim la J.-J. Rousseau. Pentru el, educația este în același timp intervenție și neintervenție. Fiecărei perioade de vârstă îi corespunde un anumit tip de educație în funcție de fenomenele psihice dominante în etapa respectivă (organe de simț, rațiune, sentimente). “Educația negativă “ presupune înlăturarea oricărui obstacol din calea dezvoltării firești, totul trebuind lăsat să se producă de la sine fără nici o intervenție. Bineînțeles, există concepții diferite între adepții “educației libere” și cei ai “educației bazate pe constrângere”, între reprezentanții “ pedagogiei existenței” și cei ai “ pedagogiei esenței”. Primii plasează izvorul educației în copil, subordonând-o astfel nevoilor, aspirațiilor și sentimentelor acestuia, pe când ceilalți consideră că izvorul educației se află în societate. Esența educației se reduce pentru cei dintâi la dirijarea dezvoltării copilului, iar pentru ceilalți la adaptarea acestuia la anumite condiții de mediu.

A educa înseamnă a cultiva curăţenia sufletească şi buna cuviinţă a copiilor şi a tinerilor, a-l creşte pe copil moral şi în evlavie, a avea grijă de sufletul lui, a-i modela inteligenţa, a forma un atlet pentru Hristos; pe scurt, a te îngriji de mântuirea sufletului lui.

Educaţia este asemenea unei arte: artă mai mare decât acesta nu există, pentru că, dacă toate artele aduc un folos pentru lumea de aici, arta educaţiei se săvârşeşte în vederea accederii în lumea viitoare (Ioan Hrisostom).

BIBLIOGRAFIE

Albu, G., În căutarea educaţiei autentice, 2002, Iaşi, Editura Polirom

Dicu, A., Dimitriu, E., Probleme de psihosociologie a educaţiei, 1973, Bucureşti, Editura Ştiinţifică

Monteil, J-M., Educaţie şi formare, 1997, Iaşi, Editura Polirom

Călin, M., Teoria educaţiei. Fundamentarea epistemologică şi metodologică a acţiunii educative, 1996, Bucureşti, Editura ALL

Stan, C., Teoria educaţiei. Actualitate şi perspective, 2001, Cluj-Napoca, Editura Presa Universitară Clujeană

ROLUL STRATEGIILOR DIDACTICE INTERACTIVE ÎN EFICIENTIZAREA PROCESULUI EDUCAŢIONAL

PROF. ÎNV. PRIMAR CONDILĂ IRINA ILEANA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 ZIMNICEA

În societatea actuală are loc un proces dinamic care obligă toate categoriile sociale să ţină pasul cu evoluţia societăţii şi implicit a educaţiei.

Nevoile şi cerinţele copiilor actori pe scena educaţională pretind dascălilor o schimbare radicală a modului de abordare a activităţii didactice.

Analizând poziţia cadrului didactic în faţa problemelor instruirii şi ale învăţării, profesorul Ioan Neacşu afirmă că „educatorii sunt solicitaţi astăzi, în mod continuu, să promoveze învăţarea eficientă. Şi nu orice învăţare eficientă, ci una participativă, activă şi creativă.” (1990, p.12)

Propunem în acest sens, un nou concept, cel de *învăţare interactiv-creativă* pe care îl definim drept un proces evolutiv, care are la bază receptivitatea faţă de experienţele noi, căutate şi rezolvate prin explorare, deducţie, analiză, sinteză, generalizare, abstractizare, concretizare, punând accentul pe realizarea conexiunilor între sensuri şi solicitând o profundă implicare intelectuală, psihomotorie, afectivă şi voliţională.

În cadrul învăţării interactiv-creative, elevul/studentul descoperă, inferează, imaginează, construieşte şi redefinişte sensurile, filtrându-le prin prisma propriei personalităţi şi solicitând procesele psihice superioare de gândire şi creaţie. Ea apare ca urmare a eforturilor individuale şi colective, al interacţiunii educatului cu ceilalţi, bazându-se pe schimburile sociale în dobândirea noului.

Învăţarea interactiv-creativă este o forma specială a învăţării şcolare, apărută din necesitatea ţinerii pasului şcolii cu noile transformări existente şi preconizate, în viaţa şi activitatea social-umană, în complexitatea epocii contemporane. Acest fapt solicită din parte individului înzestrarea cu un echipament intelectual, afectiv-voliţional, care să-l ajute să depăşească modalităţile de simplă echilibrare ale organismului, prin răspuns la stimuli la nivel dominant senzorio-perceptiv. El trebuie

să folosească traiectorii combinate și complicate de ordin reflexiv în soluționarea problemelor pe care i le pune viața și să exploreze alternativele rezolutive. Omul viitorului trebuie să fie un constructor de probleme și de sisteme ideative necesare rezolvării lor, transpunerii lor în plan ideativ și practic, găsiind soluții optime și eficiente. El este omul faptelor pentru ca ele conving, deci omul creator; este omul pentru care fapta nu vorba este maxima conducătoare în viață.

Noile orientări postmoderniste asupra științei educației solicită cu necesitate aplicarea unor strategii interactiv-creative în predarea și învățarea școlară.

Elevul activ și creativ dă dovadă de multă îndrăzneală în aprecierea critică a unui produs, de independență în abordarea și analiza problemelor, de spirit de contraargumentare, de libertate în manifestarea comportamentală generală. De multe ori, comportamentul lui la ore devine deranjant pentru unii profesori mai conservatori. El iese din tiparele prestabilite ale activității atunci când acestea devin plictisitoare, rutiniere. Profesorul trebuie să profite de nevoia lui de cunoaștere și de avântul său în activitate, canalizându-i eforturile în direcții constructive prin oferirea de ocazii variate menite să-i alimenteze setea de nou și de descoperire.

Elevul activ și creativ se caracterizează prin spirit de independență în muncă, o gândire care se desfășoară pe traiecte lungi, fără bariere de ordin cognitiv, manifestând o puternică și neobișnuită tendință de a explora și de a crea. Copiii din această categorie sunt mai puțin interesați de activitatea în echipe și au tendința de a-și întocmi un plan personal de lucru, păstrând legătura numai cu un număr restrâns de prieteni.

Profesorul este cel care trebuie să găsească cele mai eficiente modalități prin care să stimuleze potențialul creativ al fiecărui elev în parte. El trebuie să înțeleagă copilul (ce e în adâncul sufletului său, ce-și dorește, ce-i place și ce poate să facă) și, pe această bază, să prescrie un „rețetar” de metode de abordare cât mai potrivite, benefice pentru dezvoltarea și desăvârșirea sa personală. Nu elevii trebuie să se adapteze la școală, ci școala trebuie să se adapteze la copii. Lumea se află într-o continuă schimbare; școala trebuie să se schimbe și ea. Într-o școală dezirabilă, atât elevii cât și cadrele didactice își doresc ca activitățile să fie plăcute, învățarea să fie utilă, cunoștințele interesante, iar lecțiile să fie organizate folosind un evantai metodologic bogat și distractiv. Profesorul este acea persoană care dăruiește cu iubire din cunoașterea sa, cântărind cât, ce și cum trebuie porționată aceasta, astfel încât sufletul celui aflat în formare s-o primească ca pe ceva firesc, de care are nevoie pentru propria-i desăvârșire.

BIBLIOGRAFIE :

- Cerghit, I. (coordonator), *Perfecționarea lecției în școala modernă*, 1983, București, Editura Didactică și Pedagogică
- Nicola, I., *Tratat de pedagogie școlară*, 1996, București, Editura Didactica și Pedagogica Regia Autonoma
- Oprea, C., L., *Strategii didactice interactive – repere teoretice și practice*, 2009, București, Editura Didactică și Pedagogică

CREDEM ÎN EDUCAȚIE

**Prof. pt. învățământul preșcolar: Stoica Cornelia Daniela
Grigore Adelina Eliza**

Grădinița cu program prelungit Ion Creangă Alexandria

Grădinița de copii are o importanță deosebită în formarea personalității tinerei generații considerând că vârsta copiilor de care se ocupă este cea a marilor achiziții, când se schițează unele trăsături mai stabile de temperament și caracter, a deschiderii largi spre lume, a curiozității maxime și a motivației de a cunoaște tot ce este în jur.

Fiecare perioadă de vârstă își are însemnătatea ei în evoluția ființei umane și în conturarea personalității. De aceea, cei ce lucrează cu copilul preșcolar, îndeosebi educatoarele, trebuie să cunoască în detaliu psihologia copilului de vârstă preșcolară și a fiecărui copil în parte pentru a contribui astfel la formarea și dezvoltarea personalității lui. În acest sens, grădinița este o oază educativă, este spațiul paradisului copilăriei în care copilul trăiește și își încarcă rezervele energetice și psihice, un tărâm de basm și poezie, un cântec de veselie, este locul unde copilul își poate întregi experiența socială generată de confruntarea cu cei care au aceleași nevoi și dorințe, aceleași capacități fizice și psihice. Ca personalitate, copiii se disting printr-o mare diversitate temperamentală: Există copii vioi, expansivi, comunicativi și copii retrași, lenți. Sunt unii total nestăpâniți, care, parcă nu-și găsesc locul, vorbesc fără să fie întrebați, intervin în toate împrejurările. La lecție, unii sunt mereu cu mâna ridicată, fie ca știu sau nu știu, alții, dimpotrivă, chiar dacă știu, sunt tăcuți, încearcă să nu “se afișeze”. Aceasta este o realitate psihologică – grefată pe o realitate biologică, naturală – care, adesea, creează multe dificultăți activității de instruire și educare. Treptat, pe măsură ce copilul înaintază în vârstă, însușirile înăscute ale sistemului nervos se împletesc cu influențele de viață ale educației, formând un “aliaj”. Contactul cu influențele modelatoare ale procesului educațional dă naștere la anumite compensații temperamentale. Copiii agitați, colerici, încep să devină mai stăpâni pe conduita lor, datorită posibilităților pe care le oferă activitatea școlară de a-și consuma energia prin studiu. Temperamentele flegmatice încep să-și reducă treptat din inerție și să adopte un ritm de lucru mai alert. Cei cu trăsături melancolice – naturi sensibile, cu tendințe de închidere în sine – cunosc și ei un proces de activizare a conduitei, încurajați de succesele pe care le obțin. Un rol important în formarea personalității îl are jocul, în special jocurile de rol în care copilul însușindu-și un rol dobândește implicit și relațiile interioare de comportament incluse în rolul respectiv. De asemenea, și stilurile comportamentale parentale au influență asupra formării personalității preșcolarului. Părinții, prin propriul comportament, pot influența nivelul de reținere sau de agresivitate al copilului, comportamentul lui prosocial, iar stilul parental facil-tează sau perturbă elaborarea imaginii și concepției despre sine a preșcolarului, și, implicit, el poate favoriza sau întârzia elaborarea valorilor morale sau dezvoltarea competenței sociale.

Rolul important al grădiniței este cel de a cunoaște modul în care funcționează intelectul copilului, de a sesiza înclinațiile pe care le manifestă, de a descoperi sensibilitățile acestuia, pentru a realiza predicții asupra lui și pentru a-i deschide căile formative în direcția înclinațiilor.

BIBLIOGRAFIE:

- Dumitrana, Magdalena, Copilul, familia, grădinița. București: Editura Compania
- Golu, Pantelimon, Zlate, Mielu, Verza, Psihologia copilului. Manual pentru clasa a XI-a, București, Editura Didactică și Pedagogică
- Tomșa, Gheorghe Psihopedagogie preșcolară și școlară, București, Editată de Revista învățământul preșcolar

CREDEM ÎN EDUCAȚIE

Prof.înv.primar Anghel Elena-Angelica
Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Alexandria

„Educația nu este pregătirea pentru viață, educația este viața însăși”. (John Dewey)

Educația reprezintă arta de a utiliza diverse forme de învățare împreună cu scopul de a dezvolta aptitudini, de a îmbogăți cunoașterea, de a dezvolta personalitatea, este cea prin intermediul căreia oamenii se diferențiază între ei. Oamenii tind spre a deveni culți, erudiți, calități care sunt cultivate încă din grădiniță și dezvoltate pe tot parcursul vieții.

Ființele umane vin pe lume sumar pregătite pentru existență, dar încă din primii ani de viață se conturează personalități care devin capabile de a participa la viața socială, sub toate aspectele ei mai plăcute sau mai puțin plăcute.

Copiii sunt individualități care se transformă în permanență, căpătând noi dimensiuni, caracteristice fiecărei etape de evoluție.

Fiecare etapă de evoluție este marcată de sisteme proprii de referințe, de judecăți, de scopuri și motive proprii, de aceea a cunoaște copilul înseamnă a încerca să înțelegem modalitatea în care el transformă datele venite din lumea exterioară în acțiuni și comportamente. Acest proces de transformare a realității nu se realizează în mod indiferent, ci este însoțit de anumite emoții și sentimente, care reflectă relația dintre individ și obiectele sau situațiile care le-au produs. Aceeași situație poate provoca diferitelor persoane emoții variate și chiar același obiect îi poate provoca unui om emoții diferite, în perioade diferite, dacă relația lui față de obiectul respectiv se modifică.

Copilul este o individualitate, o personalitate în formare ale cărei arii de manifestare fizică, spirituală, emoțională, cognitivă, socială, se influențează reciproc și se dezvoltă simultan, fiecare din acestea fiind în egală măsură importante și trebuie să facă obiectul educației de la cele mai fragede vârste.

Pentru ca dezvoltarea personalității copilului să se desfășoare la un nivel optim este necesară existența parteneriatului în familie și între familii, în societate între instituții care se ocupă de creșterea și educarea copiilor. Instituțiile de educație nu pot substitui familia, ci o sprijină contribuind la dezvoltarea relațiilor intra și extrafamiliale. Toate achizițiile din această perioadă se bazează pe existența unui fond afectiv, asigurarea unui climat pozitiv, bazat pe iubire, respect, colaborare între familie și școală.

Centrarea procesului educațional asupra copilului presupune preocuparea permanentă a cadrelor didactice pentru cunoașterea copilului ca individualitate și adaptarea programelor de educație la profilul individual al subiectului supus educației.

Cu alte cuvinte, programele educaționale presupun identificarea și utilizarea unor secvențe de curriculum care să se adapteze nu doar ariei cognitive a personalității, ci și celor afectivă, socială și motorie, astfel încât dezvoltarea într-o anumită latură să susțină și să stimuleze evoluția celorlalte laturi și a personalității ca întreg.

Apare tot mai evidentă nevoia de a se acorda o atenție crescută primilor ani de viață ai copilului, cu atât mai mult este recunoscut faptul că în mica copilărie se pun bazele dezvoltării fizice și psihice ale copilului în dezvoltarea sa ulterioară.

Chiar dacă există un set de cunoștințe și competențe ce trebuie asimilate în perioada formării inițiale, totuși societatea contemporană ne pune în fața unor situații noi care impun cu necesitate educația continuă și permanentă a individului pentru a se adapta noilor solicitări.

Fiecare copil trebuie tratat cu aceeași atenție, evitându-se stereotipiile și etichetările legate de gen, cultură, religie, rasă, clasă socială, handicap, etc.

În concluzie, putem spune: copilul este unic, are dreptul la copilărie, dezvoltare individualizată, în sensul promovării propriei identități și trebuie să devină “actor” principal în propria-i viață, prin participare, exprimarea opiniei, nediscriminare. Copilul trebuie să fie susținut în devenirea sa de programe educative timpurii de calitate, construite pentru el și împreună cu el.

BIBLIOGRAFIE

- Bruner, J., „Pentru o teorie a instruirii”, (1970), București, EDP;
- Ilie, M.D., „Elemente de pedagogie generală, teoria curriculum-ului și teoria instruirii”, (2005), -editura MIRTON, Timișoara, 2005;
- Cucos, C., „Pedagogie”, (2006), Iași, editura POLIROM;
- Vrăsmaș, E., Herman, P., Paraschiv, I., ș.a. „Educația Timpurie a copilului în vârstă de 0-7 ani”, (1997), București, Ed. Alternative.

CREDEM ÎN EDUCAȚIE

**Stan Diana Florentina, Profesor învățământ preșcolar
Grădinița cu P.P. Nr. 4 Alexandria**

Egalizarea șanselor de instruire este teoretic garantată în aproape toate țările lumii, dar realizarea practică a acestui principiu generos continuă să rămână una din cauzele de importanță majoră ale reformelor. Conceptul de “egalitate” înseamnă astăzi ceva mai mult decât drepturile egale pe care democrații secolului trecut le revendicau cu entuziasm pentru toți cetățenii; ea înseamnă o egalitate reală a șanselor individuale de promovare socială, iar educația este instrumentul cel mai important în dezvoltarea la maximum a acestor șanse.

Ca obiectiv, educația pentru toți desemnează țelul unei educații cu adresabilitate maximă, care surprinde necesitatea adaptării strategiilor și metodelor în așa fel încât nici un individ să nu rămână în afara acțiunii educaționale. Se conturează tot mai mult ideea că fiecare individ reprezintă un izvor de experiențe în învățare atât pentru propria sa formare, cât și pentru ceilalți, ceea ce subliniază ideea că învățarea este un proces complex ce implică interrelații și experiențe comune ale educatului și educatorului.

Principiului democratic „societate pentru toți” trebuie să i se asocieze cel de “educație pentru toți”, ca expresie a drepturilor egale pentru toți componenții comunității. În prezent este promovată concepția educării copiilor cu dizabilități laolaltă cu ceilalți. Ea este sintetizată în sintagma “învățământ integrat și/ sau incluziv”, concretizată în instituționalizarea școlarității subiecților cu cerințe speciale de educație împreună cu ceilalți sau în structuri școlare cât mai apropiate.

Principalul motiv pentru formarea și educarea copiilor cu dizabilități în școli obișnuite este acela de a spori oportunitățile de învățare, prin interacțiune cu ceilalți copii și de a stimula participarea acestor copii la viața comunității.

„Prin educație pentru toți trebuie să se creeze posibilitatea ca toate ființele umane, inclusiv cele cu dizabilități, să-și dezvolte în întregime potențialul, să aibă contribuții în societate și, mai presus de

toate, să fie valorizate, datorită diferențelor lor. În lumea contemporană, alcătuită din diferențe de toate felurile, nu cei cu dizabilități ci marea societate este cea care are nevoie de educație specială pentru a deveni o adevărată societate pentru toți.” Federico Mayor

Conceptul de „Educație specială” semnifică, în cele mai multe cazuri, „educația persoanelor cu cerințe speciale”, iar într-un sens mai restrâns, “educația persoanelor aflate în dificultate”. Aceasta este o formă de educație adaptată modului de dezvoltare a copilului.

Deci, acest concept privește învățământul special, adică educația subiecților cu deficiențe, handicapuri de natură intelectuală și/ sau senzorială. Copiii care au deficiențe fizice, senzoriale sau intelectuale se pot confrunta cu multa dificultăți de învățare și de participare la viața comunității. De exemplu, copiii cu dizabilități datorită unui accident, sau unor sechele de poliomielită, pentru că nu pot să meargă sau să urce scările, șansa de a participa la viața comunității sunt foarte puține. Este posibil să se rușineze de corpul său, îi lipsește încrederea și încearcă să evite să se joace cu alți copii. O primă soluție ar fi eliminarea deficienței, dar dacă medical deficiența respectivă nu se poate vindeca, atunci se poate acționa în sensul de a schimba mediul pentru copil, astfel încât efectul deficienței să fie mai puțin evident. Multe din efectele deficiențelor se pot reduce în cazul în care copiilor li se oferă șansa de a interacționa cu colegii și adulții din comunitatea căruia îi aparține, de a fi învățați de părinți și profesori care să-i ajute să-și însușească noi abilități. Pe lângă nevoile fizice, copilul mai are și alte nevoi care sunt vitale pentru dezvoltarea lor emoțională și mentală: nevoia de a se simți ocrotit și în siguranță, nevoia de interacțiune și stimulare. Comunicarea, jocul și afecțiunea sunt esențiale pentru dezvoltarea fizică, mentală și emoțională a copilului.

Sintagma „Educație pentru toți” înseamnă educație pentru toți copiii, inclusiv cei cu dizabilități sau cei care provin din grupuri marginalizate ale societății. Educația incluzivă apare, astfel, ca fiind un răspuns complex pe care pedagogia îl oferă școlii care aspiră să realizeze o unitate în diversitate. În felul acesta ea militează pentru respectul față de fiecare individ și pentru recunoașterea diferențelor drept principiu fundamental al realizării educației de bază pentru toți.

Educația pentru toți și pentru fiecare este o educație deschisă pentru toate persoanele, indiferent de vârstă, condiție socială sau alte criterii, o educație flexibilă adaptată și adaptabilă necesităților specifice individuale, într-o societate deschisă, democratică care așează efectiv omul, ca valoare supremă, în centru.

BIBLIOGRAFIE:

- Radu I., 1974, Psihologie școlară, București, Editura Științifică
- Văideanu George, 1988, Educația la frontiera dintre milenii, București, Editura Polirom;
- Vărăjmaș Traian, 2004, Școala și educația pentru toți, București, Editura Miniped;

DESPRE EDUCAȚIE – PUNCT ȘI DE LA CAPĂT

Mitran Elena-Adriana
Profesor limba engleză
Colegiul Național Pedagogic „Mircea Scarlat”

„Scopul educației este de a înlocui o minte goală cu una deschisă.” – Malcolm Forbes

Încep acest articol cu nostalgia timpului când, în ochii mei de elev, cadrul didactic era acel cineva pentru care simțea un respect autentic, sincer, din toată inima, și o admirație care te făcea să îți dorești să ajungi și tu dincolo de acea catedră, cândva. Reprezenta acea enciclopedie expandată și augmentată, care se revărsa în tot atâtea feluri asupra noastră, celor care sorbeam fiecare frântură de informație și care visam la un „va urma” cu adevărat extraordinar.

Despre educație s-au spus și se vor spune multe, și mai multe s-au scris și se vor scrie, și înzecit mai multe se fac fără a fi scrise sau spuse. Așa cum îmi place să cred, educația este temelia pe care se construiește o societate solidă, unită, indivizibilă și puternică; puterea educației nu stă neapărat în cât de multe reușim să acumulăm de-a lungul vieții, ci, mai degrabă, unde anume acumulăm ceea ce înseamnă educație și ce anume reușim să dezvoltăm prin educație.

Dacă o parte esențială vizează educarea individului prin acumularea de informații din diverse domenii, care să faciliteze și să furnizeze acces la dezvoltarea civilizației umane și la sporirea confortului individual și colectiv, există o altă parte care lucrează în mod constant la purificarea spiritului, umanizarea individului și transformarea acestuia până la a-l face să poată simți pentru cel de lângă el ceea ce simte pentru sine. Toate acestea eu le traduc prin: toleranță, empatie, înțelegere, apreciere, excelență în umanitate. De aceea jobul meu nu este un simplu act de transmitere de informații, ci este mult mai mult. Prin simpla mea prezență la catedră devin un exemplu și exemplar al speciei menit să sădească, îngrijească, protejeze, crească și desăvârșască pe cei din fața mea, pentru viitorul lor și pentru viitorul celor ca lor.

Dar ceva se întâmplă astăzi, ceva care în aceeași măsură poate aduce succesul, dar poate, la fel de ușor, răpi tot ceea ce omenirea a reușit să desăvârșască până în acest moment. Se numește tehnologie și a reușit într-un timp relativ scurt să își pună amprenta nu atât asupra funcționalității sistemelor din orice domeniu, facilitând accesul la informație și nu numai, ci, mai degrabă asupra calității umane și a actului de umanitate care caracterizează – sau, mai bine zis, ar trebui să caracterizeze – ființa umană.

„Mi-e teamă de ziua când tehnologia va fi mai importantă decât relațiile interumane. În lume va exista o generație de idioți” – Albert Einstein Dacă ar fi să ne ghidăm după ceea ce marele savant considera a fi un viitor dureros rezervat speciei umane, un mare semn de întrebare se ridică: oare chiar acesta să fie finalul rasei umane? Un „quo vadis” către nicăieri, către uitare, renunțare, fragmentare a sinelui prin fragmentarea societății și a umanității? Aș îndrăzni să sper că nu către aici ne îndreptăm. Că am evoluat suficient de mult încât să reușim să alegem între ce e bine și ce e rău, să înțelegem că tehnologia reprezintă o unealtă care, folosită cu responsabilitate, poate aduce beneficii infinite. Iar educația nu face excepție. Căci prin tehnologie, fie ea și greoaie sau anevoioasă, aducem educația în viața copiilor noștri, deschidem lumi extraordinare, facem posibile conexiuni interumane, transmitem emoție, sentimente, milităm pentru pace, planetă, toleranță, dreptate, egalitate, creștem valori și atitudini, educăm pentru umanitate, educăm pentru iubire și speranță.

Dar, în aceeași măsură, educăm pentru capacitatea copilului de a sta pe propriile picioare și de a gândi cu propriul cap, dezvoltăm gândirea critică și independentă, încrederea în sine, cooperarea și responsabilitatea, fuga de manipulare, gustul pentru adevăr, cu toate riscurile implicate, asumarea propriilor fapte, trebuie să educăm pentru că, în lipsa educației, nu ar exista o societate, nu ar exista umanitatea și nici speranța de mai bine.

Educația formală trebuie dublată de educația pentru participare și democrație, educația pentru schimbare și dezvoltare, educația pentru pace, educația ecologică, educația nutrițională, educația privind drepturile fundamentale ale omului etc. Toate aceste tipuri de educație și multe altele au rolul de a asigura echilibrul în societate, cultivarea caracterului, cariere de succes și contribuția activă la dezvoltarea societății. Toate aceste educații reprezintă manifestări ale omului modern aflat în pragul unui climax al propriei existențe, care trage un semnal de alarmă și potențează comportamentul uman până în punctul în care acesta se poate autodistrage în lipsa educației și a beneficiilor pe care aceasta le poate aduce. *Noile educații* nu reprezintă altceva decât ceea ce au însemnat încă din timpuri imemorabile: respect pentru individ și societate, comuniune cu natura, iubire pentru dreptate, militare pentru pace, respect și într-ajutorare.

Și, dacă nimic din cele enumerate mai sus nu reprezintă tot atâtea motive pentru care trebuie să i se rezerve *educației* un loc de cinste în cadrul societății oricărui stat, dați-mi voie să închei cu câteva citate ale unor oameni mari care au înțeles, cu mult timp în urmă, ce înseamnă, de fapt, educația.

„A educa un om doar din punct de vedere intelectual, nu și moral, înseamnă a educa o amenințare pentru societate.” - Theodore Roosevelt

„Educația este cea mai puternică armă pe care o puteți folosi pentru a schimba lumea.” - Nelson Mandela

„Educația reprezintă un mai bun gardian al libertății decât o copleșitoare armată. - Edward Everett

BIBLIOGRAFIE

1. Văideanu, George, *Educația la frontiera dintre milenii*, 1988, București, Editura Politica
2. Marinescu, Mariana, *Noile educații în societatea cunoașterii*, 2023, Editura Pro Universitaria
3. Schwartz, Bertrand, *Educația mâine*, București, Editura Didactică și Pedagogică
4. Audigier, Françoise, *Enseigner la société, transmettre des valeurs*, 1991, Conseil de la Coopération Culturelle, Strasbourg

DIMENSIUNEA ETICĂ A EDUCAȚIEI

Prof. COMAN MONICA
Școala Gimnazială „Mihai Viteazul” Alexandria, Județul Teleorman

Dezideratul actual al societății moderne este crearea unei lumi mai durabile, cu economii stabile și un climat favorabil pentru membrii ei. Este o țintă dificilă, dar nu de neatins, dacă putem conta pe implicarea guvernelor, instituțiilor, mediului de afaceri și, mai ales, a unor oameni responsabili și angajați.

Un cetățean exemplar se „modelează”, nu se naște. Așa cum învățăm matematica și limbile străine, ar trebui să devenim și specialiști în acele lecții care sunt fundamentale pentru a trăi în armonie și progres social, cum ar fi respectul, empatia, egalitatea, solidaritatea și gândirea critică. Fără acestea și alte principii etice care ne definesc ca ființe umane, ne va fi dificil să construim o lume mai bună.

Educația pentru valori etice

Acest concept se referă la procesul educațional care insuflă standarde morale pentru a crea și sprijini mai multe societăți civile și democratice. Prin urmare, educația pentru valori etice promovează toleranța și înțelegerea dincolo de diferențele noastre politice, culturale și religioase, punând un accent

deosebit pe apărarea drepturilor omului, protecția minorităților etnice și a celor mai vulnerabile grupuri, dar și pe conservarea mediului.

Educația pentru valori etice este responsabilitatea noastră, a tuturor și nu doar a școlilor. Familia, școala, mediul privat și sportul, de exemplu, sunt toate contexte ideale pentru a preda acele principii etice. Chiar și așa, de câțiva ani încoace, țări precum Australia și Marea Britanie au în vedere includerea educației pentru valori etice ca parte a educației obligatorii.

Educația tradițională versus Educația pentru valori etice

Atât educația tradițională, cât și educația pentru valori etice sunt esențiale pentru dezvoltarea personală și ne ajută să ne definim obiectivele în viață. Dar, în timp ce primul tip de educație ne învață despre cunoștințe sociale, științifice și umaniste, cel de-al doilea ne pregătește să fim buni cetățeni. Spre deosebire de educația tradițională, în educația pentru valori etice nu există nicio distincție între ceea ce se întâmplă în interiorul și în afara sălii de clasă.

Importanța educației pentru valori etice a determinat școlile europene să introducă discipline precum Educația pentru cetățenie. Până în 2017 făcea deja parte din curriculumul național în toate țările UE analizate de Eurydice, fie ca disciplină transversală sau separată, fie ca parte a altor programe. Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură (UNESCO) întreprinde, de asemenea, o evaluare globală – ca parte a Obiectivelor de Dezvoltare Durabilă (ODD) – a nivelului de implementare a Educației pentru Cetățenie Globală (GCED) în politicile naționale de educație, planurile și programele de formare a profesorilor și evaluarea elevilor.

Principalele valori educaționale

Educația pentru valori etice acoperă diverse subiecte legate de cetățenie și etică, inclusiv:

Empatie - Punându-ne în locul celorlalți atât din punct de vedere cognitiv, cât și emoțional, ne îmbunătățim capacitatea de a rezolva conflicte și de a înțelege opiniile celorlalți.

Egalitatea de șanse - Principiul că suntem cu toții egali este unul dintre pilonii democrației și, în plus, favorizează incluziunea socială și viața comunitară.

Respect pentru mediu - Educația pentru valori etice ne face conștienți de consecințele acțiunilor noastre asupra planetei și ne însușim respectul față de natură.

Grija pentru sănătate - Trebuie să minimizăm riscurile pentru sănătate prin încurajarea atitudinilor corecte și abordând educația pentru sănătate dintr-un punct de vedere dinamic, personal și colectiv.

Gândire critică - Acest mod de a gândi ne face mai analitici și mai observatori, ne învață să recunoaștem informații de calitate și ne ajută să rezolvăm problemele.

Bibliografie:

1. Cojocariu V. –M, *Educația pentru schimbare și creativitate*, 2003, București, Editura Didactică și Pedagogică.
2. Sârbu T. *Etică: valori și virtuți morale*, 2005, Iași, Editura Societății Academice „M.T. Botez”.
3. <http://filzфина.wordpress.com/etica>

ȘCOLILE POT GĂSI SOLUȚII STEAM PENTRU SCHIMBĂRILE CLIMATICE

p.î.p.Mihaela Cristina Ciofalcă
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Alexandria

Schimbările climatice reprezintă o amenințare iminentă la adresa lumii în care trăim, dar cu toții putem face ceva pentru a le combate și pentru a construi un viitor mai bun. Educația STEAM pune accentul pe convergența și integrarea dintre disciplinele științifice, tehnologice, ingineresti și matematice (STEM). Ca rezultat, în educația STEAM, se urmărește ca elevii să înțeleagă fenomenele științifice și principiile de bază ale științei, în timp ce practică ingineria, designul și matematica. Prin utilizarea metodelor STEAM, elevii nu doar că învață conceptele și principiile esențiale din domeniile științei, tehnologiei, ingineriei, artei și matematicii, ci și dezvoltă abilități vitale pentru viață.

Putem spune că integrarea metodelor STEAM în educație nu doar că oferă copiilor cunoștințe în diverse domenii, dar îi ajută și să dezvolte atitudini pozitive și abilități cheie pentru a face față provocărilor din viața reală, cum ar fi realitățile schimbărilor climatice și impactul lor asupra mediului. Din 2022, Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Alexandria este coordonator al proiectului Erasmus+ „*Wide Minds will Find Eco Virtual STEAM Solutions towards Climate change!*” și își propune să încorporeze abordarea schimbărilor climatice în ariile STEAM, implementând proiecte de știință comunitară pentru a lupta eficient împotriva schimbărilor climatice în cooperare cu șase instituții internaționale din UE. Elevii vor fi participanți activi și agenți ai schimbării în comunitate. Una dintre modalitățile de realizare a acestui lucru este asigurată prin Community Science Projects (CSP), în care elevii pot monitoriza în timp schimbările din comunitate, pot vedea impactul schimbărilor climatice imediat și pot găsi soluții la această problemă.

În cadrul proiectului am învățat că inovația în ciclul primar poate fi susținută prin jocuri și activități care îi încurajează să găsească soluții neobișnuite la probleme. Jocurile de construcție sau crearea de lucruri noi din materiale reciclabile îi ajută pe elevi să gândească în mod creativ și să exploreze diferite abordări. De exemplu, pot fi încurajați să creeze o soluție pentru o problemă specifică legată de schimbările climatice, unde inovația și colaborarea sunt cheile rezolvării.

Pentru a putea găsi soluții pentru efectele schimbărilor climatice, elevii au învățat să recunoască comportamentele nedorite prin intermediul povestirilor, jocurilor sau desenelor. În cadrul unor jocuri de grup, au învățat să lucreze împreună pentru a găsi soluții pentru problemele mediului înconjurător, dezvoltând astfel abilități de comunicare și rezolvare a problemelor. De asemenea, am organizat ateliere interactive despre relația dintre mediu și viețuitoare, unde copiii au învățat să se implice activ în construirea unui mediu sănătos pentru întreaga comunitate. Astfel de activități STEAM se pot adapta vârstei și nivelului de dezvoltare al copiilor, oferindu-le oportunități de a învăța prin experiențe practice și captivante. Integrarea abilităților, deprinderilor și comportamentelor ecologice în învățământul primar nu doar că construiește o bază solidă pentru dezvoltarea personală a copiilor, dar contribuie și la crearea unei societăți mai bune, bazată pe respect, înțelegere și colaborare. Toate aceste activități se regăsesc în strategia pedagogică realizată în cadrul parteneriatului și pe care o puteți găsi pe siteul proiectului. <https://wimiproject.eu/>

În concluzie, abordarea schimbărilor climatice prin metode STEAM nu doar că învață elevii despre conceptele și principiile științifice, tehnologice, ingineresti, artistice și matematice, ci îi pregătește pentru viață într-o societate empatică și mai inovatoare. Prin stimularea gândirii critice, dezvoltarea comportamentelor ecologice și promovarea soluțiilor inovatoare, această abordare aduce un aport semnificativ în combaterea efectelor schimbărilor climatice și în construirea unei lumi mai

bune și mai curate pentru toți. Luând măsuri pentru climă și mediu, fiecare dintre noi poate contribui la conservarea și protejarea planetei, pentru noi și pentru generațiile viitoare.

Fiecare din noi își poate aduce contribuția, fiecare gest este important!

ACTIVITATI EXTRACURRICULARE

PROF. INV. PRESC. ALBU OANA CLAUDIA
GR. CU PP NR 4 ALEXANDRIA

Coșbuc spunea:” Ca să poți povesti sau cânta copiilor, trebuie să-i iubești, sa cauți să pricepi firea și lumea aparte în care trăiesc, sa știi să cobori până la nivelul personalității.”

Activitățile extracurriculare sunt activități complementare, activități de învățare realizate la grupă și urmăresc îmbogățirea informațiilor primite în cadrul activității didactice, cultivă interesul pentru desfășurarea anumitor domenii, atrag copilul la integrarea în viața socială, la folosirea timpului liber într-un mod plăcut și util, contribuind în felul acesta la formarea în mod armonis a personalității copilului.

De aceea grădinița trebuie să ofere activități diverse pentru a putea sa-i atraga pe copii. Dintre aceste activități putem exemplifica:

- organizarea unor jocuri potrivite fiecărui nivel de vârstă;
- vizionarea unor spectacole de teatru;
- serbări și șezători;
- vizite și plimbări (prin parcuri, grădini zoologice);
- concursuri școlare;
- excursii și tabere;
- activități desfășurate cu scopul ajutării unor persoane aflate la nevoie, în folosul comunității locale și a protejării mediului înconjurător;
- proiecte educaționale inițiate în parteneriat cu anumite instituții: alte grădinițe, școală, primăria, dispensarul, poliția.

Ca activități pe care le-am desfășurat la grupă pot aminti:

- serbări desfășurate cu diferite ocazii: 8 martie, Crăciun, sfârșit de an ,
- desfășurarea unor concursuri în grădiniță: Micul Creștin, Voinicel ,
- activități de desene pe asfalt cu ocazia zilei de 1 iunie ,
- activități desfășurate cu ocazia zilelor de 1 Decembrie,
- activități în parteneriat desfășurate cu alte institutii si alte grădinițe.

Perfecționarea procesului instructiv-educativ presupune îmbinarea activităților școlare cu activitățile extrașcolare. Unirea acestora are numeroase valențe formative și informative, deoarece acestea permit manifestarea creativității și imaginației copilului preșcolar acestia incercand să se transpună în rolurile avute. În acest fel, pe lângă faptul că preșcolarii își manifestă imaginația și creativitatea (prin interpretarea unor roluri la serbările de 8 martie, Crăciun, sfârșit de an, prin realizarea unor desene interesante și creative pe asfalt cu ocazia zilei de 1 iunie) și cadrul didactic își

poate afirma creativitatea în alegerea temelor, a materialului arătându-și astfel măiestria și tactul pedagogic, dar și dragostea față de copii alegând rolurile în funcție de personalitatea copiilor.

De aceea grădinița trebuie să aibă de oferit diverse astfel de activități pentru a-i atrage pe copii. Unele dintre aceste activități ar putea fi exemplificate astfel:

- organizarea unor jocuri potrivite fiecărui nivel de vârstă;
- prin vizionarea unor spectacole de teatru de păpuși pentru copii;
- serbări cu diferite ocazii și șezători;
- vizite la muzee și plimbări, drumetii
- concursuri școlare;
- activități desfășurate cu scopul ajutării unor persoane aflate la nevoie, în folosul comunității locale și a protejării mediului înconjurător;
- proiecte educaționale inițiate în parteneriat cu anumite instituții: alte grădinite, școala, primăria, dispensarul, poliția

Toate activitățile extracurriculare desfășurate cu copiii au rolul lor în dezvoltarea ca persoane inteligente, sigure pe ele, capabile să se descurce în orice situație, imaginația reușind de multe ori să îi scoată din cochilia lor.

În cadrul activităților didactice și extracurriculare, alături de îndrumătorii lor, aceștia dovedesc creativitate, imaginație, atitudine, talent, afirmându-și în mod original personalitatea. Serbările, șezătorile, scenetele tematice, prin specificul lor oferă posibilitatea educatorilor să-i ajute să se implice, să-și cunoască foarte bine colegii de grupă, să colaboreze și să se afirme în fața colectivului prin mijloacele proprii.

Serbările pregătite și susținute cu ocazia anumitor evenimente devin un mijloc de educare a voinței, a încrederii în forțele proprii, a ținutei corecte, dar și a posibilității de a se transpune prin interpretarea unor roluri de teatru.

Rolul acestor activități extracurriculare este să ofere copiilor oportunități multiple de recreere, dezvoltarea spiritului de competiție, valorificarea potențialului intelectual și al aptitudinilor, stimularea imaginației, creativității și a inițiativei reușind să le dea curaj și o atitudine mai deschisă față de nou și deschiderea cu ușurință în fața activităților extracurriculare.

BIBLIOGRAFIE:

- Ciubuc Iuliana , Armonia naturii , Editura Aureo , Oradea , 2011, pagina 110
- Mangri. F, Elisei. E, Dorobeti, T, Bucovală .G, Experiențe didactice și pedagogice de succes , Poarta Albă , 2010, pagina 230
- Dumitru G, Novac .c, Mitracche .A, Ilie .V, Didactica activității instructiv –educative pentru învățământul preșcolar. Craiova. Editura Nova. Pag. 99

EDUCAȚIA ÎNSEAMNĂ CEVA MAI MULT DECÂT A MERGE LA ȘCOALĂ

Prof. învă. preșcolar Liana Irina IANCU
Grădinița cu Program Prelungit „Ion Creangă” Alexandria

Mulți oameni descriu școala ca pe cea mai bună perioadă din viața. Își aduc aminte de distracție și prietenii legate – dar cât de mult își aduc aminte de ce au învățat?

Pentru mulți oameni anii de școală reprezintă cea mai bună perioadă din viața lor. Își amintesc cu plăcere de momentele distractive și de prietenii create – dar câți și aduc aminte și de lucrurile învățate?

În esență, școala are rolul de a transfera cunoaștere și de a pregăti tinerii pentru a deveni membri responsabili ai societății. Deși au cele mai bune intenții, multe instituții școlare din ziua de azi nu reușesc să-și mai atingă scopul.

De mici am fost învățați să privim școala ca pe un lucru foarte important. Cu toții am auzit aceleași îndemnuri de la adulți: „nu lasa școala”, „mergi la cursuri”, „fă-ți lecțiile”, „ascultă-ți profesorul” etc.

Cu toată această presiune din partea părinților și a profesorilor nu este de mirare că ideea de a renunța la școală este privită ca o alegere greșită. Mai mult decât atât, constituie și un obstacol în găsirea unui loc de muncă.

Cu toate acestea, unii dintre cei mai creativi și mai de succes oameni din întreaga lume au renunțat la școală..

O alternativă mai bună

Deși școala este importantă, nu trebuie confundată cu educația.

Educația înseamnă mai mult decât a merge la școală.

Dacă trecem dincolo de ideile preconceptuate, educația poate fi definită ca proces de învățare, de dobândire a cunoașterii, de dezvoltare a unor abilități, valori, convingeri și obiceiuri.

Educația are loc deseori sub îndrumarea unor educatori, însă – și în aceasta constă secretul ei – te poți educa și singur.

Școala este un loc fizic, însă educația poate fi făcută oriunde, oricând și de către oricine – inclusiv de tine însuși/însăși.

Educația nu are nevoie de un decor anume. De fapt, orice experiență care are ca rezultat dezvoltarea modului de a gândi, a simți sau a acționa poate fi considerată o experiență cu caracter educativ.

Pe scurt, educația este o formă de învățare care nu se termină niciodată.

Mulți oameni de succes au renunțat la școală. Cu toate acestea, nu au fost nici proști și nici needucați. Însă, în loc să meargă la școală, au preferat să fie autodidacți și să învețe din propriile experiențe de viață.

La școală învățăm mai mult teoretic și deseori ne lipsește ocazia de a pune în practică cunoștințele dobândite. Iar fără aplicația practică cum putem spune dacă am învățat ceva cu adevărat?

Pentru rezultate bune la școală, trebuie să fii ascultător, iar a fi sau nu elev „bun” depinde în mare măsură de așteptările profesorilor. Totul se transformă astfel într-un efort constant de a te ridica la nivelul așteptărilor celor din jur și nu într-un proces de învățare a unor lucruri cu adevărat utile pentru o viață sănătoasă, fericită și productivă.

Ceea ce înveți la școală și realitatea vieții sunt deseori două lucruri diferite și uneori chiar opuse. Pentru a reuși în viață, trebuie să ieși din tipare și nu să faci ceea ce face toată lumea.

Sunt multe abilități de care ai nevoie pentru a avea succes și pe care nu le înveți la școală - cum să dezvolți și să menții relații pozitive, cum să muncești inteligent, cum să îți găsești drumul în

viață etc. Acestea sunt lucruri pe care nu ți le preda nimeni la școală. Dar când te educi singur (din experiența, din cărți sau studiind singur) înveți și aplici în mod constant noile cunoștințe dobândite.

Cum să te educi singur

Așadar, educația este altceva decât școala. Dar cum putem dobândi aceasta educație?

Dezvoltă-ți o atitudine de învățare

Dacă vrei să faci progrese reale în viață, trebuie să înțelegi că învățarea nu are legătură doar cu școala. Găsește metode noi de învățare și descopera lucruri care să te ajute cu adevărat în viață. Îți poți largi cunoștințele citind cărți, urmărind documentare sau filme educative, participând la cursuri sau conferințe și învățând din propriile experiențe de viață.

Ieși din zona ta de confort

Nu poți evolua dacă te limitezi la ceea ce știi sau la pasiunile pe care le ai. Caută să faci lucruri noi care să depășească sfera ta de interes și să te scoată din zona ta de confort. De exemplu, dacă ești scriitor – învață să cânti la un instrument. Vei fi surprins cât de mult te va ajuta acest lucru cu scrisul și, în plus, vei avea un nou hobby!

Caută compania oamenilor inteligenți

Ai observat cum oamenii de succes au tendința de a socializa cu alți oameni de succes? Nu este o coincidență. Oamenii care au realizat ceva în viața caută mereu compania altora ca ei pentru ca au de învățat unii de la alții.

Poți și tu să faci același lucru. Ai încredere în tine și caută compania oamenilor creativi, pozitivi și de succes. Vei descoperi cum ideile, mentalitatea și stilul lor de viață orientat spre acțiune te vor inspira. Lasa-te molipsit de succesul lor.

Pune întrebări și cercetează dincolo de aparențe

Renunță la condiționările mentale și ănvată să gândești cu propria ta minte. Vei vedea cum începi să pui la îndoială chiar și lucruri pe care le-ai învățat când erai copil. O nouă perspectivă asupra vieții ți se va deschide în fața ochilor și vei descoperi țeluri noi care te vor inspira să dobândești succes și faim.

Dacă ne uităm la câteva exemple mai recente din istoria omenirii, cei mai de succes oameni au făcut lucrurile altfel decât toată lumea: Henry Ford, Bill Gates, Steve Jobs și Elon Musk.

Educația nu înseamnă doar a primi

Învățarea nu este un fenomen unilateral. De fapt, cu cât predai, dai meditați sau îi asisti mai mult pe alții în procesul de învățare, cu atât înveți și tu mai mult. Chiar și dacă nu crezi că ești suficient de pregătit într-un anumit domeniu – întotdeauna va fi cineva mai puțin pregătit decât tine care ar putea beneficia de cunoștințele tale. Cel mai bine este să cauți să-ți folosești în mod activ abilitățile și cunoașterea dobândite. Nu vei avea decât de câștigat.

Cultivă-ți o atitudine de învățare. Fii deschis la experiențe noi. Pune în practică ceea ce înveți.

Când adopți o atitudine de învățare, descoperi lucruri noi despre tine și despre viața, lucruri a caror existență nici nu o bănuiai. Îi poți chiar depăși pe mulți dintre colegii tăi – chiar și pe cei care au rezultate mai bune la școală.

Educația este mult mai mult decât ceea ce înveți la școală. Este un mod de a învăța, de a crește și de a te bucura de ceea ce știi.

Deci, ce vei alege? Te limitezi la ceea ce înveți la școală sau alegi să-ți lărgesci orizontul învățând și descoperind lucruri noi?

EDUCAȚIA PENTRU DIVERSITATE PENTRU DEZVOLTAREA TIMPURIE A COPIILOR

Socol Violeta
Grădinița cu P.P. Nr. 7, Alexandria

A lucra în învățământ este o mare responsabilitate. Puțini sunt cei din afara sistemului care înțeleg câte eforturi fac cadrele didactice nu doar în clasă, dar și în afara orelor de program.

A apărut de câțiva ani o schimbare în comportamentul copiilor, nu a tuturor, dar a mării majorități. Și acest fenomen pare a fi în dezvoltare. De câte ori nu am auzit sau nu ne-am întrebat: Unde sunt copiii cuminiți și respectuoși de altă dată? Unde este abilitatea acestora de a crea din minte și cu propriile mânuțe tot felul de jucării?

Lumea în care trăim este plină de provocări. Multe dintre miturile cu care eram obișnuiți sunt puse sub semnul întrebării, de exemplu, separarea între lumea adulților și lumea copiilor, mitul inocenței copiilor, ordinea firească a lucrurilor. Copiii trăiesc într-o lume globală și competitivă. Televizorul, computerul și internetul fac parte din lumea copiilor, ocazie cu care aceștia au acces mai ușor la lumea adulților. Și din această lume a accelerării și nerăbdării, a competiției și a polarizării întâlnim numeroase inegalități înrădăcinate în societățile din întreaga lume, inegalități rezultate din *cine suntem și ce suntem*.

Primii ani din viața copilului sunt esențiali pentru învățare și pentru dezvoltarea comportamentelor și atitudinilor, incluzând aici atitudini și comportamente față de cei diferiți de ei. Știm că oamenii nu se nasc cu atitudini rasiste sau discriminatorii. Acestea se învață din tot ceea ce îi înconjoară.

Prejudecăți se dezvoltă și în legătură cu alte variabile, cum ar fi genul, etnia, cerințele educative speciale, structura monoparentală a familiei, etc. Este clar că, pentru a contrabalansa impactul unor asemenea procese, este nevoie să le oferim copiilor ocazia de a învăța atitudini și comportamente pozitive față de cei ce sunt diferiți de ei, iar de altă parte trebuie să le construim ocazii pentru a-i dezvoltă de atitudinile și comportamentele negative pe care le-au învățat deja față de „diferențe”. Acest lucru nu se poate petrece din întâmplare, ci are nevoie de o abordare strategică, ținută spre echitate și pe reducerea discriminării; o asemenea abordare presupune ca noi educatoarele să dezvoltăm împreună cu familia o înțelegere a respectului pentru diversitate.

În lumea întregă se acordă o atenție din ce în ce mai mare dezvoltării și învățării timpurii, datorită impactului pe termen lung. S-a constatat că cele mai bune rezultate ale copiilor se corelează cu calitatea și cantitatea serviciilor de îngrijire și ofertei educaționale, care:

- ✓ consideră dezvoltarea cognitivă și socială a copiilor ca fiind complementare și nu dau prioritate uneia în defavoarea celeilalte;
- ✓ beneficiază de management eficient și personal cu continuitatea în acea unitate;
- ✓ beneficiază de cadre didactice care au participat la cursuri de pregătire continuă și care oferă sprijin celor cu mai puțină experiență și cu un nivel de pregătire mai scăzut;
- ✓ oferă copiilor o combinație între activitățile de grup inițiate de cadrul didactic și învățarea prin joc liber;
- ✓ oferă interacțiuni adult-copil care implică exprimarea propriilor gânduri față de ceilalți și întrebări deschise care stimulează gândirea copiilor;
- ✓ au cadre didactice care cunosc bine curriculumul, dar în egală măsură sunt la curent cu rezultatele cercetărilor și înțeleg care învață copiii;

- ✓ au sprijin substanțial din partea părinților, în special datorită faptului că împărtășirea scopurilor educaționale referitoare la copii;
- ✓ oferă oportunități diferențiate de învățare care vin în întâmpinarea nevoilor fiecărui copil sau ale unor grupuri de copii, cum ar fi cei cu CES, băieți/fete, copii bilingvi, etc.

Dezvoltarea socială și emoțională a copiilor sunt interdependente. Grija față de celălalt se învață, iar una dintre cele mai provocatoare sarcini pentru cei care lucrează în domeniul educației în copilăria timpurie este să-i ajute pe copii să-și dezvolte abilitatea de a interacționa cu adulții. Dezvoltarea în grădiniță a acestor competențe sociale care îi ajută pe copii să conviețuiască cu cei de vârsta lor și cu adulții va avea un impact semnificativ în viața lor.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ursula Șchiopu, *Psihologia copilului*, E.D.P., 1987
2. Alexandra Maria, Belciug, *Îndrumător logopedic pentru părinți și copii*, în Revista „Învățământul preșcolar”, nr. 3-4/2006
3. Ina Bekker, *Educați așa*, București, 2001
4. Chateau J., *Copilul și jocul*, E.D.P., București, 1970

EDUCAȚIA PENTRU TOȚI

**Gâtlan Alina, Profesor învățământ preșcolar
Grădinița cu P.P. Nr. 4 Alexandria**

Conceptul “educația pentru toți” definește o pedagogie care acceptă și valorizează, deopotrivă diferențele dintre oameni surprinzând legătura dintre general și particular. Dintre universalitate și unicitate în acțiunea educativă.

Ca obiectiv, educația pentru toți desemnează țelul unei educații cu adresabilitate maximă, care surprinde necesitatea adaptării strategiilor și metodelor în așa fel încât nici un individ să nu rămână în afara acțiunii educaționale. Se conturează tot mai mult ideea că fiecare individ reprezintă un izvor de experiențe în învățare atât pentru propria sa formare, cât și pentru ceilalți, ceea ce subliniază ideea că învățarea este un proces complex ce implică interrelații și experiențe comune ale educatului și educatorului.

Principiului democratic „societate pentru toți” trebuie să i se asocieze cel de “educație pentru toți”, ca expresie a drepturilor egale pentru toți componentii comunității. În prezent este promovată concepția educării copiilor cu dizabilități laolaltă cu ceilalți. Ea este sintetizată în sintagma “învățământ integrat și/ sau incluziv”, concretizată în instituționalizarea școlărității subiecților cu cerințe speciale de educație împreună cu ceilalți sau în structuri școlare cât mai apropiate.

Principalul motiv pentru formarea și educarea copiilor cu dizabilități în școli obișnuite este acela de a spori oportunitățile de învățare, prin interacțiune cu ceilalți copii și de a stimula participarea acestor copii la viața comunității.

„Prin educație pentru toți trebuie să se creeze posibilitatea ca toate ființele umane, inclusiv cele cu dizabilități, să-și dezvolte în întregime potențialul, să aibă contribuții în societate și, mai presus de toate, să fie valorizate, datorită diferențelor lor. În lumea contemporană, alcătuită din diferențe de

toate felurile, nu cei cu dizabilități ci marea societate este cea care are nevoie de educație specială pentru a deveni o adevărată societate pentru toți.” Federico Mayor

Conceptul de „Educație specială” semnifică, în cele mai multe cazuri, „educația persoanelor cu cerințe speciale”, iar într-un sens mai restrâns, “educația persoanelor aflate în dificultate”. Aceasta este o formă de educație adaptată modului de dezvoltare a copilului.

Famiiliile și școala trebuie să găsească modalități de a antrena copiii cu cerințe speciale la activități curente din viața cotidiană.

Între toate dizabilitățile, cele intelectuale sunt cele mai frecvente. Cauzele acestora pot fi multiple: afecțiuni genetice, intrauterine, la naștere, accidente și boli, cauze psihosociale. Profesorii care lucrează cu acești copii vor lua măsuri de adaptare a copiilor în clasă, ocupându-se în activitatea de predare –învățare în mod special de copilul cu astfel de dizabilități. Profesorul trebuie să-și asume responsabilitatea pentru toți elevii din clasă, chiar dacă există un ajutor suplimentar, pentru copii cu cerințe speciale, pe perioade limitate de timp într-un mod sau altul. Va fi încurajat, ajutat, sarcinile ce îi revin vor fi descompuse în etape. Copilul va lucra împreună cu alt coleg care îl va ajuta în rezolvarea sarcinilor.

Valoarea educației incluzive, pentru orice elev constă în faptul că este împreună și poate să colaboreze cu alți elevi. Profesorii au datoria de a încuraja acest lucru, deoarece experiența demonstrează că elevii cu cerințe speciale pot fi izolați chiar și atunci când se află în clase sau în școli. Ceilalți copii trebuie să înțeleagă de ce unii colegi de-ai lor nu pot vorbi, sau se comportă astfel. Diversitatea trebuie recunoscută și respectată. Cel mai mare obstacol în fața incluziunii este atitudinea negativă. Copii nu sunt obișnuiți cu alți copii care arată și se comportă „altfel” decât ei. Părinții își pot face probleme privind „scăderea standardelor” copilului, dacă în clase obișnuite sunt incluși și copii cu dizabilități sau alte cerințespeciale. Profesorii sunt cei care dețin instrumentele formării unor atitudini pozitive ale părinților, și ale copiilor, dar și ale celorlalte cadre didactice.

Sintagma „Educație pentru toți” înseamnă educație pentru toți copii, inclusiv cei cu dizabilități sau cei care provin din grupuri marginalizate ale societății. Educația incluzivă apare, astfel, ca fiind un răspuns complex pe care pedagogia îl oferă școlii care aspiră să realizeze o unitate în diversitate. În felul acesta ea militează pentru respectul față de fiecare individ și pentru recunoașterea diferențelor drept principiu fundamental al realizării educației de bază pentru toți.

Educația pentru toți și pentru fiecare este o educație deschisă pentru toate persoanele, indiferent de vârstă, condiție socială sau alte criterii, o educație flexibilă adaptată și adaptabilă necesităților specifice individuale, într-o societate deschisă, democratică care așează efectiv omul, ca valoare supremă, în centru.

BIBLIOGRAFIE:

- Radu I., 1974, Psihologie școlară, București, Editura Științifică
- Văideanu George, 1988, Educația la frontiera dintre milenii, București, Editura Polirom;
- Vrăjmaș Traian, 2004, Școala și educația pentru toți, București, Editura Miniped;

EDUCAȚIA - CHEIA SUCCESULUI

Prof. VENETICU FLORENTINA
Școala Gimnazială Vitănești, Județul Teleorman

Un reformator și scriitor social american, Fredrick Douglass a scris odată: *“It is easier to build strong children than to repair broken men”* („Este mai ușor să construiești copii puternici decât să repara oamenii răniți”). Deși a scris aceste rânduri în contextul sclaviei, este valabil și în legătură cu educația. Educația dă putere copiilor să devină adulți puternici și să aibă succes în viitor.

Educația este atât de importantă în viața unui copil încât marchează fundamentul succesului său mai târziu în viață și decide dacă se va dovedi a deveni un adult fericit și mulțumit sau un individ zdrobit și deprimat emoțional.

Vom preda într-o zi controlul societății copiilor noștri și, dacă nu vor fi educați bine pentru a-și asuma responsabilitatea, obiectivele pe care ni le-am stabilit pentru dezvoltare vor rămâne nerealizate.

O națiune care nu cheltuiește mult pe educația copiilor rămâne pentru totdeauna în strânsoarea sărăciei și mizeriei nu doar suferind astăzi, ci și distrugându-și și ziua de mâine. Un copil este cheia succesului unei națiuni, iar educația este cheia succesului unui copil. Națiunea va reuși doar atunci când un copil reușește.

Scopurile educației în viața unui copil pot fi multe - abilități de învățare, dezvoltarea curiozității și creativității, insuflarea disciplinei, dezvoltarea forței și a rezistenței, comunicarea, construirea încrederii, aspirația, observarea, competiția și dezvoltarea personalității, pentru a numi doar câteva. Dacă le oferim copiilor noștri oportunitatea unei bune educații le dăm cheia succesului lor și a succesului națiunii.

Aproape 70 de milioane de copii de pe tot globul nu au avut ocazia de a merge la școală, dintre care 32 de milioane locuiesc doar în țările africane. Unele dintre cele mai grav afectate sunt națiunile africane precum Ciad, Republica Centrafricană, Niger, Guineea, Mali, Sudan și Liberia. Țara din Asia Centrală de Sud, Afganistan, câștigă, de asemenea, un loc în topul celor mai proaste zece când vine vorba de educația copiilor. Aceste țări au depus eforturi reduse sau insuficiente pentru a îmbunătăți starea educației copiilor în ultimele decenii, motiv pentru care se confruntă în continuare cu sărăcia, suprapopularea și o economie deteriorată și sunt clasate pe ultimul indice al dezvoltării umane. Mai mult, o fetiță dintr-o țară subdezvoltată sau în curs de dezvoltare este mai puțin probabil să frecventeze școala decât un băiat.

Țările cu legi care prevăd învățământul obligatoriu pentru copii, susținute de o infrastructură eficientă, au depășit de multă cătușele sărăciei și se dezvoltă constant sau au ajuns deja la o dezvoltare conform parametrilor globali. Elveția, Țările de Jos, Finlanda, Australia sunt unele dintre primele clasate în domeniul educației copiilor.

Elveția are o lege care impune învățământul obligatoriu pentru toți copiii rezidenți, precum și pentru străini. De asemenea, India a făcut din educație un drept fundamental pentru copiii cu vârsta cuprinsă între 6 și 14 ani prin Legea privind dreptul la educație din 2009 și este astăzi printre economiile cu cea mai rapidă creștere din lume.

Este un fapt stabilit că educația copiilor este imperativă pentru dezvoltarea unei națiuni și ambele sunt legate direct proporțional. Adică, o stare proastă a educației copiilor reflectă o economie deteriorată și o națiune subdezvoltată, în timp ce o stare bună a educației copiilor reflectă o națiune progresivă și în curs de dezvoltare.

Națiunile trebuie să cheltuiască mai mult pentru educația copiilor dacă doresc să atingă „Obiectivele de dezvoltare durabilă până în 2030” ale Națiunilor Unite. Cu toate acestea, lucrurile se îmbunătățesc, dar încă mai sunt multe de făcut.

„*Importanța educației pentru copii*” este un fapt consacrat, multe țări din întreaga lume cheltuind mai mult pentru educația copiilor lor, mai ales în grupa de vârstă între 5 și 16 ani.

Dezvoltarea mentală și fizică generală a unui copil depinde de educația pe care i se oferă. Copilăria este o etapă în care calități esențiale precum capacitatea de învățare, curiozitatea, capacitatea de decizie sunt dezvoltate împreună cu dezvoltarea emoțională, socială și morală.

Educația este cheia pentru a împărtăși toate calitățile bune unui copil, astfel încât să crească pentru a deveni un adult fericit, sănătos și calificat, care să contribuie la creșterea națiunii, în același timp, mergând pe calea succesului.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cucos Constantin – *Pedagogie*, 2001, Editura Polirom
2. Macavei Elena – *Pedagogie*, 1997, Editura Didactica și Pedagogica
3. Nicola Ioan – *Tratat de pedagogie școlară*, 2003, Editura ARAMIS

EDUCAȚIA ÎN ȘCOALĂ: FUNDAMENTUL PENTRU DEZVOLTARE ȘI SUCCES

**Dumitrașcu Livia-Alexia
P.I.P Dumitrașcu Florina**

Educația în școală joacă un rol esențial în dezvoltarea individului și a societății în ansamblu. Este un proces de învățare și formare care oferă cunoștințe, abilități și valori fundamentale necesare pentru a deveni cetățeni activi și pentru a atinge succesul personal și profesional. În acest articol, vom explora importanța educației în școală și modul în care aceasta influențează viețile noastre.

Personalitatea fiecărui individ este modelată de experiențele educaționale și contribuie la dezvoltarea sa atât din punct de vedere spiritual, cât și psihologic. Împreună cu familia, școala reprezintă o componentă vitală în procesul educațional și în dezvoltarea personalității.

Școala nu se limitează doar la transmiterea cunoștințelor academice; ea are un rol vital în pregătirea elevilor pentru viața de adult. În cadrul său, elevii învață abilități practice care sunt esențiale pentru a se descurca cu succes în lumea reală.

Printre aceste abilități practice se numără gestionarea financiară, învățarea să facă bugete și să economisească, luarea deciziilor legate de carieră, dezvoltarea planurilor de carieră și înțelegerea procesului de căutare a locurilor de muncă. Această pregătire nu numai că îi ajută să-și dezvolte autonomia și independența în viața de tânăr adult, dar le oferă și instrumentele necesare pentru a face față cu succes provocărilor reale din lumea adulților.

În plus, școala poate să promoveze și să încurajeze obiceiuri sănătoase, cum ar fi alimentația echilibrată, exercițiile fizice regulate și gestionarea stresului. Aceste obiceiuri sănătoase contribuie la dezvoltarea unei vieți adulte mai echilibrate și sănătoase. Prin urmare, școala este mult mai mult decât doar un loc pentru a acumula cunoștințe teoretice; este o platformă pentru dezvoltarea unui set de abilități practice și competențe care sunt esențiale pentru a reuși în viață și pentru a deveni adulți responsabili și independenți.

De asemenea, ea încurajează dezvoltarea abilităților de gândire critică și analitică ce are un impact profund asupra vieții de zi cu zi a elevilor. Aceste abilități îi ajută să evalueze informațiile, să pună întrebări și să dezvolte argumente bazate pe dovezi, ceea ce le permite să devină consumatori inteligenți de informații și să ia decizii informate în diverse aspecte ale vieții, de la alegerea carierei la participarea activă în societate. Astfel, promovarea acestor abilități este esențială pentru formarea indivizilor competenți și implicați în lumea din jurul lor.

Mediul școlar oferă elevilor un acces amplitudine la o bogată varietate de cunoștințe și informații, acoperind o gamă largă de discipline, de la cele științifice și matematice la literatură și istorie. Această expunere diversificată reprezintă un aspect esențial în dezvoltarea unei viziuni comprehensive asupra lumii și în descoperirea pasiunilor individuale ale elevilor. Prin interacțiunea cu aceste domenii variate, elevii devin mai bine informați și au oportunitatea de a-și ghida interesul către arii care îi fascinează cu adevărat. Astfel, mediul școlar joacă un rol crucial în susținerea explorării și dezvoltării aptitudinilor și intereselor lor unice.

Educația în școală este, într-adevăr, un instrument crucial în asigurarea egalității de șanse pentru toți copiii. Indiferent de originea lor socială, etnică sau economică, fiecare individ are dreptul la acces la o educație de calitate.

Școala joacă un rol vital în realizarea acestui obiectiv prin furnizarea unei platforme comune de învățare și dezvoltare pentru toți elevii. Ea oferă oportunități egale de acces la cunoștințe, abilități și experiențe educaționale, indiferent de mediul familial sau de resursele financiare disponibile. Acest lucru ajută la reducerea inegalității sociale și la crearea unei societăți mai echitabile.

Educația echitabilă în școală nu numai că deschide uși către oportunități mai bune în viață pentru fiecare copil, ci contribuie și la dezvoltarea de resurse umane talentate și bine pregătite, care pot contribui la progresul societății în ansamblu. Prin promovarea egalității de șanse în educație, construim o societate mai incluzivă și mai prosperă.

Pe lângă aspectele academice, școala oferă și o platformă propice pentru dezvoltarea abilităților sociale și emoționale. Elevii învață să colaboreze în echipă, să comunice eficient și să gestioneze conflictele. Aceste abilități sunt esențiale pentru succesul în relațiile personale și profesionale, ajutându-i să devină indivizi bine adaptați și contribuitori activi la societate. Are un rol important în promovarea valorilor și a eticii. Educația morală și civică învață elevii să fie responsabili, să respecte drepturile celorlalți și să contribuie la binele comun.

Școala are un rol major în formarea personalității oamenilor. Profesorul trebuie să cunoască bine condițiile vieții de familie unde trăiește copilul. Acest lucru se realizează prin vizitarea familiei, pentru cunoașterea condițiilor de viață, activitatea și odihna. Relația dintre părinți și copii, precum și climatul familial, în general, reprezintă motive de îngrijorare în ceea ce privește dezvoltarea fizică și psihică normală a copilului.

În concluzie, educația în școală este unul dintre pilonii fundamentali ai dezvoltării individuale și sociale. Aceasta nu se limitează doar la predarea de cunoștințe academice, ci contribuie la formarea caracterului și a valorilor, la dezvoltarea abilităților esențiale și la pregătirea pentru viața de adult. Este responsabilitatea noastră să susținem și să valorizăm educația, să oferim sprijin elevilor și să recunoaștem importanța sa pentru construirea unui viitor mai luminos pentru toți. Prin educație, deschidem uși către oportunități și contribuim la dezvoltarea individului și a societății în ansamblu.

EDUCAȚIA ÎNTRE TEORIE ȘI PRACTICĂ

Țințăreanu-Mircea Cezarina
Profesor de biologie
Colegiul Național Pedagogic “Mircea Scarlat”

Există numeroase argumente care să întărească ideea că educația reprezintă scânteia necesară oricărui individ și națiunii pentru a evolua.

Prin structură, obiective și conținut, educația trebuie să răspundă neconținut, exigențelor cerute de evoluția realității. Soluția rezolvării problemelor actuale trebuie să vină nu numai din partea educației instituționalizate. Astăzi, obiectivele educației și procesele educative sunt atât de complexe, încât e nevoie de o concentrare a eforturilor întreprinse de mai multe instituții - comunități, autorități, guverne- pentru dezvoltarea infrastructurii școlare, susținerea proiectelor și promovarea educației în rândul elevilor și adulților. Contextul cultural - și, prin extensie, cel social - trebuie astfel dimensionat încât el însuși să inducă influențe educative directe, vizibile. Realitatea demonstrează că rolul școlii a devenit tot mai complex, tocmai datorită necesității împletirii și corelării funcționale a acestora cu alte elemente ale socialului. Finalitatea învățării o reprezintă formarea de competențe precum: creșterea încrederii în sine, auto-motivarea, gândirea independentă, colaborarea, responsabilitatea, luarea deciziilor, implicarea în rezolvarea problemelor comunității.

Se face o disociere între învățarea de menținere și învățarea inovatoare, care sugerează traiecte posibile pentru prezentul și viitorul educației. Învățarea inovatoare presupune formularea de probleme, sfărâmarea clișeelelor, predispune la ruperea structurilor închise. Valorile ei nu sunt constante, ci mai degrabă schimbătoare. Progresul se face nu prin respectarea tradițiilor, ci prin contestarea căii bătătorite. Contextul social și cel global comportă numeroase modificări, structurale și funcționale. În condițiile libertății de expresie, ale democratizării vieții sociale, ale liberei circulații, ale dispariției unei linii nete de demarcație, educației îi revin sarcini inedite și dificile. Analiza problematicii contemporane și identificarea marilor teme de meditație au condus la constituirea - în plan educațional - a unor răspunsuri specifice, prin “potențarea” noilor educații: educația pentru pace, educația ecologică, educația pentru participare și democrație, educația pentru schimbare și dezvoltare, educația nutrițională, educația privind drepturile fundamentale ale omului etc. Toate aceste tipuri de educație și multe altele au rolul de a asigura echilibrul în societate, cultivarea caracterului, cariere de succes și contribuția activă la dezvoltarea societății.

Educația pentru pace dezvoltă promovarea dialogului și a cooperării, îmbunătățirea relațiilor dintre comunități. Prin educație individul dobândește abilități de rezolvare rapidă a problemelor, de comunicare și conlucrare, se dezvoltă gândirea critică, clară, rațională și liberă, care nu se bazează pe acumularea de informație, ci pe capacitatea de a procesa informația, de a detecta greșeli în raționamente, de a înțelege relevanța și importanța unor idei. Prin dezvoltarea acestor abilități se formează lideri capabili să conducă societatea viitorului. Educația vizează conștientizarea oamenilor în legătură cu drepturile acestora la viață, la liberă exprimare, la circulație, la opinie etc. Accesul la educație în mod egal, neținând seama de gen, origine și statut social, determină formarea unei lumi mai drepte și mai tolerante. Educația pentru participare și democrație propune formarea unui om activ, dispus să se implice în organizare, conducere, validarea responsabilă a propriilor acte și a altora. Prin educație se formează atitudini responsabile față de propria comunitate și față de umanitate în general- iubirea față de aproape, solidaritatea umană, încrederea în semeni, empatia- valori umane absolut necesare oricărei persoane și națiuni. Educația pentru schimbare și dezvoltare are ca sarcină

formarea personalității ca agent al schimbării și actor responsabil de calitatea schimbării. Educația pentru schimbare poate profila un nou tip de personalitate, care să părăsească suficiența, imobilitatea, inactivitatea. În concluzie, educația nu înseamnă doar a primi, ci cu precădere a oferi: timp, emoție, speranță, recunoștință, iubire, bucurie etc.

BIBLIOGRAFIE:

- Berger, G., Omul modern și educația sa, 1973, București, Editura Didactică și Pedagogică.
Cucoș, C., Pedagogie, 2006, București, Editura Polirom.
Duțu, M., Educația și problemele lumii contemporane, 1989, București, Editura Albatros.
Nicola, I., Pedagogie, 1993, București, Editura Didactică și Pedagogică.
Rey, M., Psychologie Clinique et interrogations culturelles, 1993, Paris, L'Harmattan.
Șafran, O., Probleme fundamentale ale pedagogiei, 1982, București, Editura Didactică și Pedagogică.
Văideanu, G.; Neculau, A., Tineretul și lumea contemporană, 1983, Iași, Editura Junimea.
Wurtz, B., New Age, 1992, Timișoara, Editura de Vest

EDUCAȚIA NE MODELEAZĂ

AGAPIE CARMEN -LILIANA
Profesor Învățământul Preșcolar
Școala Gimnazială Bujoreni

„Învață pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea.”, (Proverbe 22, 6)

Omul, are tendința naturală de a crește și a se dezvolta, el este cel care își stabilește acțiunile, pornind de la motivele sale care izvorăsc din interiorul ființei. Omul este o ființă socială care are nevoie să fie înconjurat și să relaționeze cu cei din jur, să găsească în permanență experiențe prin care să învețe în raport cu cei din jur.

Mai mult ca oricând, educația are ca deziderat pregătirea copilului pentru viață, pentru o bună adaptare, pentru un mâine real în devenirea și formarea sa ca personalitate și caracter.

Individul are nevoie de creștere și dezvoltare, cu atât mai mult astăzi, când lumea este într-o permanentă schimbare la care este nevoit să se adapteze în mod personal, creativ, ținând cont în special de pasiunile, preferințele și ceea ce îl definește ca ființă umană.

Tratată cu maximă seriozitate educația este considerată cea mai bună investiție pe termen lung. Înțeleptul Solomon scria „ferice de omul care găsește înțelepciunea și de omul care capătă pricepere! Căci câștigul pe care-l aduce ea este mai bun decât argintul și venitul adus de ea este mai de preț decât aurul.”, (Prov. 3,13) .

Adevarata cunoaștere este mai de preț decât mărgăritarele și comorile pământului, pentru ca ea este ca un pom de viață, iar cei care o au sunt cu adevărat fericiți.

Educația este forța care se impune în transformarea și modelarea individului, având un caracter puternic. Funcția socială a educației este orientată către individualizare și socializare, societatea fiind cea care impune eul social- dezirabil. Analizând din perspective diferite cele mai importante teorii sociologice dezvoltate de-a lungul timpului, teoreticienii au abordat educația din mai multe puncte de vedere. Din perspectiva dimensiunii sociale , raporturile ce se stabilesc între persoana educată și educator , sunt ca un schimb permanent între educația individului și transformările din cadrul societății, dar mai ales impactul pe care îl are acțiunea celui educat asupra societății. Din acest motiv

educația poate fi caracterizată simplu- a învăța să trăim împreună, a învăța să cunoaștem, a învăța cum să acționăm, a învăța să fim!

Scopul cel mai înalt al educației nu este numai de a da cunoștințe ci și de a împărtăși acea energie dătătoare de viață, care este primită prin legătura dintre o minte și alta , dintre o inimă și o altă inimă. Un privilegiu minunat este acela de a fi în directă legătură și de a învăța de la un asemenea învățător. Este nevoie de atingerea unei mâini iscusite pentru a trezi în oameni „facultăți”, capacități și daruri „adormite,,. Aceasta este partea dumnezeiască pe care dascălul, învățătorul o are, puterea de transformare și de formare de caractere demne , de personalități puternice, iar caracterul slab și nehotărât se transformă într-un caracter plin de putere și statornicie.

Imaginea dascălului este imaginea olarului, care ține în mână o bucată de lut brută, o mână de țărână și din care iese un vas ales. Olarul are întotdeauna grijă de creația sa, și pe plan fizic , dar este preocupat cu mult mai mult de frumusețea lui pe plan spiritual. Ce fel de vase alegem să fim și ce anume stabilește ce fel de vas va deveni o persoană? Atitudinea și conduita acesteia care sunt influențate în primul rând de dorințele și înclinațiile inimii. Modelați pentru a face față tuturor provocărilor și încercărilor vieții, vasele alese așteaptă să fie folosite în cele mai nobile și sfinte scopuri.

Alege astăzi să ieși din mana olarului un vas prețios a cărui valoare va crește odată cu trecerea timpului, alege astăzi să te lași modelat și transformat de ceea ce este educația și cunoașterea pentru ca doar așa, vei putea gusta din „pomul vieții,, și vei cunoaște pe deplin.

BIBLIOGRAFIE

- 1.Dottrens R., 1970., *A educa și a instrui,,* București, Editura Didactică și Pedagogică
- 2.Gal D.,2002 ,, *Educația și mizele ei,,* Cluj- Napoca, Editura Dacia
- 3.Vlăsceanu Lazăr , 2019, *Educație și putere,,* Iași, Editura Polirom
4. White, E.G. ,, *Minte, caracter, personalitate,,* 2010, București, Editura Viață și Sănătate

EDUCAȚIA – O PRIORITATE PENTRU TOȚI

**Gîtlan Florentina, Profesor învățământ primar
Școala Gimnazială Bogdana**

Democratizarea învățământului a fost și este un deziderat permanent al societății contemporane . Procesul ca atare vizează perfecțiunea activității de conducere a școlii, la toate nivelurile sale, în mod special, în planul organizării structurilor necesare pentru egalizarea șanselor ale tuturor școlărilor.

Egalizarea șanselor de instruire este teoretic garantată în aproape toate țările lumii, dar realizarea practică a acestui principiu generos continuă să rămână una din cauzele de importanță majoră ale reformelor. Conceptul de “egalitate” înseamnă astăzi ceva mai mult decât drepturile egale pe care democrații secolului trecut le revendicau cu entuziasm pentru toți cetățenii; ea înseamnă o egalitate reală a șanselor individuale de promovare socială, iar educația este instrumentul cel mai important în dezvoltarea la maximum a acestor șanse.

Ca obiectiv, educația pentru toți desemnează țelul unei educații cu adresabilitate maximă, care surprinde necesitatea adaptării strategiilor și metodelor în așa fel încât nici un individ să nu rămână

în afara acțiunii educaționale. Se conturează tot mai mult ideea că fiecare individ reprezintă un izvor de experiențe în învățare atât pentru propria sa formare, cât și pentru ceilalți, ceea ce subliniază ideea că învățarea este un proces complex ce implică interrelații și experiențe comune ale educatului și educatorului.

„Prin educație pentru toți trebuie să se creeze posibilitatea ca toate ființele umane, inclusiv cele cu dizabilități, să-și dezvolte în întregime potențialul, să aibă contribuții în societate și, mai presus de toate, să fie valorizate, datorită diferențelor lor. În lumea contemporană, alcătuită din diferențe de toate felurile, nu cei cu dizabilități ci marea societate este cea care are nevoie de educație specială pentru a deveni o adevărată societate pentru toți.” Federico Mayor

Conceptul de „Educație specială” semnifică, în cele mai multe cazuri, „educația persoanelor cu cerințe speciale”, iar într-un sens mai restrâns, „educația persoanelor aflate în dificultate”. Aceasta este o formă de educație adaptată modului de dezvoltare a copilului.

Deci, acest concept privește învățământul special, adică educația subiecților cu deficiențe, handicapuri de natură intelectuală și/ sau senzorială. Copiii care au deficiențe fizice, senzoriale sau intelectuale se pot confrunta cu multa dificultăți de învățare și de participare la viața comunității. De exemplu, copiii cu dizabilități datorită unui accident, sau unor sechele de poliomielită, pentru că nu pot să meargă sau să urce scările, șansa de a participa la viața comunității sunt foarte puține. Este posibil să se rușineze de corpul său, îi lipsește încrederea și încearcă să evite să se joace cu alți copii. O primă soluție ar fi eliminarea deficienței, dar dacă medical deficiența respectivă nu se poate vindeca, atunci se poate acționa în sensul de a schimba mediul pentru copil, astfel încât efectul deficienței să fie mai puțin evident. Multe din efectele deficiențelor se pot reduce în cazul în care copiilor li se oferă șansa de a interacționa cu colegii și adulții din comunitatea căruia îi aparține, de a fi învățați de părinți și profesori care să-i ajute să-și însușească noi abilități. Pe lângă nevoile fizice, copilul mai are și alte nevoi care sunt vitale pentru dezvoltarea lor emoțională și mentală: nevoia de a se simți ocrotit și în siguranță, nevoia de interacțiune și stimulare. Comunicarea, jocul și afecțiunea sunt esențiale pentru dezvoltarea fizică, mentală și emoțională a copilului.

Între toate dizabilitățile, cele intelectuale sunt cele mai frecvente. Cauzele acestora pot fi multiple: afecțiuni genetice, intrauterine, la naștere, accidente și boli, cauze psihosociale. Profesorii care lucrează cu acești copii vor lua măsuri de adaptare a copiilor în clasă, ocupându-se în activitatea de predare –învățare în mod special de copilul cu astfel de dizabilități. Profesorul trebuie să-și asume responsabilitatea pentru toți elevii din clasă, chiar dacă există un ajutor suplimentar, pentru copii cu cerințe speciale, pe perioade limitate de timp într-un mod sau altul. Va fi încurajat, ajutat, sarcinile ce îi revin vor fi descompuse în etape. Copilul va lucra împreună cu alt coleg care îl va ajuta în rezolvarea sarcinilor.

Valoarea educației incluzive, pentru orice elev constă în faptul că este împreună și poate să colaboreze cu alți elevi. Profesorii au datoria de a încuraja acest lucru, deoarece experiența demonstrează că elevii cu cerințe speciale pot fi izolați chiar și atunci când se află în clase sau în școli. Ceilalți copii trebuie să înțeleagă de ce unii colegi de-ai lor nu pot vorbi, sau se comportă astfel. Diversitatea trebuie recunoscută și respectată.

Educația pentru toți și pentru fiecare este o educație deschisă pentru toate persoanele, indiferent de vârstă, condiție socială sau alte criterii, o educație flexibilă adaptată și adaptabilă necesităților specifice individuale, într-o societate deschisă, democratică care așează efectiv omul, ca valoare supremă, în centru.

BIBLIOGRAFIE:

- Radu I., 1974, Psihologie școlară, București, Editura Științifică
- Văideanu George, 1988, Educația la frontiera dintre milenii, București, Editura Polirom;
- Vrajmaș Traian, 2004, Școala și educația pentru toți, București, Editura Miniped;

PROIECTUL „OCROTIȚI PĂDUREA – PLĂMÂNUL NATURII”

Cadru didactic coordonator : Geantă Florentina
Funcția didactică: prof. inv. primar
Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Alexandria

GRAFICUL ACTIVITĂȚILOR PROIECTULUI

Nr. Crt.	Denumirea activității	Obiective	Perioada
1	Întâlnire de documentare	Stabilirea titlului proiectului Identificarea locului unde vor fi desfășurate activitățile Stabilirea activităților și a sarcinilor de lucru	Decembrie 2022
2	Povești, mituri, proverbe, zicători despre pădure	Citirea poveștii “Prin pădure” scrisă de Mircea Pop Exemplificarea de mituri, proverbe, zicători despre pădure Vizionarea filmulețului “Să învățăm despre păduri”	Ianuarie 2023
3	Protejăm, reciclăm.....ne asumăm	Desene, colaje, eseuri despre Pădurea Vedea	20 Martie-10 Aprilie 2023
4	Ocrotiți pădurea	Realizarea expoziției de desene, colaje și obiecte decorative tematice	Mai 2023
5	Ziua Internațională a Mediului	Să cunoască transformările din pădure la începutul verii	Iunie 2023

Activitatea 1 – “Întâlnire de documentare” - În decembrie 2022, am organizat împreună cu elevii de la clasei I C, de la Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Alexandria, întâlnirea de lucru care a avut următoarele obiective: stabilirea titlului proiectului, identificarea locului unde vor fi desfășurate activitățile, stabilirea activităților și a sarcinilor de lucru. Implicarea copiilor în proiect s-a realizat încă din prima etapă, în care s-au stabilit grupe de lucru și responsabilitățile fiecărei grupe, titlul proiectului și locul de desfășurare. Cu ocazia primei întâlniri, împreună cu elevii, am hotărât ca, o parte din activitățile proiectului să se desfășoare în sala de clasă, o parte în Pădurea Vedea, situată în partea estică a orașului Alexandria și o parte în Parcul Central din Alexandria. Titlul a fost ales după mai multe dezbateri, în urma cărora li s-a cerut copiilor să spună câte o însușire, o denumire comparativă pentru pădure. Cea mai frumoasă comparație a fost „Pădurea este oxigenul planetei” și astfel a fost votat titlul „Ocrotiți pădurea – plămânul naturii”. În derularea proiectului sunt implicați toți cei 24 elevi ai clasei pregătitoare C, iar aceștia au propus numeroase activități care se regăsesc în graficul activităților proiectului.

Activitatea 2 - „Povești, mituri, proverbe, zicători despre pădure” - Activitatea a vizat citirea poveștii “Prin pădure” scrisă de Mircea Pop, exemplificarea de mituri, proverbe, zicători despre pădure, vizionarea filmulețului “Să învățăm despre păduri”, având următoarele obiective: să participe

la activitățile de grup, atât în calitate de vorbitor, cât și în calitate de auditor; să înțeleagă și să transmită mesaje simple și să reacționeze la acestea; să-și îmbogățească vocabularul activ și pasiv pe baza experienței, activității personale și/sau a relațiilor cu ceilalți și simultan să utilizeze un limbaj oral corect din punct de vedere gramatical și științific. Copiii au fost familiarizați cu noțiunile elementare despre păduri prin vizionarea filmulețului “Să învățăm despre păduri”, aflând astfel “Ce este o pădure”, “Animalele din pădure”, “Importanța pădurilor pentru Planeta Pământ”. S-au spus apoi mituri, proverbe, zicători despre pădure: „Cu un copac nu faci pădure.” „Pădurea dă coadă securei.” «Nu spune "Ura!" înainte de-a ieși din pădure.» „Ploaia din august răcorește pădurea.”

Activitatea 3 – “Protejăm, reciclăm.....ne asumăm” - Pornind de la ideea că un rol important în creșterea calității mediului și implicit în salvarea pădurii, îl are protejarea acesteia, au fost organizate ateliere de lucru, realizând desene și colaje. Activitatea a vizat cunoașterea rolul pădurii în salvarea planetei, precum și realizarea unor eseuri cu această temă.

Activitatea 4 – “Ocrotiți pădurea” - *Etapa de lucru în pădure* a cuprins o serie de activități ecologice, științifice, artistice și de petrecere a timpului liber în Pădurea Vedea și pe malul drept al râului Vedea, sub formă de joc – „Găsește insectele și marchiază căsuța corespunzătoare!” (relaxare activă). Ieșirile la Pădurea Vedea și în Parcul Central din Alexandria (care se află în apropierea Școlii Gimnaziale „Ștefan cel Mare”) au fost planificate a se efectua în perioada mai – iunie. „Ocrotiți pădurea” a fost o activitate care s-a bucurat de participarea numeroasă a copiilor înscriși în proiect, dar și a prietenilor, fraților, surorilor acestora, în cadrul căreia am desfășurat o acțiune de ecologizare a malului drept al râului Vedea, din pădurea Vedea.

Activitatea 5 – „Ziua Internațională a Mediului”- Ca în fiecare an, la începutul verii sărbătorim *Ziua Internațională a Mediului*; întrucât proiectul nostru vizează studiul pădurii, am considerat oportună deplasarea individuală în pădure, cu scopul observării transformărilor din pădure la începutul acestui anotimp.

Etapa de evaluare s-a desfășurat în cadrul activității din Pădurea Vedea și on-line și a avut în vedere următoarele aspecte: aprecierea manierei în care elevii s-au implicat în desfășurarea activităților propuse; organizarea unor expoziții cu materialele realizate în cadrul proiectului; realizarea unui album fotografic cu imagini ale activităților desfășurate în cadrul proiectului.

MANAGEMENTUL CALITĂȚII ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR

Grasu Daniela-prof biologie
Colegiul Național „Unirea,, Tr. Măgurele

Evoluțiile recente de la nivel național și internațional au scos în evidență necesitatea construirii unui sistem național de management și de asigurare a calității. Simpla creștere cantitativă, “extensivă”, a ofertei educaționale nu mai poate satisface nevoile unei societăți a cunoașterii. Oamenii cer, tot mai insistent, calitatea - indiferent dacă este vorba de produse sau servicii și inclusiv pentru serviciile publice - educația fiind considerat unul dintre acestea.

Conceptul de calitate are o încărcătură culturală și valorică evidentă. Calitatea, la nivelul cel mai general, însemna nivelul de excelență, valoare sau merit asociat unui anumit produs sau serviciu. În lege, calitatea este definită drept “ansamblul de caracteristici ale unui program de studiu și ale furnizorului acestuia prin care sunt îndeplinite așteptările beneficiarilor precum și standardele de calitate”. Ca urmare, calitatea este relativă la valorile promovate, concretizate prin așteptările (explicite sau implicite) ale unor beneficiari clar identificați.

Calitatea, echitatea și eficiența sunt cei trei piloni ai reformelor educaționale din ultimele decenii din Europa și din lume, care trebuie avute în vedere la construirea sistemelor naționale de management și de asigurare a calității, inclusiv a celui din România. Această aliniere este necesară nu numai pentru a se asigura o integrare reală și funcțională, din punct de vedere educațional, a României în Uniunea Europeană, ci și, pe de altă parte, pentru ca inițiativele românești din acest domeniu să fie consonante, din punct de vedere teoretic și metodologic, cu ceea ce se întâmplă acum în lume (ISO 9000/2000), sistemul de management al calității, reprezintă sistemul de management prin care se orientează și se controlează o organizație în ceea ce privește calitatea.

Prin *managementul calității* se urmărește obținerea unor produse care să îndeplinească cerințele de calitate, adică: satisfac o necesitate sau corespund unui obiectiv bine definit, satisfac așteptările clientului; sunt conforme cu standardele și specificațiile aplicabile; sunt conforme cerințelor societății (reglementări, convenții etc.); țin seama de necesitatea protecției mediului; sunt oferite la prețuri competitive; sunt obținute în condiții de profit. Există trei funcții principale ale managementului calității:

- ✓ planificarea;
- ✓ ținerea sub control ;
- ✓ îmbunătățirea calității.

Planificarea calității reprezintă faza de preparare, în care se stabilesc obiectivele în funcție de entitatea dată, sistem per ansamblu, în condiții normale de funcționare.

Controlul calității este procesul aplicativ de verificare a stadiului atingerii obiectivelor de calitate în timpul operațiilor care se desfășoară.

Ameliorarea calității este un proces care permite atingerea unui nivel de calitate net superior pe o anumită treptă în evoluția sistemului .

Managementul reprezintă un cumul de activități efectuate pentru atingerea obiectivelor organizației într-o manieră eficace și eficientă prin previziunea, organizarea, coordonarea, antrenarea și controlul resurselor organizației. Eficacitatea (effectiveness - limba engleză) reprezintă măsura în care organizația își îndeplinește obiectivele propuse și poate fi exprimată ca raportul dintre obiectivele propuse și obiectivele realizate.

Eficiența (efficiency - limba engleză), similară cu randamentul, poate fi definită ca raportul dintre efortul depus (materii prime, energie, forță de muncă) și rezultatele obținute (produsul realizat). În acest proiect al calității în educație trebuie ținut cont de un factor primordial, și anume de resursele umane din sistem, care reprezintă o categorie ce trebuie *optimizată*. Gestionarea resurselor umane trebuie să fie calitativă, fondată pe transparență și ancorată pe principiul egalității inițiale, ducând la apariția unui management nou, trecând din domeniul colectiv spre cel individual. Gestionarea corectă a previziunilor și nevoilor va conduce la un management de calitate în educație.

BIBLIOGRAFIE:

A. Cărți

Ciolan, L. coord, Stângu, I. Carpea, M. (2011) *Repere În Cercetarea Educațională*

Dinu, M. (2014) *Comunicarea – Repere Fundamentale*. București: Orizonturi

Hattie, J. *Învățarea Vizibilă – Ghid pentru Profesori*. București: Trei

Manolescu, M. coord. (2020) *Practica Cercetării În Științele Educației*. București: Universitară

B. Reviste de specialitate

Tribuna învățământului

C. Legislație

Raportul european privind indicatorii calității învățării permanente, 2002

Asigurarea calității – Ghid pentru unitățile școlare Partea I-Concepte și cadre metodologice, București, 2005

D. Pagini web

www.edu.ro

www.edupedu.ro

ACTIVITATEA EDUCAȚIONALĂ ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII COPIILOR ÎN PERIOADA PREȘCOLARĂ

**GURLUI Mihaela, profesor învățământ preșcolar
Grădinița cu program prelungit Ion Creangă, Alexandria, Teleorman**

Jocurile reprezintă o categorie specifică de modele de simulare. „A simula” înseamnă „a imita, a reproduce în mod artificial sisteme, fenomene, fapte, creând impresia că există sau că se petrec în mod efectiv sub ochii noștri” (Cerghit, I.; Vlăsceanu, L., 1998, p.164).

Educația timpurie pornește de la ideea că vârstele mici constituie baza dezvoltării personalității, iar deschiderea către politicile globale și educație la nivel internațional au adus teoriei și practicii pedagogiei românești experiența necesară pentru înțelegerea și conceptualizarea acestui domeniu larg și complex.

Educația preșcolară trebuie să fie înțeleasă și trebuie să fie proiectată în așa fel încât să țină cont de dezvoltarea copilului în sensul devenirii și construcției sale armonioase, iar obiectivul central este formarea nucleului de personalitate în și prin relațiile sociale pe care le oferă grădinița.

Dacă facem referire la locul și rolul instituției de învățământ preșcolar, se poate accentua faptul că grădinița este instituția care oferă copilului, în sensul dezvoltării, ocaziile și alternativele jocului.

Grădinița face trecerea între formele educației, de la informal la formal. Oferind opțiuni și alegeri copilului în joc, îl învățăm să decidă și să aleagă soluțiile cele mai adecvate. Totodată,

curriculumul pentru învățământul preșcolar promovează conceptul de dezvoltare globală a copilului, considerat a fi central în perioada copilăriei timpurii. Perspectiva dezvoltării globale a copilului accentuează importanța domeniilor de dezvoltare a copilului, în contextul în care, în societatea de azi, pregătirea copilului pentru școală și pentru viață trebuie să aibă în vedere nu doar competențele academice, ci în aceeași măsură, capacități, deprinderi, atitudini ce țin de dezvoltarea socio-emoțională, de dezvoltarea cognitivă sau de dezvoltarea fizică.

Abordarea curriculumului din perspectiva dezvoltării globale vizează cuprinderea tuturor aspectelor importante ale dezvoltării complete a copilului, în acord cu particularitățile sale de vârstă și individuale.

Psihicul sau sistemul cognitiv realizează prelucrări multiple și deosebit de complexe ale informației din mediu care stau la baza unor activități cum sunt învățarea, decizia, raționamentul, rezolvarea de probleme, comunicarea. Din punct de vedere pragmatic, competențele superioare pe care persoana le poate obține în desfășurarea acestor activități îi asigură acesteia adaptarea eficientă la mediul fizic și social.

Locul și rolul învățământului preșcolar în formarea personalității copiilor

Grădinița este considerată parte integrantă a sistemului de învățământ din țara noastră. Ea are funcții și valori noi în viața socială. Educația preșcolară este realizată într-un cadru organizat și instituționalizat, fiind totodată, un subsistem al educației permanente. Educația preșcolară este o etapă necesară și distinctă în sistemul de formare al tinerei generații, este o verigă constitutivă, este prima treaptă a sistemului, cu rol și funcții bine determinate. Totodată educația preșcolară este o componentă prealabilă și esențială a educației.

Scopul fundamental al educației preșcolare este dezvoltarea integrală, completă și armonioasă a personalității copiilor. Avându-se în vedere scopul fundamental al învățământului preșcolar, prin care se urmărește formarea personalității copiilor de la 3 la 6/7 ani, atât sub aspectul dezvoltării fizice armonioase cât și al stimulării inteligenței și creativității acestora, al educației estetice și moral-civice, al socializării lor în condițiile specifice grădiniței, potrivit particularităților de vârstă, precum și pregătirea adecvată pentru o mai bună integrare în clasa pregătitoare sau în clasa I, grădiniței îi revine un rol deosebit de important.

Preocuparea pentru a introduce cât mai timpuriu copiii într-un sistem de educație instituționalizat este justificată prin faptul că vârsta preșcolară reprezintă o perioadă fundamentală pentru dezvoltarea ulterioară a copilului.

Toate activitățile din grădiniță trebuie să dezvolte posibilitățile de exprimare ale preșcolarilor și să-i pregătească în mod direct pentru învățarea cititului, scrisului, socotitului. Este necesar să li se dea copiilor posibilitatea de a-și exprima în mod liber observațiile, sentimentele, gândurile și în același timp, experiența lor personală să fie valorificată permanent, ca o formă de dezvoltare a limbajului și a gândirii logice.

Cercetările psihologice arată că până la vârsta de 4-5 ani copilul își dezvoltă 40% din capacitatea intelectuală pe care urmează să o atingă la maturitate. Nevalorificate la timp sau slab valorificate, potențele și disponibilitățile acestor perioade de vârstă nu se pot recupera în anii următori decât în mică măsură și cu eforturi mari. Psihologii afirmă posibilitatea și necesitatea introducerii timpurii a copilului într-un sistem de educație instituționalizat.

Grădinița cu sistemul său educativ rămâne factorul de declanșare a revoluției intelectuale pe care se clădește personalitatea copilului și mai ales factorul de construcție a acestuia prin conștientizarea valorilor morale pe care le vehiculează și prin faptul că oferă situații de compatibilizare ale acestora la o gamă de condiții relativ diverse. Se poate afirma faptul că grădinița folosește în munca de educare a copiilor o serie de mijloace educative care corespund cel mai bine specificului psihologic al copilului, adică jocul și învățarea.

Ca formă de activitate în grădiniță predomină fără echivoc, jocul, iar ca activitate ce dezvoltă psihicul copilului, învățarea este atributul de neînlăturat al acestuia. În timpul jocului copilul învață și se educă.

Activitatea obligatorie din grădiniță în special la copiii de 5-6 ani se aseamănă cu lecția de la școală, constituind o pregătire pentru lecție din toate punctele de vedere chiar și pe plan formal, pentru că educatoarea le cere copiilor să se anunțe când vor să vorbească, să răspundă în propoziție întregă sau să se concentreze asupra temei date. Educatoarea apreciază munca copiilor chiar dacă nu pune note. În apreciere se ghidează după rezultatele obținute de diferiți copii, dar și după purtarea, atenția, conștientizarea faptei îndeplinite și răsplătite. Astfel copii devin treptat conștienți de faptul cum au lucrat, dacă au lucrat bine sau ce greșeli au făcut. Prin aceasta se cultivă la copii puterea de autoapreciere, fapt ce constituie tot o pregătire pentru școală.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, I., Radu, I., Popescu, E. (1995), Vlăsceanu, L., *Didactica*, Editura Didactică și Pedagogică, București;
2. Glava, A., Glava, C. (2002), *Introducere în pedagogia preșcolară*, Cluj-Napoca, Editura Dacia;
3. Herseni, T. (1982), *Sociologie*, Editura Științifică și Enciclopedică, București;
4. *** Curriculum pentru învățământ preșcolar (3-6/7 ani), M.E.C.T., 2009;

FACTORII CARE INFLUENȚEAZĂ MOTIVAȚIA DE ÎNVĂȚARE

Prof. Gușă Petruța Felicia
Școala Gimnazială Plosca, Teleorman

Relația dintre motivație și rezultatele școlare nu este una de ordin cauza– efect. Însă este aproape comun faptul că, în cazul unui elev demotivat se manifestă un complex de consecințe negative în planul învățării, la fel cum scăderea randamentului școlar poate fi influențată de un complex de factori de natură individuală, școlară, familială sau socială. Dorința elevului de a depune un efort în scopul achiziționării de noi cunoștințe, formării unor priceperi și deprinderi este produsul mai multor factori cu acțiune conjugată.

În mod tradițional sunt discutate trei categorii de factori sau surse principale ale motivației:

- individuali (de ex., capacitatea unui elev de a se automotiva);
- familiali (de ex., capacitatea membrilor familiei de a influența nivelul de motivație al unui copil);
- școlari (de ex., capacitatea actorilor din spațiul școlar de a influența nivelul de motivație al unui elev).

Factorii individuali: deseori asociem lipsa de motivație a unui elev pentru activitățile școlare cu stările lui negative precum: frustrarea, descurajarea, frica/anxietatea, dezamăgirea. Totodată cele mai importante aspecte individuale ce determină motivația pentru învățarea putem deduce urmărind sugestiile lui Rolland Viau și Bernard Weiner, acestea sunt legate de: percepția de sine a elevului (generală, specifică); percepția valorii unei activități (scopuri, perspectivă de viitor); percepția competenței proprii în realizarea cu succes a unei activități; percepția controlului deținut în realizarea

unei activități: atribuirea unor cauze (factori interni precum talentul, capacitățile intelectuale, efortul depus sau factori externi precum percepția cadrului didactic, programa școlară etc.).

Factorii familiali privind motivația învățării a elevului nu pot fi subestimate. Părinții au un rol deosebit în identificarea primelor semne ale lipsei de motivație, dar din păcate ignoră uneori faptul că deficitul motivațional al copiilor nu poate fi ameliorat exclusiv prin intervențiile din școală, cât și faptul că este nevoie de o intervenție concertată a mai multor actori. N. Rathvon (1996) indică faptul că astăzi mulți dintre părinți sunt copii care au fost privați de acest fundament și care, la rândul lor, au dificultăți în a-l cultiva copiilor lor. Astfel, când acești copii ajung în mediul școlar, ei vor fi influențați de percepțiile lor în relațiile cu profesorii și colegii. Spre deosebire de cei care au un fundament de securitate, aceștia vor avea tendința naturală de a fi critici, sceptici, reținuți în relațiile cu ceilalți și mai puțin deschiși în a învăța. Primind mai puține semnale pozitive de la ceilalți, copiii fără un fundament de securitate vor fi în mod implicit mai puțin încrezători în sine și mai puțin motivați de a rezolva sarcinile pe care le primesc.

Factorii școlari: Una dintre cele mai dificile sarcini a profesorului este de a dirija motivația elevilor pentru activitățile de învățare. Orice profesor care dorește stimularea motivației elevilor pentru activitatea de învățare trebuie să înceapă prin a-și analiza și autoevalua propria motivație, precum și modul în care își desfășoară activitățile de predare-învățare-evaluare. Deseori profesorii care au obișnuința de a impune un ritm riguros de învățare, de a da sarcini similare, cu termene precise tuturor elevilor, așteaptă un răspuns-standard din partea lor. Focalizarea efortului la clasă într-o proporție covârșitoare asupra conținuturilor reduce sprijinul profesorului în activități de învățare a elevilor la unul de natură cognitivă și, uneori, tehnică, astfel se pierde dimensiunea socio-afectivă și, odată cu ea, dimensiunea motivațională: devine primordial ca o lecție să asigure succesul și profesorului și a elevului. În felul acesta dispare șansa răspunsurilor creative (inclusiv celor greșite sau incorecte) și, odată cu ea, personalizarea învățării. A preda înseamnă din ce în ce mai mult astăzi a oferi sprijin, a media, a asista, a ghida printr-o anumită disciplină didactică.

O analiză detaliată a factorilor culturali și sociali privind motivația învățării a fost realizată de cercetătorii S. Popenici și C. Fartușnic în baza studiului „Motivația învățării și reușita socială”. În contextul acestei cercetări s-a constatat că primul loc în ierarhia modelelor de succes în viață s-a corelat cu opinia majorității tinerilor investigați cu privire la rolul redus pe care învățarea și reușita școlară îl aveau pentru atingerea succesului personal. Autorii argumentează rolul negativ pe care modelele sociale și presiunile culturale transmise mai ales prin mass-media îl au în raport cu motivația pentru școală în rândul elevilor din România. Prezentarea insistentă în mass-media a unor personaje agramate sau semianalfabete, care au dobândit notorietate, resurse financiare sau putere politică fără prea multă educație, contribuie la erodarea constantă a motivației pentru școală în rândul adolescenților români. În spațiul public românesc, educația este prezentată doar accidental ca fiind calea spre succesul personal și socioprofesional. Or, motivația în context școlar poate fi înțeleasă în mod adecvat numai atunci când nu o legăm doar de obiectul învățării, ci și de condițiile în cadrul cărora se realizează învățarea și de percepțiile pe care elevul le are cu privire la o anumită activitate didactică. Specialiștii sunt unanim de acord asupra faptului că nu putem vorbi de un singur tip de motivație pentru învățare, ci, de regulă, învățarea școlară și nonșcolară se desfășoară sub influența și controlul unor seturi complexe de motive, ale unei ierarhii niciodată statice, ale unui sistem motivațional deschis, care provoacă, susține, intensifică sau, dimpotrivă, blochează, diminuează ori întrerupe învățarea .

BIBLIOGRAFIE

1. Schramm R., „Motivație și recompensă”, 2020, Ed. Frontiera
2. Popenici Ș., Fartușnic C. „Motiația pentru învățare”, 2019, Ed. DPH

IMPACTUL ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE LA COPIII CU CERINȚE SPECIALE

prof. învă. primar Bădescu Ruxandra Florentina
Școala Gimnazială Nr.5, Rm.Vâlcea

„... în livadă ne place să avem copaci care rodesc mai devreme sau mai târziu [...] toate aceste roade sunt bune, nici unul nu este de aruncat. De ce să nu acceptăm în școli, minți mai agere sau mai încete? De ce nu i-am ajuta? Pierdem timp dar câștigăm satisfacție și respect...” Comenius.

Progresele înregistrate de psihologia și pedagogia diferențiată, perfecționarea tehnicilor de cunoaștere a dezvoltării psihice a copiilor au permis să se distingă categorii mai nuanțate de copii în raport cu capacitatea lor de răspundere la exigențele școlare. În rândul acestora, alături de elevii cu CES integrați individual, există și elevi cu dificultăți de învățare, cu ritm lent de acumulare de achiziții dar cu intelect normal. Pentru a realiza integrarea copiilor cu CES, trebuie să acționăm asupra diferitelor nivele de dezvoltare a personalității lor, și anume: la nivel biologic, la nivel psihic, la nivel social. Participarea copiilor cu CES la activități cultural-artistice constituie puncte de referință, jaloane care-i duc spre autocunoaștere, matricea spirituală în care un copil își descoperă treptat propria sa identitate, rostul său în lume. Serbările de Crăciun, de 8 Martie sau 1 Iunie, permit socializarea și valorizarea acestor copii.

Rolul terapeutic al activităților extracurriculare constă în faptul că prin ele se poate realiza mai ușor socializarea copiilor cu CES. În funcție de specificul lor, aceste activități dezvoltă la elevi priceperi, deprinderi și abilități cognitive și comportamentale, mult mai solide, pentru că, desfășurându-se în afara cadrului tradițional al sălii de clasă, ele permit contactul direct cu realitatea socială. Activitățile extracurriculare de tipul vizitelor, excursiilor și drumețiilor, permit dezvoltarea relațiilor interpersonale și o mai bună relaționare a copiilor cu societatea; sporirea interesului de cunoaștere a frumuseților naturale și de patrimoniu, formarea și dezvoltarea unor sentimente de prețuire a mediului natural, în vederea adoptării unui comportament ecologic.

Activitățile extrașcolare contribuie la gândirea și completarea procesului de învățare, la dezvoltarea înclinațiilor și aptitudinilor școlarului, la organizarea eficientă a timpului liber. Are un caracter atractiv, copiii participând de bună voie, cu dăruire și entuziasm, la astfel de activități. Potențialul activităților extrașcolare este generat de căutarea soluțiilor optime. Succesul este garantat, dacă ai încredere în creativitate și dragoste pentru copii, dar important este să-i lași pe ei să conducă spre acțiuni valoroase.

Educația extrașcolară are rolul de a stabili formarea personalității copiilor. Educația prin activitățile extracurriculare are drept scopuri stabilirea și cultivarea talentelor, aptitudinilor, respectarea unui stil de viață civilizat, stimularea creativității în diferite domenii. Grija față de timpul liber, cunoașterea dorințelor copiilor și respectarea acestora trebuie să le ofere destindere, încredere, relaxare, bună dispoziție, datorită afirmării și recunoașterii vocațiilor de care dă dovadă școlarul mic și față de care manifestă un interes sporit. Activitatea educativă școlară dezvoltă gândirea critică, stimulează participarea tinerei generații în luarea deciziilor responsabile. Elevii trebuie să fie îndrumați și încurajați să dobândească: o gândire independentă, toleranță față de ideile noi, posibilitatea de a descoperi probleme noi și de a găsi soluții de rezolvare a lor. Dacă activitățile vor fi bine pregătite, producând interes, bucurie, acumulare de cunoștințe, copiii vor participa cu mare drag și se vor implica profund în cadrul lor. Învățătorul are posibilitatea astfel de a cunoaște fiecare elev în parte, să-i dezvolte pregătirea pentru viață și să-i descopere talentele și abilitățile cu care este înzestrat. Înfăptuirea acestui obiectiv depinde, întâi de toate, de pedagog, de talentul său, de dragostea față de copii, creativitatea de care dă dovadă, prin valorificarea resurselor de care dispune clasa de elevi. Activitățile extrașcolare sunt îndrăgite atât de copii, cât și de factorii educaționali în măsura în

care: valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile copiilor; favorizează organizarea plăcută a timpului liber al elevilor; contribuie la optimizarea procesului de învățământ; formele de organizare sunt dintre cele mai ingenioase, cu caracter relaxant; oferă libertate copiilor pentru a-și manifesta în voie spiritul de inițiativă; suscită implicarea liberă, constituind un sprijin pentru o activitate susținută; sugerează un sentiment de siguranță și încredere în forțele proprii; urmăresc lărgirea orizonturilor în procesul de învățământ; contribuie la dezvoltarea armonioasă a copilului.

BIBLIOGRAFIE:

1. Clerget, S., *Criza adolescenței*, (2008). Editura Trei, București.
2. Moisin, A., *Arta educării copiilor și adolescenților în familie și în școală*, (2007). Editura Didactică și Pedagogică, București.
3. Tatu, C., *Support de curs: Consiliere școlară*. (2009).
4. Baban, A., *Consiliere educațională. Ghid metodologic pentru orele de dirigentie și consiliere*. (2009). Editura ASCR.
5. Haddou, M., *Cum să-ți întărești încrederea în tine*. (2000). Editura Trei.

ERASMUS: O EXPERIENȚĂ CE ÎNFRUMUȘTEAZĂ VIAȚA ȘI VIITORUL TĂU

Dumitrașcu Livia-Alexia
Școala Gimnazială Mihai Viteazul Alexandria

Programul Erasmus este una dintre cele mai remarcabile inițiative europene din ultimele decenii. A fost creat pentru a promova mobilitatea academică și culturală a studenților și profesorilor din Europa și pentru a încuraja colaborarea și înțelegerea interculturală. În acest articol, vom explora importanța Programului Erasmus și modul în care acesta poate schimba viețile participanților.

Unul dintre cele mai evidente avantaje ale programului Erasmus este posibilitatea de a studia sau a preda într-o altă țară europeană. Aceasta oferă studenților și profesorilor acces la instituții academice de înaltă calitate din întreaga Europă, ceea ce poate contribui la dezvoltarea profesională și personală, contribuie la îmbunătățirea calității educației și a cercetării și la consolidarea rețelelor academice în întreaga regiune.

Erasmus oferă, de asemenea, burse pentru a acoperi costurile de trai și de studiu, facilitând astfel accesul la educație pentru mai mulți tineri. De asemenea, aceștia au șanse mai mari de a lucra în străinătate sau de a se implica în proiecte internaționale, ceea ce aduce beneficii economice și sociale atât lor, cât și țărilor lor de origine.

Participanții la Programul Erasmus sunt expuși la noi limbi și culturi. Această experiență îi ajută să-și dezvolte abilități lingvistice și să devină mai deschiși și mai înțelegători față de alte culturi. Într-o lume tot mai globalizată, aceste competențe lingvistice și culturale sunt valoroase în atât în viața personală, cât și în cea profesională.

Participarea la Programul Erasmus poate face diferența în procesul de angajare. Multe companii apreciază experiența internațională și abilitățile interculturale dobândite de participanții la Erasmus. Acest program poate demonstra inițiativă, adaptabilitate și capacitatea de a lucra într-un mediu multicultural, aspecte esențiale în lumea actuală a muncii.

De asemenea, Erasmus promovează înțelegerea interculturală prin interacțiunea directă a studenților din diferite țări. Acesta creează punți de comunicare între culturi, contribuind la reducerea prejudecăților și stereotipurilor. Participanții la Erasmus devin ambasadori ai înțelegerii și toleranței interculturale în propriile comunități, contribuind la construirea unui mediu mai deschis și mai prietenos față de diversitatea culturală.

Erasmus contribuie semnificativ la promovarea diversității culturale și la dezvoltarea înțelegerii și toleranței între culturi. Prin interacțiunea cu studenți și comunități locale din țările gazdă, participanții la Erasmus învață să aprecieze și să respecte diferențele culturale.

Experiența Erasmus le oferă studenților oportunitatea de a învăța o limbă străină într-un mod practic și eficient. Aceasta îi pregătește pentru o lume globalizată și le deschide uși către oportunități profesionale internaționale.

Experiența Erasmus nu se limitează doar la mediul academic. Participanții au șansa de a-și face prieteni din întreaga lume și de a trăi experiențe unice. Aceasta îi ajută să-și dezvolte abilități sociale și să își extindă rețelele de contact, ceea ce poate avea un impact pozitiv asupra vieții personale și profesionale pe termen lung. Prin participarea la acest proiect, tinerii au șansa de a-și face prieteni din diverse colțuri ale lumii. Aceste prietenii pot dura o viață întreagă și pot contribui la înțelegerea și aprecierea altor culturi și perspective. Pe plan profesional, poate deschide uși la o rețea de contacte internaționale. Acest lucru poate fi deosebit de util în carieră, deoarece conexiunile internaționale pot oferi oportunități de colaborare și angajare în întreaga lume.

De asemenea, interacțiunea cu studenți din alte țări și mediile culturale diferite dezvoltă abilități sociale esențiale, cum ar fi comunicarea interculturală, rezolvarea conflictelor și empatia. Aceste abilități sunt valoroase atât în viața personală, cât și în cea profesională.

A trăi în străinătate este o mare provocare pentru toată lumea. La început poate fi greu, însă această experiență este neprețuită odată ce te obișnuiești. Te învață să gestionezi singur viața de zi cu zi, ceea ce te face mai independent și te învață să te adaptezi în toate circumstanțele. Veți deveni mai responsabil, mai organizat și mai încrezător după o perioadă scurtă de timp în străinătate, calități necesare atât în lumea profesională, cât și în viața personală a tuturor.

Acest program reprezintă o oportunitate neprețuită pentru tinerii europeni de a-și dezvolta abilitățile academice, interculturale și personale. Prin intermediul acestuia, aceștia sunt pregătiți pentru viitor și contribuie la promovarea valorilor europene comune, precum diversitatea, toleranța și dialogul intercultural.

În concluzie, programul Erasmus este mult mai mult decât un simplu schimb academic. Este o experiență transformătoare care poate deschide uși în cariera și viața personală a participanților. Prin promovarea mobilității, înțelegerii interculturale și a colaborării între tinerii europeni, Erasmus contribuie la formarea unei generații de cetățeni europeni bine pregătiți pentru a face față provocărilor globale și la construirea unei Europe mai unite și mai deschise către lume. Acesta este un exemplu concret al modului în care educația și mobilitatea pot schimba lumea în bine.

BIBLIOGRAFIE:

<https://erasmus-plus.ec.europa.eu/ro>

JOCUL DIGITAL ÎN EDUCAȚIE

**IONESCU RODICA,
LICEUL TEORETIC VIDELE**

Societatea informațională reprezintă o nouă etapă în evoluția umanității, un nou mod de viață, care implică utilizarea intensivă a informațiilor în toate sferile existenței și activității umane, iar școala are un loc central, deoarece aici se "construiește" societatea de mâine.

Odată cu dezvoltarea tehnologiei informației și comunicațiilor, școala trebuie să se reinventeze pentru a fi capabilă să ofere elevilor ceea ce au nevoie pentru propria lor dezvoltare, pentru că motivarea este un aspect cheie al învățării eficiente, dar motivația trebuie susținută prin feedback, răspunsuri, reflecție și implicare activă pentru ca învățarea proiectată să aibă loc.

Readucerea generației actuale de elevi în școală, generație numită de Prensky "a nativilor digitali", se poate realiza prin apelarea la ceea ce cunosc, ce le e familiar: site-ul web. Introducerea site-ului web în procesul educațional nu este o cerință doar pentru că este un mediu prietenos cu elevii și care le stărnește acestora. Principala caracteristică pe care se bazează utilizarea în scopuri educative este că oferă ambilor actori, studenți și profesori, accesul la informațiile științifice actuale conținute în baze de date, muzee, biblioteci online. Elevii pot experimenta explorarea științifică și interacționa direct cu cercetătorii din domeniul respectiv, profesorii și elevii pot comunica idei și pot face schimb de resurse prin e-mail, chat și video conferințe. Profesorii pot organiza excursii virtuale în centre de cercetare, în muzee de știință sau artă, în locuri în care, în absența Internetului, aceștia nu ar putea avea acces.

Și ceea ce reprezintă o adevărată atracție pentru elevii din toate timpurile - jocul - a căpătat în acest secol al informatizării noi și nebanuite valențe. Ca arte a școlii ca instituție furnizoare de "plus-valoare", profesorii sunt obligați să includă printre uneltele sale jocul digital utilizat în scopuri educaționale (serious games, game-based learning etc).

Jocul didactic este un important mijloc de educație intelectuală extrem de eficient și atractiv care pune în valoare și antrenează capacitățile creatoare ale copilului. Învățând într-un stil creativ, elevii devin creativi. În activitatea de predare, jocul didactic generează atractivitate, plăcere, destindere acolo unde altfel era doar reguli, teme și dezinteres. Prin intermediul jocului elevii devin mai volubili ieșind din tiparele rigide ale unei activități impuse, sunt activi și curajoși, își înving timiditatea și învață de plăcere. Jocul didactic interdisciplinar este o activitate în care se îmbină sarcini didactice din domenii de cunoaștere diverse, într-o structură unitară, axată pe învățare. El imprimă activității didactice un caracter dinamic și atrăgător, induce o stare de bucurie și destindere care previne monotonia și oboseala și fortifică energiile intelectuale creatoare ale elevilor.

Învățarea pe bază de jocuri digitale este adesea bazată pe simulare, pe explorare și/sau joc de rol, având ca scop dorința de a depăși decalajul dintre teorie și practică. Cu atât mai mult cu cât vorbim despre învățarea din aria STEM, acolo unde se resimte nevoia de a "îndulci" caracterul arid, aparent rupt de cotidianul în care evoluează elevul. Prin jocul digital, elevii experimentează și să explorează o problemă simulată într-o manieră practică și pragmatică. Avantajul folosirii jocurilor de simulare într-un context educațional este acela că poate permite elevilor să facă față problemelor reale și situațiilor autentice într-un mediu sigur. În procesul de încercare de rezolvare a problemei, care deseori implică și eroarea, devierea, urmărirea unui traseu greșit, utilizatorii trebuie să achiziționeze învățarea prin experiență, inclusiv experiența de a-și remedia eventualele erori, de a reîncerca și readapta metode, procedee, raționamente. Jocuri de simulare se concentrează atât pe motivație cât mai ales pe implicare și pe dezvoltarea abilităților elevilor - factori importanți ai învățării.

Folosirea avatarilor personalizate de jucător intensifică experiența de joc. Acesta atribuie avatarului calitățile pe care și le-ar dori pentru sine, ceea ce ajută la conștientizarea propriei ținte de

evoluție. Odată recunoscută problema, elevul va încerca să suplinească, să îmbunătățească eventuala lipsă - își va adapta comportamentul astfel încât să augmenteze zona în care este deficitar.

Mai mult, elevul tinde să adauge avatarului trăsături prin care să-și exprime propriile trăiri: față zâmbitoare, tristă, nedumerită, dezinteresată etc, toate reflectă stări ale elevului pe care acesta nu e capabil (dau doritor) să și le exprime direct. În timp, elevul va își va dezvolta inclusiv latura emoțională prin acceptarea și asumarea propriilor trăiri referitoare nu doar la contextul educațional, ci extins și în zona non-educațională.

Prenky afirmă că inclusiv *leisure games* au un aport pozitiv în dezvoltarea copiilor, deoarece "Nimeni nu le spune în avans regulile calculatorului lor și jocurilor video - trebuie să-și dea seama prin joc. Copiii care joacă jocuri video învață să deducă regulile unui joc din acțiunile/faptele pe care le observă. , învață să înțeleagă și să manipuleze sisteme foarte complicate. În scopul de a "bate" jocurile complexe pe care trebuie să le învețe, copiii reușesc crearea de strategii pentru depășirea obstacolelor și analiza riscurilor asumate, dezvoltându-și capacitatea de a lua deciziile cele mai înțelepte în termen limită."

Învățarea pe bază de jocuri digitale prezintă noi oportunități - multe încă necunoscute, sau poate doar bănuite, nefundamentate științific - pentru re-analizarea modului în care se învață.

BIBLIOGRAFIE

CRISTEA, I.M., (2015) Jocul didactic – teorie și aplicații, Sillabus, Academia.

PLANCHARD, E., (1976) Introducere in pedagogie, Editura Didactica și Pedagogică.

PRENSKY, M. (2006). Don't bother me mom, I'm learning. St. Paul, MN. Paragon House

ROBINSON, K.(2015), Scoli creative. Revoluția de la baza a învățământului, Publica

ȘCOALA CA ELEMENT AL COMUNITĂȚII ȘI FACTOR AL DEZVOLTĂRII

**Pătru Livia, Prof. inv. primar,
Școala Gimnazială Brastavățu, Jud. Olt**

Din perspectiva educației, observăm că fiecare comunitate este un loc care se constituie într-un laborator de învățare bogat echipat. Copiii sunt cetățeni tineri a căror educație școlară este menită să contribuie la îmbunătățirea calității vieții în comunitate. Școala are tendința de a transmite acele produse ale gândirii umane care au dobândit în cadrul disciplinelor de studiu statutul de cunoaștere, care este propusă tinerilor în vederea socializării lor. Cunoașterea presupune învățare, iar școala este o instituție unde se învață, deci școala este o instituție a cunoașterii. Cunoașterea potențează forțele individuale și comunitare ale acțiunii și construcției sociale; ea înseamnă putere, atât a minții cât și a acțiunii dirijate, iar școala este principala instituție a transmiterii/reproducerii cunoașterii și implicit a distribuției puterii în societate.

Educația este responsabilitatea întregii comunități educative, nu doar a cadrelor didactice. Familia și comunitatea au dreptul și obligația să se implice în educația tinerilor și pot contribui în diverse modalități la realizarea procesului instructiv-educativ, mai ales pentru că ele cunosc copiii în mai multe ipostaze decât cel de școlar, perspectiva rezervată cadrelor didactice. Educația nu este o chestiune care trebuie lăsată exclusiv pe seama experților în domeniu. Participarea familiilor și a comunităților locale este indispensabilă pentru asigurarea unei educații de calitate pentru toți. Implicarea familiilor și a comunităților în educația școlară se constituie într-un proces desfășurat pas

cu pas și bazat pe încredere reciprocă. Sunt necesare eforturi deosebite mai ales pentru a stimula implicarea grupurilor marginalizate.

Funcționarea școlii ca factor de dezvoltare a comunității și a comunității dezvoltate ca garant al succesului școlar se bazează pe următoarele principii fundamentale:

- Educația, la fel ca oamenii, trebuie bine ancorată într-un loc;
- Fiecare persoană are drepturi egale la educație, care să o ajute la realizarea potențialului propriu în cele mai bune condiții, și îi revine responsabilitatea pentru exersarea acestui drept;
- Pentru a asigura bunăstarea fiecărui membru al comunității, comunitățile trebuie să se dezvolte permanent;
- Comunitățile dezvoltate își doresc școli de excelență;
- Școlile de excelență conduc la formarea unor comunități bine încheiate și sănătoase.

Comunitatea, școala și elevii

Copiii de vârstă școlară își trăiesc viața în două lumi: cea a căminului, a familiei, a comunității, pe de o parte, și cea a școlii, pe de altă parte. Când aceste două lumi nu reușesc să se cunoască sau nu se respectă reciproc, copiii sunt puși într-o situație dificilă. La școală, copiii care provin din familii care vorbesc altă limbă decât limba de predare, din familii marginalizate social, sau din culturi și grupuri etnice altele decât cele majoritare, sunt confrunțați deseori cu devalorizarea propriei realități și cu subminarea respectului și admirației pentru cultura și valorile familiei proprii.

Școlile au posibilitatea de a-și alege linia proprie de acțiune. Ele pot să aleagă o agendă sumară a comunicării și interacțiunilor cu familiile și comunitățile, tinzând să mențină cele trei sfere de influență ce afectează școlarul separate. Sau pot stabili o agendă bogată și diversificată a interacțiunilor, gândită astfel încât să apropie cele trei sfere. Ca urmare a interacțiunilor mai frecvente dintre școli, familii și comunități, mai mulți elevi vor primi același mesaj de la diverse persoane: anume, că școala este importantă, că merită să muncești, să gândești creativ, să îți ajuți colegii și să îți continui studiile.

Modelul parteneriatului dintre școală, familie și comunitate plasează elevul în centru. Este un fapt incontestabil că elevii sunt principalii actori în educația, dezvoltarea și succesul propriu. Parteneriatul chiar foarte bun dintre școală, familie și comunitate nu produce implicit elevi de succes. Însă activitățile care se desfășoară în cadrul acestui parteneriat își pot propune să angajeze, să ghideze, să motiveze elevii pentru succes.

Majoritatea elevilor, indiferent de nivelul de studiu, doresc ca familiile lor să devină parteneri mai competenți ai școlii și sunt dispuși să își asume un rol activ în sprijinirea comunicării dintre școală și familie. Însă mai mulți elevi au nevoie de mai multe informații despre felul în care școlile lor privesc parteneriatul cu familia și despre felul în care pot contribui la realizarea unor schimburi importante de idei despre activitățile școlare, teme de casă și deciziile pe care le ia școala. Aceste concluzii sunt deosebit de semnificative, pentru că indică faptul că se poate construi o comunitate a școlii cu bună știință. Nu toate familiile își arată imediat dorința de a colabora, însă școala poate iniția această colaborare și poate insista ca ea să se materializeze.

BIBLIOGRAFIE:

- Radu I., Psihologie școlară, 1974, București, Editura Științifică,
- Văideanu G., Educația la frontiera dintre milenii, 1988, București, Editura Polirom,
- Vrăjmaș T., Școala și educația pentru toți, 2004, București, Editura Miniped.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ONLINE VS. ÎNVĂȚĂMÂNTUL FACE TO FACE ÎN EDUCAȚIE

**Matei Nicoleta Diana, profesor,
Școala Gimnazială nr. 1 Măldăeni, Teleorman**

Învățământul online desemnează o nouă experiență de învățare. În lipsa relaționării față în față cu elevii, în contextul fizic al clasei, trecem printr-un proces de adaptare, exersăm alături de elevi și suntem modele pentru elevi pentru a ne îmbunătăți exact acele laturi pe care le impun noile contexte de învățare.

Învățământul online deschide posibilitatea unei pregătiri structurate, prin diversitatea și numărul de platforme și soft-uri educaționale on-line. Este o formă de învățare la distanță, utilă, destinată celor care nu au posibilitatea accesului la învățământul clasic, tradițional, face to face.

Cadrele didactice trebuie să cunoască și să aplice o multitudine de strategii didactice interactive adaptate noilor nevoi de învățare ale fiecărui elev.

Acestea trebuie să realizeze alegerile optime ale strategiilor adecvate unui învățământ incluziv, astfel încât fiecare elev să fie sprijinit în învățare, raportând instruirea la experiența anterioară de învățare și la nivelul de inteligență specific fiecăruia.

Activitățile online se realizează de către profesor printr-un comportament didactic flexibil, prin talent, vocație și dăruire. Acestea se constituie în adevărate provocări didactice.

Practica online ne-a oferit contexte diverse de învățare, în care strategiile didactice s-au adaptat și modificat, au devenit flexibile.

În consecință, putem afirma următoarele:

- necesitatea asigurării unei comunicări clare, nuanțate, explicite și ferme;
- realizarea monitorizării continue și active a mijloacelor tehnice de comunicare;
- reducerea timpilor care ar putea determina o activitate ineficientă;
- evitarea factorilor care favorizează stresul intelectual, de orice natură;
- dezvoltarea profesională permanentă a cadrelor didactice, specifică noilor contexte de învățare.

Enumerăm, câteva elemente definitorii învățării online:

- Învățarea online este plăcută - Un studiu al Universității Oxford (2014) despre legătura dintre jocurile video și efectele psihologice asupra copiilor a subliniat faptul că aceste tipuri de jocuri sunt o componentă prezentă în copilăria noilor generații de copii. Prin urmare, platformele educaționale au o formă de prezentare atractivă și propun metode de învățare interactive, eficiente în procesul de învățare.
- Dezvoltă autonomia elevilor - Când accesează un anumit produs educațional, copiii pot naviga singuri prin diferitele secțiuni ale platformei, fără a avea nevoie de ajutorul părinților sau al învățătorilor. Cei mici vor descoperi experimente inedite și activități cu ajutorul cărora vor învăța lucruri potrivite vârstei lor, dar într-un mod foarte plăcut.
- Dezvoltă concentrarea și răbdarea copiilor - pentru faptul că învățarea se face într-un mod atractiv, sub formă de joc, copiii sunt mult mai deschiși față de ideea de învățare, căreia nu-i vor asocia conotații negative. Ba dimpotrivă – cei mici vor avea o atitudine pozitivă față de educație dat fiind că în timpul învățării online au parte de experiențe plăcute. Astfel, copiii vor dori să prelungească aceste momente sau să le repete mai des decât și-ar dori să studieze în mod clasic.
- Materia poate fi reluată de câte ori este nevoie - Informațiile pot fi accesate ori de câte ori este nevoie, fără ajutorul părinților sau al unui profesor mediator.

Este necesar, în mediul online, să oferim elevilor noștri, aceeași educație de înaltă calitate și să ne îndeplinim misiunea noastră, în contextul în care învățarea ” face to face” nu este posibilă.

Integrarea adecvată a resurselor digitale în procesul educațional, care să corespundă nevoilor și particularităților grupului de elevi, este o adevărată provocare, pentru fiecare cadru didactic, în parte.

BIBLIOGRAFIE:

1. Dobre, I., Studiu critic al actualelor sisteme de e-learning, 2010, București ,Academia Română, Institutul de Cercetări pentru Inteligență Artificială.
2. Grosseck, G.,& Malița, L., Ghid de bune practici e-learning, 2015, Timișoara, Editura Universității de Vest.
3. Istrate, O., Educația la distanță. Proiectarea materialelor, 2000, Botoșani , Editura Agata.

BENEFICIILE ȘI PROVOCĂRILE IMPLEMENTĂRII PROCESULUI DE MENTORAT

**Mirancea Georgiana, profesor învățământ primar,
Școala Gimnazială nr. 1 Mârzănești**

Beneficiile procesului de mentorat sunt multiple, atât din perspectiva mentorului, cât și din perspectiva celui mentorat.

Beneficiile din perspectiva persoanei mentorizate:

- Îmbogățirea cunoașterii teoretice și practice;
- Oportunitatea de a primi consultanță și sprijin specializat;
- Folosirea accesului la oportunități de dezvoltare profesională ;
- Optimizarea adaptării la noul loc de muncă;
- Gestionarea și eliminarea stresului prin apelul la sprijinul unui mentor;
- Adoptarea unei atitudini pozitive în raport cu noul loc de muncă;
- Preluarea unor modele de comportament profesional dezirabil;
- Este provocat să-și asume riscuri, responsabilități, să stabilească obiective și să le realizeze, în acord cu înalte standarde de performanță;
- Dezvoltare personală evidențiată prin: creșterea încrederii în sine, creșterea stimei de sine, reducerea stresului și, creșterea gradului de motivare.

Beneficiile din perspectiva mentorului:

- Satisfacția profesională;
- Recunoaștere profesională, posibilitatea de a-și evidenția profesionalismul;
- Oportunitatea de a-și valorifica abilitățile, capacitățile, competențele, de a transmite studenților, debutanților, propria experiență profesională;
- Posibilitatea de învățare reciprocă, prin dobândirea unor cunoștințe de actualitate de la stagiar;
- Oportunitatea de verificare a propriilor competențe în domeniul predării, leadership-ului și al practicilor de tip reflectiv;
- Oportunități de stimulare a creativității.

Deși are o multitudine de beneficii, trebuie să conștientizăm că mentoratul este un proces dinamic, desfășurat în timp și însoțit de numeroase *dificultăți/capcane*. Printre cele mai recurente dificultăți în relația mentorului cu o persoană mentorată caracterizată prin diferențe de gen/culturale se numără greutatea celei din urmă în a-și articula interesele, scopurile și speranțele care, de multe ori, sunt grevate de presiunea de a se conforma așteptărilor celorlalți sau cu anumite stereotipuri

culturale prin care femeile sau alte minorități au fost plasate în roluri de non-lideri, limitându-li-se astfel dezvoltarea. Din acest motiv, mentorul trebuie să mute cu tact atenția de pe focalizarea lipsei de putere sau a oprămirii grupurilor în mod tradițional marginalizate pe recunoașterea forței și a rezistenței lor în anumite situații tensionate sau adverse.

Chiar dacă, după cum s-a amintit mai sus, procesul de mentorat este unul cu dublu sens, el rămâne prin natura lui un proces profund asimetric, în care mentorul se află într-o relație de autoritate, care uneori poate deveni chiar una de putere, față de persoana mentorată. Acest caracter al relației de mentorat trebuie, la rândul lui, conștientizat și investigat.

De asemenea, dacă este, în general, știut și acceptat că, în cadrul unui proces de mentorat, persoanele mentorate pot avea un fundal cultural divers și uneori extrem de diferit de al mentorilor, pentru reușita unui proces de mentorat didactic trebuie înțeles că și mentorii pot avea mentalități și abordări diferite. În acest sens, este important de înțeles, mai întâi, cadrul relației de mentorat, care poate fi unul formal (un mentor și persoana pe care o mentorează sunt desemnate să lucreze împreună pentru o perioadă determinată de timp) sau informal (procesul are loc spontan, rezultând progrese imediate). E evident că un mentorat desfășurat în condiții formale favorizează, pe de o parte, exercitarea unei relații de putere din partea mentorului, dar, pe de altă parte, îi și impune acestuia o serie de constrângeri instituționale.

În concluzie, diferențele culturale și de gen au un rol esențial în procesul de mentorat, atât în ceea ce privește comportamentul mentorului, cât și tipul de comunicare și natura sprijinului oferit de acesta profesorului debutant/stagiarului.

BIBLIOGRAFIE:

1. Lazăr, E., Leahu, G., (2020), „Mentoratul în educație. Context facilitator și modalitate de sprijin pentru cariera didactică”, București, Editura Universitară.
2. Stan, C (2020), „Mentorat și coaching în educație”, Cluj-Napoca, Editura Presa Universitară Clujeană.
3. Ezechil, L. (coord.), (2009), Ghidul mentorului, Pitești, Editura Paralela 45.

MODELUL PEDAGOGIC DE FORMARE A COMPETENȚEI DE COMUNICARE ASERTIVĂ

Prof. Monica-Ioana CRISTEA
Școala Gimnazială Nr. 4 Turnu Măgurele/
Colegiul Național „Unirea” Turnu Măgurele

Comunicarea asertivă este cea care permite schimbarea atitudinală și produce influență asupra celorlalți prin mijloace democratice de exprimare autentică a propriilor opinii și concepții, de ascultare și acceptare a parteneriatului, de exprimare emoțională nuanțată și de convingere și argumentare.

Asertivitatea ne propune tehnici eficiente pentru a adresa o întrebare, a refuza o cerere, a formula o nemulțumire, a dezamorsa relații conflictuale, a răspunde la critici și chiar a accepta complimente. A învăța tinerii să comunice eficient și asertiv înseamnă a le furniza metode prin care ei pot să-și activeze potențialul și resursele psihosociale și profesionale pentru a se dezvolta pe sine, pentru a rezolva creativ conflicte și provocări relaționale, pentru a deveni mai buni profesioniști. Asertivitatea este soluția pentru creșterea motivației și interesului față de învățare, pentru integrarea

optimă în grupuri și colaborarea în echipă, pentru implementarea de proiecte personale și urmărirea cu perseverență a unor planuri de carieră.

Tehnicile asertivității acționează asupra fricii de a vorbi în public, tremorului, sentimentului de panică și sufocare ce duc la tendința de ocolire a situațiilor relaționale și compromit viața socială și profesională a omului. Asertivitatea intervine, de asemenea, în reducerea stresului școlar și profesional prin aceea că plasează fiecărei acțiuni importanța cuvenită, reglează optimul motivațional și crește încrederea în forțele proprii și în șansele de izbândă ale individului, indiferent care ar fi planurile lui.

Comunicarea educațională prin strategii asertive promovează o educație pentru independență, curaj, încredere în sine, creativitate și inițiativă socială. Comunicarea asertivă aduce beneficiul unei stime de sine ridicate ce susține energetic și acțional omul în îndeplinirea obiectivelor sale. De asemenea, comunicarea asertivă și tehnicile prin care ea se realizează alcătuiesc setul de mijloace de intervenție la care apelează profesorul, psihologul, inginerul, studentul pentru a stabili parteneriate și a reuși împreună cu ceilalți, într-o abordare democratică a interacțiunii sociale.

Răspunsul asertiv presupune alegere conștientă, decizie clară, flexibilitate, curaj și încredere în procesul comunicării. Pe măsură ce se conștientizează într-un grad mai mare patternurile proprii de comunicare, se poate analiza opțiunea pentru un comportament asertiv sau nonasertiv (Cornelius H. și Faire S., 1996, 93).

Asertivitatea exprimată prin aserțiunea „Eu” contribuie la menținerea poziției și a propriului punct de vedere fără a ataca cealaltă persoană (Cornelius H. și Faire S., 1996, 93-104). Aserțiunea „Eu” presupune o clarificare și este un început al conversației, nu o concluzie. Este un deschizător al comunicării ce permite exprimarea sentimentelor în legătură cu un eveniment, fără a blama și fără a cere celeilalte persoane să se schimbe.

Aserțiunea permite exprimarea sentimentelor și a nevoilor personale într-o manieră constructivă, ducând la o mai mare eficiență în muncă și în relațiile cu ceilalți. Asertivitatea oferă indivizilor posibilitatea ca viața lor să aibă o mai mare parte de influență, un mai mare impact asupra celorlalți și să-și organizeze mai bine propria viață.

Comportamentul asertiv se concretizează în capacitatea și abilitatea de exprimare a opiniilor personale, în puterea de convingere, dar și în capacitatea de ați face respectate drepturile. Este foarte importantă cunoașterea drepturilor pe care omul le are, susținerea acestor drepturi fără însă a le încălca pe ale altora, precum și curajul de a susține drepturile cuiva neprivilegiat.

Așadar, *a fi asertiv* înseamnă să fii: mai eficient în muncă și mai bun în relațiile cu ceilalți, mai relaxat și mai încrezător în forțele proprii, mai deschis comunicării și negocierii, mai atent cu nevoile și drepturile celorlalți, mai eficient în abordarea situațiilor dificile.

BIBLIOGRAFIE:

Bârliba, Maria Cornelia. (1987). *Paradigmele comunicării*. București: Editura Științifică și Enciclopedică.

Chomsky, Noam. (1975). *Reflections on language*. New York: Random House.

Cucoș, Constantin. (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.

Fontana, David. [1981] (1988). *Psychology for Teachers*. Hong Kong: Published by The British Psychological Society in association with Macmillan Publishers Ltd.

Gavril-Jitaru, Oana. (2015). *Aplicații didactice pentru teoria educației. Comunicare educațională asertivă*. Iași: Editura Performatica.

Iacob, Luminița. (1998). *Comunicarea didactică*. În Cosmovici, Andrei și Iacob, Luminița (coord.). *Psihologie școlară*. Iași: Editura Polirom.

Pânișoară, Ion-Ovidiu. (2008). *Comunicarea eficientă*. Iași: Editura Polirom.

Șoitu, Laurențiu. (2001). *Pedagogia comunicării*. Iași: Editura Institutul European.

OPORTUNITĂȚI ETWINNING

Prof. Matei Roxana Carmen
Prof. Popescu Maria Grațiela
Școala Gimnazială Nr. 7 Buzău

Pandemia de COVID-19 din Europa și măsurile naționale necesare în combaterea răspândirii virusului au adus învățământului o nouă perspectivă asupra funcționării și evoluției sale: educația online. Astfel, încercând să găsim soluții pentru motivarea și participarea elevilor în online mi-am dat seama de eficiența aplicațiilor WEB 2. Exercițiul și antrenamentul în proiecte anterioare m-au făcut să implementez acest proiectul eTwinning în Școala Gimnazială Nr. 7 Buzău.

Proiectul s-a derulat în perioada noiembrie 2020 – ianuarie 2021. Coordonatorul principal al proiectului a fost Școala din Muğla, Turcia. Parteneri în proiect au fost școli din alte țări: Republica Moldova, Bulgaria, Italia, Polonia. Împreună cu prof. Popescu Grațiela am coordonat 25 de elevi ai claselor a VI-a B și a VI –a E. Beneficiarii acestui proiect, elevii, au fost bucuroși să se implice, o parte din ei fiind activi și în predecesorul proiect eTwinning. În comparație cu precedentul proiect, acesta i-a atras prin conținutul digital propus.

Scopul proiectului „*Welcome to WEB2!*” a fost de a ne îmbunătăți competențele TIC, atât pentru profesori cât și pentru elevi, de a realiza lecții cât mai atractive în procesul de predare-învățare-evaluare.

Obiectivele proiectului: dezvoltarea competențelor tehnologice în formarea profesorilor și elevilor; elevii lucrează pe grupe și învață despre beneficiile folosirii unor noi aplicații și instrumente TIC; colaborarea se desfășoară în limba engleză. Elevii au avut ocazia să-și îmbunătățească vocabularul și competențele de comunicare.

Desfășurarea proiectului s-a derulat pe platforma eTwinning dar ședințele de prezentare și de organizare au fost realizate prin conferințe video, pe Zoom, întâlniri la care s-au prezentat echipele și s-au stabilit activitățile. Elevii au fost prezenți la toate întâlnirile online stabilind relații de colegialitate și prietenie cu partenerii străini.

În cadrul sesiunilor de întâlnire s-au folosit numeroase aplicații pentru interacțiune și cunoașterea partenerilor, Kahoot, Mentimeter. O aplicație interesantă pe care ne-a propus-o coordonatorul și în care au lucrat elevii noștri a fost Pictrama, folosită pentru prezentarea țării și a obiectivelor turistice de interes pentru România. Prezentarea s-a făcut printr-un avatar, elevii folosind aplicația Voki, Avataton, StoryJumper. De asemenea elevii au creat Logouri și postere pentru proiect și au votat Logoul proiectului. Computer Security Day sărbătorită pe 30 noiembrie ne-a reamintit în calitate de utilizatori ai internetului de importanța securității noastre în online, de protejare a tuturor dispozitivelor conectate la internet și a informațiilor personale. Elevii au lucrat postere și mesaje pe această temă.

Alte aplicații populare pentru elevi au fost WordArt și LearningApps, cu care au realizat diferite jocuri interactive în engleză la Sărbătorile de iarnă. Partenerii au lucrat felicitări cu mesaje pentru Crăciun și Anul Nou în Jambord folosind diverse aplicații: Canva, Logopit, WordArt. Un moment colaborativ al profesorilor s-a realizat prin StoryJumper - Acrostih la tema Drepturile Omului. O aplicație animată, colorată și care i-a bucurat pe elevi a fost „QuiverVision”, în care au lucrat steagurile naționale ale fiecărei țări din proiect.

Profesorii au lucrat și ei colaborativ Blockposter și Calendarul Internațional al anului 2021 în Canva, cu poze personale, insistându-se în proiect pe respectarea drepturilor de autor și protejarea imaginii în online.

Una dintre temele de maxim interes, Încălzirea globală, a fost prilej de a lucra în echipe mixte, câte un elev din fiecare țară sub îndrumarea profesorilor. S-au vizionat video-uri, prezentări în Genially despre efectele încălzirii globale asupra vieții oamenilor.

Cu toții am fost impresionați de multitudinea de aplicații pe care le-am descoperit și care ne-au făcut să fim creatori de conținuturi moderne și de calitate. Utilizarea lor în mediul didactic ne va permite apropierea elevilor de materiile pe care le predăm, asimilarea rapidă a conținuturilor predate într-o manieră plăcută și crearea de competențe reale, atât la nivelul disciplinei, cât și la nivel interdisciplinar. Impresiile profesorilor, elevilor dar și ale părinților au fost exprimate prin aplicația Padlet.

Diseminarea proiectului s-a realizat în cadrul ședințelor cu părinții, pe site-ul școlii, dar și pe pagina Facebook a proiectului WEB2.0 și în cadrul Cercului metodic 1 - Proiecte europene - I.SJ. Buzău.

Proiectul internațional „WELCOME TO WEB 2!” a primit Certificatul de calitate în toate țările participante. În cadrul unui astfel de proiect, toți elevii sunt egali, toate competențele cheie sunt solicitate, fapt dificil de atins în alte proiecte. Și încă un aspect pozitiv este acela că școala noastră a câștigat certificat internațional de școală eTwinning și datorită acestui proiect.

Grație eTwinning toți elevii au avut ocazia să „călătorească” în aceleași condiții, ceea ce este minunat! Acest lucru i-a făcut pe copii să-și câștige încrederea în sine. Este important să îndrăznești, ca să reușești! Mult succes tuturor celor interesați să facă o astfel de călătorie!

PARAMETRII COMUNICĂRII

Prof. Sanda MĂNICA
Liceul Tehnologic „Sf. Haralambie” TURNU-MĂGURELE

Fenomen complex și persuasiv, comunicarea se pretează utilizării mai multor modele, din perspective teoretice diferite. Ea poate fi tratată de către psihologi ca tip aparte de comportament, de către sociologi ca factor decisiv de socializare, de antropologi ca instrument de constituire și răspândire a culturii, de semioticieni ca proces de configurare și reconfigurare a semnificațiilor semnelor.

Determinarea riguroasă a polilor comunicării ne va permite să asumăm în mod explicit cadrul general al teoriei acțiunii, pentru a surprinde, fie și parțial, dinamismul fenomenului de comunicare. Ideea plasării limbajului și, implicit, a comunicării în contextul teoriei acțiunii nu este nouă, ea fiind fructificată, spre exemplu, de John Searle în analiza actelor de limbaj. Nici ideea corelării variabilelor comunicaționale cu o acțiune nu este inedită, în măsura în care ea poate fi pusă în analogie cu încercările unor semioticieni precum Roman Jakobson și Karl Bühler de a sistematiza, prin raportare la polii comunicării, „funcțiile limbajului”, respectiv „funcțiile semnului lingvistic”.

Comunicarea este un proces ireversibil și cumulativ. Nimeni nu se poate întoarce la experiențele de comunicare trecute pentru a le revizui sau pentru a le anula și nici nu se poate sustrage influenței acestora când se angajează într-o nouă comunicare. Din păcate însă, nu se poate determina cu suficientă acuratețe natura și gradul acestei influențe asupra performanței comunicative prezente. Pentru a evita speculațiile gratuite și truismele de genul „doi indivizi comunică mai eficient în prezent dacă au comunicat bine de mai multe ori în trecut și dacă au evaluat pozitiv experiențele de comunicare respective”, nu vom înscrie „istoria” relațiilor dintre comunicatori în inventarul factorilor care determină succesul, respectiv eșecul comunicării.

Fundalul teoretic al modelului comunicativ-funcțional selectează și corelează o serie de categorii dintre care reținem, ca definatorii: situația de comunicare, funcțiile limbajului și competența de comunicare. Prin aceste categorii, modelul își propune să articuleze aria vastă a comunicării, arie circumscrisă de specialiști prin două grupuri de definiții. Primul grup reprezintă comunicarea ca un proces prin care A trimite un mesaj lui B, mesaj care are un efect asupra acestuia. Cel de-al doilea statuează comunicarea ca negociere și schimb de semnificație, procese în care mesajele, persoanele determinate cultural și „realitatea” interacționează în așa fel încât să permită ca înțelesul să fie produs, iar înțelegerea să apară.

Cele două categorii de definiții sunt expresia unor perspective complementare, ce accentuează fie procesul de transmitere a mesajului (cine și ce spune? cui spune, pe ce canal și cu ce efect?), fie procesul de producere a sensului (care este raportul dintre elementele ce alcătuiesc textul? care este raportul dintre text și realitatea la care se referă? dar raportul dintre text și experiența socială și culturală a receptorului?).

Consider că instituirea unei viziuni didactice globale asupra comunicării presupune integrarea ambelor perspective, comunicarea fiind transmitere de idei în vederea producerii înțelesului și realizării înțelegerii.

După cum se poate lesne bănuși, comunicarea deplin reușită este un ideal imposibil de atins în practică. Cunoștințele limitate pe care le avem despre noi înșine, despre ceilalți și despre realitate, constrângerile impuse de mediu, dar și de propriile interese, experiențele de comunicare limitate și diferite și, nu în ultimul rând, imprecizia scopurilor asumate nu îngăduie realizarea în cea mai mare măsură posibilă a tuturor celor șase interacțiuni subsumate comunicării. De altfel, acordarea de valori acțiunilor semiotice realizate de emitent și receptor nu are un fundament întru totul obiectiv, deși nu este cu totul arbitrară. Spre exemplu, unul și același act de autodezvăluire poate primi o valoare relativ mare dacă emitentul și receptorul se centreză pe dimensiunea referențială a comunicării - căutând, în primul rând, să-și formeze cunoștințe comune cu privire la realitate -, și o valoare sensibil mai mică dacă obiectivul urmărit de comunicatori este consolidarea relației sociale dintre ei.

Așadar, urmând cu consecvență regulile constitutive și regulile normative ale comunicării, fiecare om dobândește șansa de a deveni un bun comunicator și, implicit, o persoană edificată din punct de vedere moral. Cei care stăpânesc în mare măsură arta comunicării sfârșesc prin a deveni persoane înzestrate cu cele mai mari virtuți.

BIBLIOGRAFIE:

- Jakobson, R., 1964, *Lingvistică și poetică*, în *Probleme de stilistică*, Editura Științifică, București;
 Popa, C., 1984, *Teoria acțiunii și logica formală*, Editura Științifică și Enciclopedică, București;
 Roventă-Frumușani, D., 1991, *Introducere în semiotică*, Universitatea București, București;

TRATAREA DIFERENȚIATĂ A ELEVILOR ÎN CICLUL PRIMAR - COMPONENTĂ A MANAGEMENTULUI EDUCAȚIONAL

PROF. ÎNV. PRIMAR RĂCU CAMELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 ZIMNICEA

Tratarea diferențiată a elevilor în ciclul primar este încă văzută de cei mai mulți învățători în mod unilateral, ca fiind tratarea într-un anumit mod, prin anumite mijloace, mai ales a unei anumite categorii de elevi, a celor predispuși eșecului școlar.

Accentul care se pune acum pe procesul educațional, pe dinamica acțiunii didactice ne obligă să ne schimbăm punctele de vedere privitoare la tratarea diferențiată.

Tratarea diferențiată rămâne o necesitate de necontestat susținută de cauze cunoscute, generale și situaționale, care, în principiu, se leagă de particularitățile individuale ale elevilor, de care nu putem să nu ținem seamă, dar și de mediul socio-familial din care provin elevii. Fiecare copil este unic în felul lui, este o minune irepetabilă și ar fi păcat ca prin acțiunea noastră să uniformizăm aceste individualități. Prin urmare, tratarea diferențiată a elevilor trebuie să capete o accepțiune mai generoasă, ea devenind o calitate a managementului educațional situațional, o abilitate a învățătorului în dezvoltarea personalității fiecărui copil.

Învățătorul este managerul clasei pe care o conduce. El formează elevii în cadrul unui proces educațional în care instrucția își are locul bine determinat, dar nu preponderent. El va trebui să-și formeze, în timp, competențele manageriale și să dezvolte la clasă anumite tipuri de relații, care să favorizeze cunoașterea elevilor și tratarea lor diferențiat. Prezentarea separată a acestor relații este didactică, în realitate ele acționând sincron și integrat.

Relațiile de comunicare cu elevii - presupun folosirea diferitelor canale și limbaje ce conduc la cunoașterea acestora. Aceste relații având la bază punerea copilului în situații de comunicare, antrenându-l într-o interacțiune comunicativă, își vor dovedi eficiența dacă vor depista cauzele pentru care elevii se manifestă diferit. Prin urmare, nu ne vom grăbi să „taxăm” elevii, până când, pe baza unor astfel de relații, care cer mult tact, nu-i vom determina „să se dezvăluie” pentru a-i putea cunoaște și pentru a interveni, modelator.

Relațiile de educație - sunt acele relații prin care învățătorul solicită elevul în mod activ pentru propria dezvoltare, cultivându-i încrederea în sine, prevenind „descurajarea timpului”. Depinde de învățător în ce mod stimulează spontaneitatea, inițiativa, creativitatea, acțiunea elevilor sau înlătură timiditatea și temerile lor, dezvoltând o motivație convenabilă formării acestora.

Relațiile de responsabilitate - în contextul cărora învățătorul răspunde pentru deciziile sale (dacă mai parcurge etapele însușirii sunetului și literei în clasa I, din moment ce elevii știu să citească, dacă-l trece pe un elev într-o grupă sau alta în funcție de evoluția lui, dacă amână notarea, contrar prevederii din regulament privitoare la notarea „în mod ritmic”, până când va considera că elevul poate fi notat etc.).

Dezvoltarea responsabilității la elev este o altă latură a acelorași relații, care favorizează transpunerea în practică a tratării diferențiate, elevii primind sarcini, responsabilități, în funcție de ce poate fiecare, de ceea ce face bine fiecare.

Relațiile de putere - înțelegând prin aceasta „puterea” de a influența comportamentul unui grup (clasă), al unui individ (elev), pentru ca acesta să realizeze ceva. Învățătorul are nevoie de mult tact pentru a-i influența, pentru a-i motiva pentru activitate, dându-le satisfacția că ei sunt solicitanții unor acțiuni.

Dincolo de această concepție, generatoare a unei atmosfere propice învățării, tratarea diferențiată presupune și o proiectare atentă și dinamică, pentru care nu se pot da rețete.

Este normal să pornim întotdeauna de la „punctele forte”, ale elevilor și ale noastre, ca învățători, cum ar fi: ce știe elevul, ce poate să facă spre ce are înclinații, de ce abilități didactice dispunem etc. Abia pe urmă trebuie să avem în vedere „slăbiciunile elevilor”, pe care vrem să le îndreptăm: ce nu știe, ce n-a înțeles, ce nu reușește să facă, ce „prag...nu poate să depășească, ce nu pot eu, învățătorul, să fac (necesitatea unei bune cunoașteri a elevilor și a autocunoașterii).

Calitatea educației are nevoie de cadre didactice care să se implice în cercetare și învățare, are nevoie de muncă în echipă și de un scop comun care să accepte deopotrivă individualismul și colectivismul ca esențiale pentru învățarea organizată și are nevoie de un management conectat în mod dinamic cu mediul în care se desfășoară, aflat într-o permanentă schimbare. Munca aceasta nu este ușoară deoarece parteneriatele educaționale și managementul participativ implică mulți indivizi și grupuri care vin fiecare cu experiențe diferite, păreri, viziuni asupra lumii și problemelor educaționale.

BIBLIOGRAFIE:

Șoitu, L.; Cherciu, R. D.- *Strategii educaționale centrate pe elev*, 2006, Buzău, Editura Alpha MDN

EDUCAȚIA ESTE VIITOR

**Prof.Înv.Preșcolar: Gheorghe Livia Mădălina
Grădinița cu Program Prelungit Nr.8, Alexandria**

*”A ști nu este de ajuns; este nevoie să aplicăm.
A dori nu este suficient; trebuie să acționăm.” (Johann Goethe)*

Educația este o manifestare specific umană, care se modifică și evoluează în funcție de modificările sociale, de nevoi. Educația este într-o continuă schimbare, evoluează împreună cu noi, iar noi trebuie să ne adaptăm și să acționăm în consecință. Trebuie să acționăm în spiritul autoeducației și a unei educații continue.

Anii școlari pandemici, ne-au determinat să abordăm procesul didactic într-o nouă manieră. Ne-a pus în fața unei situații noi, la care a trebuit să ne adaptăm rapid pentru ca procesul educativ să nu aibă de suferit. Se ridicau iată, foarte multe semne de întrebare la care ne trebuiau răspunsuri rapide, adaptabile și eficiente. Și de aici începe povestea modului în care am continuat să realizăm activități în mediul online.

Unitatea de învățământ din care facem parte a participat în urmă cu câțiva ani la un schimb de experiență prin programul Erasmus, Proiect intitulat “New technology in kindergarten”, experiență care s-a concretizat și cu susținerea, de către colegile metodiste, a unui curs prin Casa Corpului Didactic intitulat „Metode de utilizare a tehnologiei în grădiniță”. Schimbul de experiență este necesar la orice vârstă, în orice domeniu. Beneficiile pe care le aduce un schimb de experiență sunt nenumărate: exemple de bune practici, cunoașterea unei abordări diferite, a unei culturi diferite, experiența unor metode de educație printr-o prismă diferită de a noastră, recunoașterea și înțelegerea unor teme

globale, depășirea zonei de confort, creșterea stimei de sine și împrumutarea metodelor de lucru învățate și adaptarea acestora în viața de zi cu zi.

Pe parcursul acestui schimb de experiență s-a urmărit prezentarea perspectivei de introducere a noilor tehnologii în activitatea didactică, pentru că, nu este un secret că în momentul de față, copiii noștri au parte de tehnologie din plin, este prezentă încă din primele zile ale vieții lor pe Pământ. La început ne amuză interesul lor pentru reclamele de la televizor sau cât de repede învață cuvinte noi sau cântecele, rapiditatea cu care învață cum să folosească singuri aplicațiile de pe diferite dispozitive. Pe măsură ce cresc depind de tehnologie așa cum ni se întâmplă și nouă. Curiozitatea asupra noului își spune cuvântul, dar noi ca și educatori sau părinți avem datoria de a doza entuziasmul lor și de a aduce în atenția lor aspectele pozitive asupra folosirii noilor tehnologii.

Proiectată și desfășurată corect, predarea-învățarea-evaluarea cu ajutorul calculatorului poate deveni o metodă prin care preșcolarii descoperă și se dezvoltă în mod planificat, ajutându-i să învețe prin acțiuni logice, evitându-se dezvoltarea unor deprinderi mecanice. Utilizarea softului educațional poate fi o metodă motivantă, ce contribuie la eficientizarea și modernizarea demersului didactic, la susținerea inovației didactice, la accesibilizarea cunoștințelor.

Pentru ca noile tehnologii să aducă un beneficiu complet educației, majoritatea școlilor trebuie să-și lărgească viziunea managerială-modul în care administratorii, managerii, profesorii, elevii și membrii comunității lucrează împreună. Sunt necesare schimbări la nivelul infrastructurii, al profesorilor, administratorilor, managerilor educaționali și al elevilor. Folosirea noilor tehnologii în sistemul educațional, în cazul de față în învățământul preșcolar are atât avantaje, cât și dezavantaje. Vremurile pe care le trăim ne impun folosirea tehnologiei de la vârste fragede, iar noi ca educatori a trebuit să găsim modalități eficiente de integrare a tehnologiei într-un mod atractiv. Pentru o bună desfășurare a activităților în această perioadă dificilă, dar mai ales pentru păstrarea aceleiași atmosfere placute din grădiniță, noi, educatoarele am gândit că cel mai eficient, atractiv și motivant pentru preșcolari ar fi prezentarea unor filmulețe create chiar de noi, în care chiar dacă nu apărăm, reușim să ne punem amprenta prin folosirea vocii noastre cunoscute de copii. Am pornit la realizarea acestor filmulețe prin respectarea mai multor pași: elaborarea planificării anuale, stabilirea temelor săptămânale, stabilirea scenariilor zilnice, selectarea imaginilor, a materialelor necesare, crearea slide-urilor, a prezentărilor power point, inserarea textului, corecturi, înregistrarea vocilor, finalizarea filmulețelor în you cut, prezentare filmulețelor pe pagina oficială a grădiniței, dar și pe canalul de youtube.

În concluzie, în mijlocul acestei revoluții tehnologice, noile tehnologii pe care le poate folosi cadrul didactic sunt esențiale în procesul educațional fără a uita însă că educația trebuie să fie centrată pe învățarea elevilor nu pe tehnologie.

BIBLIOGRAFIE:

- Informatizarea procesului de învățământ. Noveanu, E., Potolea, D. (2008).
- Suport pentru exemplificarea și înțelegerea unor concepte și instrumente cu care operează curriculum pentru educația Timpurie-2019,M.E.N.;
- Educația Timpurie-ghid metodic pentru aplicarea curriculumului preșcolar Glava A.,-Editura Paralela 45,

ROLUL DASCĂLULUI ÎN ȘCOALĂ ȘI ÎN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ

**Prof. învăț primar Scumpu Adela Simona
Școala Gimnazială Miron Radu Paraschivescu
Structură Școala Gimnazială nr 2 Zimnicea**

Succesul în munca instructiv-educativă depinde în cea mai mare măsură de cadrele didactice, de competența și dragostea lor pentru profesie. Nici planurile de învățământ, nici programele școlare, nici manualele, nici baza materială a școlii nu pot avea asupra elevului o influență care să se poată compara cu aceea a cadrelor didactice. Educatorul creează condițiile necesare de muncă, organizează și conduce activitatea elevului, prin care dispozițiile lui se dezvoltă neconștient și se transformă în calități.

Misiunea cadrelor didactice este înaltă, nobilă. Dascălii transmit generațiilor tinere, în mod organizat și planificat, valorile culturale create de generațiile trecute, le îndrumă pașii în vastul domeniu al științelor, veghează asupra formării personalității lor, asupra orientării lor școlare și profesionale.

S-a crezut că introducerea mijloacelor moderne de învățământ (mijloace audio-vizuale, manuale programate, mașini de instruire, televiziune, internet) ar duce la diminuarea rolului învățătorului – profesorului. În realitate, așa cum observă chiar unul din creatorii instruirii programate, B.F.Skinner, folosirea în școală a acestor mijloace „amplifică rolul dascălului ca ființă umană”. Orice elev este o individualitate complexă, care nu poate fi înțeleasă și direcționată spre un scop social decât de o persoană pregătită, învățătorul sau profesorul. Ei sunt de neînlocuit. De aici însă nu rezultă că relația dintre cadrul didactic și elev trebuie să rămână cea din școala tradițională. Principala funcție a învățătorului-profesorului în școala modernă nu este de „a predă”, de a transmite cunoștințe, ci de a îndruma și organiza activitatea de cercetare a elevilor. Profesorul colaborează cu elevii, îi stimulează, creează condiții optime de muncă și de cercetare, îi ajută să-și formeze personalitatea.

Prin munca metodică și perseverentă a învățătorului și a profesorilor copiii ajung să aibă un orizont larg de cunoștințe despre natură și societate, ceea ce îi ajută să înțeleagă mai adânc obiectele și fenomenele cu care vin în contact, să interpreteze mai corect evenimentele la care participă, să-și dea seama mai bine de rostul lor în viață.

Tot atât de puternică este și influența pe care o exercită cadrul didactic asupra dezvoltării memoriei, imaginației, gândirii, spiritului de observație al elevilor. Procesul psihic se dezvoltă prin exercitarea lor, prin activități corespunzătoare. Profesorul ajută pe fiecare elev să facă progrese, îl stimulează, îl îndrumă și îl corectează, încât capacitățile lui psihice să treacă treptat de la stadii inferioare la stadii superioare.

Referitor la diversitatea rolurilor pe care le poate exercita profesorul, Anita E. Woolfolk menționează următoarele:

- profesorul, ca expert al actului de predare-învățare: el poate lua decizii privitoare la tot ceea ce se întâmplă în procesul de învățământ.
- profesorul, ca agent motivator: declanșează și întreține interesul elevilor, curiozitatea și dorința lor pentru activitatea de învățare.

- profesorul, ca lider: conduce un grup de elevi, exercitându-și puterea asupra principalelor fenomene ce se produc aici. Este un prieten și confidant al elevilor, un substitut al părinților, obiect de afecțiune, sprijin în ameliorarea stărilor de anxietate etc.
- profesorul, în ipostaza de consilier: este un observator sensibil al comportamentului elevilor, un îndrumător persuasiv și un sfătuitor al acestora.
- profesorul, ca model: prin întreaga sa personalitate, prin acțiunile și comportamentul său este un exemplu pozitiv pentru elevi.
- profesorul, ca profesionist reflexiv: se străduiește tot timpul să înțeleagă și să reflecteze asupra întâmplărilor inedite din clasă, să studieze și să analizeze fenomenele psihopedagogice cu care se confruntă.
- profesorul, ca manager: supraveghează întreaga activitate din clasă, asigură consensul cu ceilalți profesori, cu părinții și cu ceilalți factori.

Dascălul își asumă deci o multitudine de roluri a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui

BIBLIOGRAFIE:

„Tratat de pedagogie școlară”...Ioan Nicola ...ed.Aramis
“Pedagogia generală”..Victor Țircovnicu... Editura Facla.

ROLUL EDUCAȚIEI ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII

**Prof.înv.preșcolar Mone Mirela
Grădinița cu P.P. nr.8 Alexandria**

Rolul educației este de a forma ființa socială, de a-l socializa pe copil. În realitate, educația are un caracter pluridimensional și o definiție adecvată trebuie să ia în considerare în egală măsură ambele dimensiuni, astfel încât să poată orienta acțiunea educativă pentru a răspunde atât nevoilor individului, cât și celor ale societății pentru care îl formăm.

Încercând o astfel de definiție, putem spune că educația este ansamblul de acțiuni și de influențe menite să permită ființei umane să-și dezvolte capacitățile fizice și intelectuale, dar și sentimentele și atitudinile morale și estetice, în scopul responsabilizării și integrării sociale optime ca cetățean.

Din ce în ce mai multe probleme sociale intră în școală, ceea ce face ca școala să nu mai poată sta departe de comunitatea din care face parte. Comunitatea oferă o largă varietate de resurse importante de care școlile și familiile se pot folosi mai ușor pentru binele copiilor.

Părinții care se implică în activitatea școlară experimentează ocazii variate de a contribui la educația copiilor și devin ei înșiși motivați să-și continue educația. Participarea lor în cadrul activităților educaționale din școală este un prilej pentru adulți de a-și împărtăși abilitățile și interesele, ceea ce contribuie la crearea unei relații pozitive cu proprii copii și cu școala, precum și la dezvoltarea conștiinței proprii valori și a încrederii în sine. Când aceste prime două instituții (familia și școala) formează o echipă, școala devine o adevărată forță în societate, prin promovarea unei dezvoltări integrale și continue a copiilor.

Educația permanentă reprezintă un principiu organizatoric și filozofic care presupune că educația este un continuum existențial ce poate avea la bază un sistem complex de mijloace care trebuie să răspundă nevoilor și aspirațiilor de ordin educațional și cultural ale fiecărui individ.

Educația nu se termină odată cu finalizarea studiilor ci acoperă întreaga existență a individului. Scopul final al educației este să sporească calitatea vieții. Din perspectiva educației permanente, învățământul apare ca o etapă importantă în formarea individului dar nu singura.

Pornind de la conceptul de învățare și prin echivalență cu acesta, Philip Coombs a diferențiat încă din anii 70 trei tipuri (forme, moduri) de educație: formală, nonformală și informală. Termenul cel mai des folosit și care s-a suprapus multă vreme peste sensul educației este cel de educație formală sau școlară. Semnificația corectă este cea de educație intenționată, organizată, sistematică și evaluată, încredințată unor educatori cu o pregătire specială și realizată în instituții specializate (grădiniță, școală, universitate, centru de formare).

Educația nonformală este educația de tip instituțional, dar nonșcolar, desfășurată în locuri care nu au în mod special o misiune educațională proprie (în cluburi, asociații, teatre, muzee etc.). Acest termen „desemnează o realitate educațională mai puțin formalizată sau neformalizată, dar întotdeauna cu efecte formative” constituindu-se ca “o punte între cunoștințele asimilate la lecții și informațiile acumulate informal”.

Educație informală este procesul de învățare de-a lungul vieții, în cadrul căruia fiecare individ își formează atitudini, își interiorizează sau clarifică anumite valori, dobândește deprinderi și cunoștințe din experiența cotidiană, valorificând influențele și resursele educative din mediul în care trăiește – de la familie și vecini, de la locul de muncă sau de joacă, de la piață/ magazin. Cele două educații: nonformală și informală se află într-o relație complexă cu școala. Pe de o parte, școala valorifică primele achiziții nonformale ale copiilor, pe de altă parte, școala trebuie să asigure fundamentele care fac posibile educația și învățarea pe tot parcursul vieții, în diferite contexte.

„Educația, de cele mai multe ori, e numai pojghița sub care se desfășoară în liniște, pe încetul, firea cea adevărată” (Nicolae Iorga)

BIBLIOGRAFIE:

1. Cucoș C., Pedagogie, 2002, Iasi, Editura Polirom;
2. Planchard E., Pedagogia școlară contemporană, 1992, Bucuresti, Editura Didactică și Pedagogică;
3. Cristea S., Dictionar de termeni pedagogici, 1998, Bucuresti, Editura Didactică și Pedagogică;
4. Bărsănescu S., Dictionar de pedagogie contemporană, 1962, Bucuresti, Editura Enciclopedică Română,

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

Prof.înv.primar Loghin Paula Cătălina
Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Alexandria

Familia este prima unitate cu care copiii au contact continuu și primul context în care se dezvoltă pattern-urile socializării. Ea este o lume cu care nimic nu se poate compara și, astfel, cel mai important agent al socializării.

(Elkin Handel, Copilul și societatea)

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Ca proximitate și importanță, factorii familiali au ponderea cea mai mare în dezvoltarea unei personalități armonioase.

De-a lungul existenței umane, familia a fost una dintre cele mai vechi și mai stabile forme de comunitate și cea care asigură evoluția și continuitatea vieții sociale. Caracteristicile specifice ale familiei derivă din multitudinea de funcții ale acesteia: fiziologică, psihologică, morală, educațională, economică și emoțională. Dacă rolul moral este bine definit în familie (dragoste , afecțiune, înțelegere și respect reciproc), atunci vorbim de o familie puternică și integră. Această familie va genera întotdeauna un climat favorabil în care copiii vor crește și se vor dezvolta armonios.

Familia îndeplinește cele mai importante funcții în societate:

- Îngrijirea fizică și emoțională;
- Realizarea scopurilor comune;
- Instruirea pedagogică și morală a copiilor;
- Transmiterea moștenirii culturale;
- Educația financiară.

Familia reprezintă locul în care individual se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă.

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, prin instruirea didactică.

Rezultatele mai multor studii arată că acei copii care sunt înconjurați de dragostea și ajutorul membrilor familiei, au rezultate mult mai bune la școală față de copiii ai căror părinți nu petrec prea mult timp împreună cu ei.

Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului. În cadrul familiei, copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Educația morală a copiilor în familie formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucruri. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea

comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Familia contribuie și la educația estetică a copilului. Părinții sunt cei care realizează contactul copilului cu frumusețile naturii (culorile și mirosul florilor, cântecul păsărilor, etc.)

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele, deprinderile, obișnuințele de comportament, se datorează educației primite în familie. De aici utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă".

BIBLIOGRAFIE:

1. Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de la A la Z, Mic dicționar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991
2. Stănculescu, E., *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998

ROLUL MAJOR AL EDUCAȚIEI PENTRU SOCIETATE

Prof. înv. primar MIHAI ȘTEFANIA MONICA
Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Alexandria, Județul Teleorman

Educația joacă un rol esențial în toate viețile noastre și deschide calea pentru ca noi toți să ne atingem cel mai înalt potențial. Când vorbim despre importanța educației în viață, este extrem de important să înțelegem ce este educația.

Ce este Educația?

Educația este mijlocul care ne oferă abilitățile, tehnicile, informațiile și cunoștințele pentru a cunoaște, înțelege și respecta îndatoririle pe care le avem față de societatea, familiile și națiunea noastră. Prin urmare, amploarea importanței educației în viață este uriașă și multiplă. Educația este cea care ne ajută pe toți să dezvoltăm o perspectivă bună de a privi lumea și societatea noastră. Educația ne ajută să obținem și să explorăm idei noi.

Importanța educației

Educația ajută persoana să obțină cunoștințe și să îmbunătățească încrederea în viață. Ne poate ajuta să ne îmbunătățim cariera și creșterea personală. O persoană educată poate deveni un cetățean important în societate. Educația ne ajută să luăm deciziile corecte în viață.

Lumea modernă, dezvoltată și industrializată merge pe roțile educației. Pentru a putea supraviețui într-o lume competitivă, cu toții avem nevoie de educație ca o torță care ne deschide calea. Mai jos sunt menționate diferitele trăsături ale educației care subliniază importanța acesteia în viața oricărui individ:

Siguranța împotriva criminalității - Șansele ca o persoană educată să se implice în infracțiuni sau acte criminale sunt foarte scăzute. O persoană educată este bine conștientă de mediul înconjurător și este mai puțin susceptibilă de a fi înșelată sau păcălită.

Împuternicirea femeilor - Împuternicirea femeilor este un pilon esențial pentru a optimiza buna funcționare a societății și a națiunii noastre în ansamblu. Putem încălca vechile obiceiuri precum căsătoria copiilor, zestrea ce li se dă acestora, etc. numai prin educarea bărbaților și femeilor națiunii noastre. Obiectivul major Dreptului la Libertate și Exprimare poate fi atins doar dacă femeile din țara noastră sunt educate și împuternicite. Putem câștiga lupta împotriva numeroaselor pericole sociale.

Eliminarea sărăciei - Educația este esențială în eliminarea sărăciei din societatea noastră și din țara noastră. ghearele sărăciei sunt foarte dure și unul dintre principalii factori din spatele tuturor

problemelor societății noastre. Dacă o persoană este bine educată, el/ea poate obține un loc de muncă bun și poate câștiga bani pentru a-și întreține familia.

Prevenirea războiului și a terorismului - Educația învață pe toată lumea importanța păcii și a fraternității. Importanța de a rămâne uniți și de a răspândi iubirea este nevoia momentului. Pentru a obține pacea mondială și pentru a preveni războiul și terorismul, educația este importantă.

Menținerea legii și ordinii - O ideologie politică bună poate fi dezvoltată doar dacă cetățenii țării noastre sunt educați și învățați importanța respectării legii și ordinii țării noastre. Cetățenii care respectă legea contribuie în mare măsură la îmbunătățirea și susținerea legii și ordinii țării și ale lumii.

Importanța educației pentru o țară

Mai jos sunt menționate motivele pentru care educația este importantă pentru țara noastră, precum și pentru orice țară din lume.

- Cetățenii unei țări își înțeleg adevăratul potențial prin mijloacele educației.
- Educația ajută la obținerea unui loc de muncă bine plătit, ceea ce ajută la îmbunătățirea situației economice a familiei sale.
- Ajută fiecare individ să înțeleagă importanța diferențierii între bine și rău, să sesizeze pericolele, să învețe să le evite.
- O persoană educată se poate strădui pentru îmbunătățirea unei țări,
- Persoanele mai educate ajută la crearea mai multor locuri de muncă pentru toată lumea. Aceasta, la rândul său, ajută la rezolvarea problemei șomajului în țară.
- Votul, care este una dintre principiile de bază ale democrației, este mai bine înțeles și utilizat ca drept numai cu ajutorul educației.

BIBLIOGRAFIE:

1. Peretti, A., *Educație în schimbare*, 1996, Iași, Editura Spiru Haret;
2. Șerbănescu, B., *Valorile naționale și educația*, 2000, București, Editura Universitară Carol Davila
3. Hopkins, D., Ainscow, M., West, M., *Perfecționarea școlii într-o eră a schimbării*, 1998, Chișinău, Editura Prut Internațional

ROLUL ȘCOLI ÎN VIAȚA COPILOR

**Balaur Izabela-Margareta, profesor învățământ primar
Școala Gimnazială nr.7 Alexandria**

Școlile sunt o parte integrantă a tineretului nostru. Copiii sunt considerați a fi viitorul, iar creșterea lor este semnificativă pentru îmbunătățirea societății. După cum știm cu toții, școala are mai multe roluri în viața unui copil. Ele nu sunt doar instituții care oferă educație, ci au o varietate de alte roluri de jucat. Rolul școlii în viața copiilor este variat, variind de la transformarea practică a trăsăturilor de personalitate până la îngrijirea lor morală și etică.

Conceptele trebuie predate cu o metodă de predare eficientă, care să îi ajute nu numai să memoreze, ci și să înțeleagă subiectul din punct de vedere al aplicației. Astfel de exemple includ formulele matematice utilizate în timpul rezolvării expresiilor algebrice sau a faptelor istorice folosite în timp ce înțelegem contextul istoric al perioadei. În acest fel, tot mai mulți elevi vor fi atrași de a învăța lucruri noi la școli, mai degrabă decât acasă. Acest rol al școlii în furnizarea de cunoștințe este

util și pentru părinții care au ocazia de a-și introduce copiii în cultura muncii și structurile organizaționale la o vârstă fragedă.

Rolul școlii în construirea abilităților sociale este vital, deoarece va asigura că elevii își dezvoltă capacitatea de a interacționa cu oameni din medii diferite și de a le înțelege mai bine. Rolul școlii nu poate fi subliniat suficient atunci când vine vorba de dezvoltarea abilităților interpersonale și de comunicare în rândul copiilor. Nu numai că îi ajută să-și găsească prieteni noi și să-și extindă cercul social, dar îi ajută și să construiască legături strânse cu profesorii prin discuții în clasă, lucru în grup etc.

Rolul școlii în viața unui copil nu poate fi exagerat atunci când discutăm despre disciplină. Școlile oferă un mediu bine structurat care dezvoltă autodisciplina în rândul elevilor. Majoritatea școlilor au propriul set de reguli și regulamente, care trebuie respectate cu strictețe de către fiecare elev. Studenții sunt învățați să respecte aceste reguli în orice moment, fie în interiorul campusului, fie în exterior; aceasta asigură armonia între diferiți oameni.

Rolul școlii în viața unui copil nu poate fi exagerat în ceea ce privește dezvoltarea personală a elevilor. Unele școli au propriul set de activități extracurriculare, care îi ajută pe elevi să exceleze în domenii în afara curriculumului. Elevii sunt încurajați să participe la aceste activități atât de profesori, cât și de părinți. Îi ajută să dezvolte calități de lider și să se stabilească ca modele de urmat în rândul colegilor. Cadrele didactice trebuie să asigure un mediu propice învățării, astfel încât copiii să aibă oportunități ample de a dobândi cunoștințe și de a crește în adulți responsabili. Școlile oferă tocmai asta cu profesori bine pregătiți, care transmit informații elevilor lor în modul cel mai adecvat. Școlile nu sunt doar despre a-i face pe copii să stea jos și să memoreze informații despre diverse domenii de studiu. Sunt, de asemenea, locuri în care pot învăța multe alte lucruri care îi vor ajuta să se înțeleagă mai bine cu ceilalți, să dezvolte calități de lider, să accepte provocări, să devină mai încrezători în ei înșiși și să poată ieși în lume înarmați cu abilitățile sociale necesare a face față cu diferite tipuri de oameni. Toate aceste atribute pot fi dezvoltate în interiorul pereților școlii, astfel încât devine o parte integrantă a rolului școlii în viață.

Rolul școlii în viața unui copil devine, de asemenea, un rol de creștere a cetățenilor responsabili care vor avea un rol activ în societățile lor în viitor. Copiii învață multe când sunt încă la școală. Aceasta are de-a face cu dezvoltarea virtuților civice, cum ar fi încrederea, corectitudinea, bunătatea și cooperarea, care îi ajută să devină membri productivi ai societății.

Copiii petrec mult timp la școală, atât în clasă, cât și în afara ei, unde pot descoperi singuri lucruri, mai degrabă decât să le fie înmânate. Toți copiii învață diferit, iar rolul școlii încurajează asta prin experimente sau jocuri de rol, punându-și întrebări sau jucându-se. Acest lucru îi ajută pe elevi să dezvolte tot felul de abilități care sunt utile mai târziu în viață.

Rolul școlii este vital în viața unui copil, iar importanța ei crește din ce în ce mai mult cu fiecare zi care trece. Școala asigură dezvoltarea generală a copilului. Iar școala este vitală în viața unui copil, deoarece îi încurajează pe copii să-și facă prieteni și să învețe cum să lucreze cu ceilalți. În plus, rolul școlii este acela de a se asigura că copiii sunt pregătiți din punct de vedere mental și de dezvoltare pentru lumea reală, prin învățarea multor lecții care îi vor beneficia mai târziu, la vârsta adultă.

BIBLIOGRAFIE:

<https://www.orchidsinternationalschool.com>

PROIECTAREA RESURSELOR EDUCAȚIONALE DIGITALE DIN PERSPECTIVĂ EDUCAȚIONALĂ

**Sergentu Delia, profesor,
Școala Gimnazială Drăgănești de Vede, Teleorman**

Dacă tehnologiile educaționale reprezintă dispozitive și/sau instrumente pentru a susține predarea și învățarea, mediile sunt legate de modul în care se percepe sau sunt organizate informațiile în procesul de predare și învățare.

Transmiterea informațiilor cu scop educațional se poate realiza utilizând diverse medii suport, ca de exemplu:

- Text: manuale, romane, poezii
- Grafică/Imagini: diagrame, fotografii, desene, afișe, graffiti
- Audio: sunete, vorbire, podcasturi, programe radio
- Video și film: programe de televiziune, filme, clipuri YouTube
- Medii digitale: animație, simulări, forumuri de discuții online, lumi virtuale.

Din perspectivă educațională, este important să înțelegem că aceste medii nu sunt neutre față la modul în care ele transmit informația, ele putând influența înțelegerea sensului în general și, respectiv, înțelegerea subiectului abordat în particular (Bates, 2019).

Resursele educaționale în format digital sunt create cu respectarea unor principii de design ce evidențiază conținutul, integrarea în activitatea de instruire, precum și aspecte tehnice și sociale:

- Predictibilitate și regularitate. Odată stabilită structura de prezentare a materialului, aceasta trebuie să rămână constantă de la o unitate de curs la alta.
  - Standardizare și consistență în folosirea unui stil.
  - Orientare facilă în conținut. Cuprinsul materialului sau meniul va permite accesul direct sau foarte rapid la unitatea de conținut dorită de cursant.
  - Unitate și simplitate. Este indicat ca o unitate de curs să conțină ideile principale și o modalitate de acces la mai multe informații suplimentare.
  - Poziționare. Gruparea elementelor după semnificație.
  - Includerea listelor și tabelor pentru structurarea conținutului.
  - Evidențierea unităților de text prin folosirea atributelor: text subliniat, îngroșat sau caractere aldine.
- În continuare vom face o scurtă trecere în revistă a diverselor tipuri de medii utilizate în învățarea online, punând în evidență caracteristici, elemente de design, utilitatea și abilitățile posibil de dezvoltat la elevi prin utilizarea respectivelor medii.

A. Resurse text

În momentul în care utilizăm resurse în format text trebuie avute în vedere următoarele aspecte:

- formatarea documentului text ce vizează organizarea documentului (titlul, subtitlu etc.);
- tipurile de fonturi: în alegerea lor trebuie ținut cont că unele fonturi au fost proiectate special pentru web, cum ar fi Verdana, Tahoma, Trebuchet MS și Georgia, în timp ce altele, fac citirea pe ecran extrem de dificilă (Comic Sans MS, Lucinda Calligraphy etc.);
- evitarea scrierii de propoziții cu majuscule (scrierea cu majuscule pare ca un strigăt și totodată este mai greu de citit);
- organizarea informației la nivel de text prin utilizarea de liste, chenare și spații.

B. Elemente grafice

Putem utiliza:

- Imagini (fotografie, desen, schiță)
- Diagrame (scheme structurale și funcționale, hărți, grafice, tablouri, reprezentări arborescente)
- Metafore grafice (Istrate, 2000).

C. Resurse audio

Aceste resurse sunt utile pentru exersarea sau analiza limbii vorbite, pentru analiza critică a unui material prezentat în curs, explicarea unor exerciții, pentru a oferi un punct de vedere diferit, pentru a rezuma ideile principale, interviuri, pentru a transmite opinii personale, resurse audio primare, știri de ultimă oră etc.

D. Resurse video

Este un mediu educațional unic care face posibilă reproducerea de comportamente, proceduri și procese într-un mod asemănător cu viața reală.

E. Social media și aplicații colaborative

Social media este definită ca un grup de instrumente (site-uri web și softuri/ aplicații) care funcționează cu ajutorul unor dispozitive conectate la Internet (computer, laptop, tabletă, telefon mobil etc.) și care au fost construite pentru a facilita comunicarea utilizatorilor de Internet, crearea, distribuirea și schimbul de conținut (text, foto, video, audio, prezentări multimedia etc.) între membrii unor grupuri sociale (prieteni, colegi, familie etc.) care se formează pe bază de încredere, fiecare membru căutând să-și valorifice identitatea, apartenența, creativitatea și libertatea de exprimare și participare.

BIBLIOGRAFIE:

4. Cerghit, I., Sisteme de instruire alternative și complementare, 2008, Iași, Editura Polirom.
5. Grosseck, G., & Crăciun, D., Ghid practic de resurse educaționale și digitale pentru instruire online, Volum coordonat de Editura Universității de Vest Timișoara, 2020, Colecția Amfiteatru, Seria Pedagogie, ISBN 978-973-125-790-7
6. Istrate, O., Educația la distanță. Proiectarea materialelor, 2000, Botoșani, Editura Agata.

PERSONALITATEA CADRULUI DIDACTIC -FACTOR IMPORTANT AL REUȘITEI ȘCOLARE

Prof. Melinte Violeta
Grădinița cu P.P. „Ion Creanga” Alexandria

„Procesul de învățământ începe când tu, profesor, înveți de la elev, când tu, situându-te în locul lui, înțelegi ce a înțeles el în felul în care a înțeles”. G. Leroy

Este oare meseria de dascăl o meserie ca oricare alta? Așa cum zice Vasile Marcu „Profesia de dascăl este una din cele mai nobile, mai frumoase și mai umane profesii”, el lucrează cu ființe vii, cu suflete, nu cu lemn sau piatră. De aceea, orice greșeală a dascălului poate lăsa urme de neșters, sufletul rănit, rănit rămâne oricât am încerca să îndreptăm acest lucru. Răspunderea dascălului este cu mult mai mare, aproape la fel cu a doctorului. În educație, un elev pierdut devine o problemă pentru societate, de aceea toți ochii sunt îndreptați spre sistemul educațional și cerințele față de acest sistem sunt mai mari.

Mulți cred că a fi profesor înseamnă doar a prezenta informații elevilor, a evalua nivelul acestora și a-i ierarhiza prin note.

Profesia de cadru didactic este însă mult mai profundă, solicită calități speciale, care se pot forma și dezvolta doar dacă persoana respectivă dorește, cu adevărat, să fie profesor. Aceasta pentru că a fi profesor înseamnă să te dedici celor pe care-i educi, să fii conștient că le influențezi viața și ești responsabil pentru asta în fața lor, a părinților, a societății.

Să nu uităm deci, că a fi un bun dascăl înseamnă atât ”să știi carte” dar și să știi să transmiți informația, să îl înveți pe cel educat nu ce să gândească, să îl înveți cum să gândească.

Cu răbdare, inteligență și multă dăruire, un dascăl bun va modela mintea copilului. Așa cum olarul modelează lutul și scoate din el ceva minunat, așa și profesorul poate obține performanță, poate să-i facă pe tineri să se formeze ca oameni, să scoată la suprafață binele și bunul din ei, ca mai apoi acestea să folosească spre binele tuturor.

Profesorul fiind cel ce organizează condițiilor de învățare, contribuie la creșterea calității și eficienței procesului instructiv – educative. În condițiile unui învățământ modern, în care la baza învățării stau acțiunile, profesorii le revin responsabilități majore în ceea ce privește pregătirea elevilor pentru formarea unei personalități autonome și creative. La fel ca elevii de azi, dascălii au fost și ei elevi. Majoritatea au învățat aceleași noțiuni de specialitate, aceleași metode și tehnici de predare, dar modul în care și le-au însușit și mai apoi le transmit este diferit de la profesor la profesor. Aici intervine personalitatea fiecăruia dintre noi.

În Dictionarul de pedagogie (1979) aptitudinea pedagogică este definită ca fiind “ansamblul de calități necesare unei persoane în vederea exercitării profesiunii de educator” iar aptitudinea didactica este un complex de trăsături care, dezvoltate în cadrul unei temeinice culturi pedagogice se concretizează în „capacitatea de formare a tineretului”.

Aptitudinea pedagogică este esența întregii activități a educatorului, fiind formată în urma deprinderii și stăpânirii unor competențe: cea profesională, psihopedagogică, morală și socio-relațională.

A fi profesor înseamnă pe lângă unele calități specifice și prezența unei culturi profesionale dublată de o tehnică de lucru.

Prin cultură profesorul și-a creat acea “bogăție lăuntrică” care asigură compatibilitatea educator-educat.

Cultura generală este necesară pentru a face față curiozității elevilor și studenților, pentru a asigura rigoarea științifică, corelațiile interdisciplinare, frumusețea și elevarea exprimării. Cultura de specialitate se raportează la însușirea cunoștințelor dintr-un domeniu al științei, artei, tehnicii sau culturii, care sunt valorificate în predarea unei discipline școlare. Fără a se confunda cu omul de știință, profesorul trebuie să fie informat cu cele mai recente noutăți din domeniul său de activitate, cu cele mai recente informații, cu discuțiile și controversele ce au loc în domeniul său.

Pregătirea de specialitate reprezintă fundamentul autorității și prestigiului său în fața elevilor. Cultura psihopedagogică include cunoștințe, tehnici de lucru și modalități de acțiune care facilitează comunicarea pedagogică, cunoștințe teoretice din domeniul științelor educației precum și ansamblul de priceperi și deprinderi practice în cadrul desfășurării acțiunii educaționale.

Putem concluziona că din doi profesori la fel de instruiți în tehnica predării, va avea mai mult succes cel care da dovadă de înclinație, vocație și har.

BIBLIOGRAFIE:

Leroy, Gilbert , „*Dialogul în educație*”, 1971, București, Ed. Didactică și pedagogică
Manolache, Anghel; Mus, Dumitru, „*Dictionar de pedagogie*”, 1979, Ed. Didactică și pedagogică
Cucoș,Constantin, *Pedagogie*, Ediția a III-a,2014,Ed.Polirom

VALORILE MORALE ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE

**Miloș Ioana, profesor inv. preșcolar,
Grădinița cu P.P. Nr. 4 Alexandria**

Fie că vorbim de grădiniță, școala primară/ gimnazială ori liceu, un punct comun au toate acestea: educația pentru valori.

Dicționarul explicativ al limbii române definește educația ca fiind ansamblul de metode și de măsuri aplicate sistematic (și în cadru organizat) cu scopul formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale, fizice ale copiilor, ale tineretului sau ale oamenilor, ori ale colectivităților umane.

O definiție a educației a fost dată de psihologul american Burrhus Frederic Skinner, atunci când a afirmat că educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ceea ce a fost învățat a fost uitat. Educația și școala ar trebui să fie promotoare ale cunoașterii și ale valorilor, iar profesorii să joace un rol esențial în transmiterea lor. Ne străduim să transmitem copiilor că educația autentică, munca asiduă și integritatea sunt valori care au predominat într-o societate sănătoasă și echitabilă.

Încă de la cele mai mici vârste ascultăm sfaturile celor care ne oferă exemple de conduită, de bună creștere. Mai târziu, când devenim cadre didactice, ne revine o mare responsabilitate de a educa preșcolarii în spiritul valorilor. Ne dorim să punem în valoare calitățile copiilor, modul lor de comportament, conduita lor, care va trebui susținută prin fapte, prin exemple pozitive. Consider că unui copil căruia i se va insufla de către un cadru didactic pregătit anumite repere, acesta va crește cu bunățate, înțelepciune, sinceritate.

Noi, profesorii, ne dorim să fim în acord cu valorile care înseamnă respect, armonie, curaj, onestitate și să le oferim copiilor exemple de urmat, pentru viitori tineri valoroși. Chiar în cadrul activităților, cu ajutorul poveștilor, noi le oferim modele de urmat, învățând astfel ce înseamnă

bunătatea, corectitudinea, respectul, oferindu-le astfel numeroase oportunități de a-și exercita raționamentul moral. Poveștile îi ajută pe copii să se imagineze în situații diverse, să vadă lucrurile din perspectiva altor persoane și, astfel să își dezvolte empatia. Empatia stă la baza valorilor morale pe care le adoptăm, pentru că ne ajută să simțim suferința și nedreptatea celor din jur, reușind să luăm decizii benefice pentru toți.

Învățarea și transmiterea valorilor morale în educația copiilor sunt esențiale pentru dezvoltarea lor ca persoane responsabile și empatică. Devine din ce în ce mai evident faptul că dezvoltarea morală a copiilor și valorile morale pe care noi trebuie să le încurajăm în copilărie pot avea implicații concrete asupra vieții copiilor, dar și asupra celor din jurul lor.

Prin educație și cunoaștere, educabilii pot ajunge la un succes al decenței vieții foarte bun, dacă respectă valorile morale, dacă se preocupă pentru învățat și obțin rezultate bune. Noi, profesorii, suntem modele pentru ei, iar în educația românească de astăzi este obligatoriu să existe profesori cu har, pregătire, empatie și dragoste pentru munca lor, iar cei care nu dețin asemenea calități este de preferat să se îndrepte spre altă profesie, pentru că tot ceea ce fac se răsfrânge asupra copiilor.

Dacă iubești ceea ce faci, această profesie nu o resimți ca pe o muncă, ci ca o plăcere, iar cei care oferă totul pentru educație sunt cei care primesc, la schimb, admirația și respectul copiilor și al părinților.

Cadrele didactice pot juca un rol esențial în promovarea respectului față de diversitatea culturală, religioasă și socială. Noi putem contribui la crearea unui mediu școlar în care toți copiii se simt acceptați și apreciați. De asemenea, preșcolarii li se dezvoltă abilitățile de gândire critică și analitică, astfel încât aceștia să poată lua decizii morale informate și să fie capabili să analizeze situații etice complexe.

Colaborarea cu părinții este, de asemenea, importantă în dezvoltarea valorilor morale ale copiilor. Profesorii pot comunica cu părinții pentru a asigura o abordare coerentă a educației morale acasă și la școală.

Educația morală ar trebui să fie o preocupare principală a părinților și a cadrelor didactice implicate în educația copiilor.

Educația cultivă responsabilitatea pentru propriile acțiuni și alegeri, învățând individul să-și asume consecințele. În general, educația nu transmite doar cunoștințe, ci și modelează caracterul și valorile morale ale indivizilor, contribuind la construirea unei societăți etice și coezive.

Educația este un domeniu de evoluție, cu atenția continuă a societății și guvernului asupra îmbunătățirii necesare.

Pe data de 5 octombrie sărbătorim Ziua Educației, pentru a marca importanța educației în dezvoltarea individului și a societății în ansamblu. Această zi este o oportunitate de a recunoaște eforturile și contribuțiile cadrelor didactice, elevilor și tuturor celor implicați în procesul educațional. Este un moment potrivit pentru a promova valoarea învățării și a educației în comunitatea noastră.

BIBLIOGRAFIE:

1. Antonesei, L. „Paideia. Fundamentele culturale ale educației”, 1996, Editura Polirom;
2. Nicola, L.– „Tratat de pedagogie școlară”, 2003, Editura ARAMIS.

FOMAREA PREȘCOLARILOR CA VIITORI ADULȚI

Vergelea Laura – Prof. învă. preșcolar
Grădinița cu P.P. Nr. 6, Alexandria

„Există un singur mod de a-ți crește copilul astfel încât să meargă pe calea pe care trebuie să o urmeze: aceea de a merge împreună cu el pe ea.” (Abraham Lincoln)

Perioada preșcolară este perioada punerii bazelor personalității copilului. Se extind și se complică relațiile sociale și interpersonale ale copilului prin intrarea lui la grădiniță. Influențele educative devin mai variate și mai complexe. Activitatea predominantă este jocul. Noile relații și noua formă de activitate concură la dezvoltarea intensă a proceselor intelectuale, afective și voliționale ale copilului. Se dezvoltă curiozitatea, interesele de cunoaștere, procesele imaginative.

Părinții trebuie să-i vegheze pe copiii lor pentru a căpăta un ansamblu de trăsături morale și intelectuale necesare unei formări ale personalității superioare. Educarea lor trebuie să fie dirijată spre obținerea modificărilor de caracter favorabile unei comportări superioare individuale și sociale. De aceea, părinții trebuie să lupte pentru ca orizontul moral și intelectual al copilului să fie în continuă lărgire. Copilul trebuie să fie activ și adaptabil, iar părinții au datoria permanentă de a-l face să progreseze, să se perfecționeze și să-și mărească valoarea umană. Formarea personalității la copil este dependentă de inteligența lui, de gusturile și elanurile lui, de instructajul primit anterior.

Personalitatea copilului începe să se contureze după vârsta de doi ani. Este vârsta la care copilul începe să perceapă și să fie atent la ceea ce se petrece în jurul lui. După vârsta de trei ani, atenția și percepția sunt mai active decât în trecut. Copilul încearcă să facă mici treburi. Vorbirea devine mai completă. Copilul face ușor proporții. Părinții trebuie să-l încurajeze și să-l îndemne să se supună unor obligații individuale:

1. Să nu-și murdărească hainele, să mănânce singur și pe cât se poate mai ordonat, să așeze după utilizare, jucăriile la locul lor. Trebuie plimbat în jurul casei și făcut să observe curtea și animalele vecinilor.
2. Trebuie să se familiarizeze cu oamenii care vin în casă.
3. La trei ani jocul este principala preocupare a copilului. Prin jocuri, copilul se instruește asupra modului de viață al adulților și vine în contact cu relațiile existente în lume.
4. La patru ani, copilul frecventează grădinița de copiii. Părinții trebuie să o ajute pe educatoare în educarea și în dirijarea formării personalității, a trăsăturile morale și intelectuale. Comunică, astfel dacă îi este sete sau foame, dacă îi este frig sau prea cald, dacă îi este somn etc.

Pentru a-și forma personalitatea este indicat ca preșcolarii, și nu numai, să participe la cursuri de dezvoltare personală, care le modelează gusturile și îi ajută să își dea seama de lucrurile care le fac plăcere sau pe care le fac cu ușurință.

Pregătirea copilului preșcolar pentru activitatea din școală constituie un scop fundamental al procesului instructiv-educativ din grădiniță. Aceasta presupune integrarea fermă a instituțiilor preșcolare în ansamblul activității instituționalizate de pregătire a tinerei generații într-o concepție unitară, sistemică asupra învățământului nostru. Se urmărește, astfel, să se valorifice deplin și la un nivel calitativ superior potențialul și receptivitatea vârstei cuprinsă între 3 și 6 ani, în sensul sporirii influenței pozitive a educației ulterioare.

Intrarea copilului în școală constituie un moment crucial în viața sa, date fiind “rolul” său de elev, natura relațiilor cu adulții și cu colegii, noutatea condițiilor de activitate și, mai ales, specificul învățării - act deosebit de complex ce angajează dintr-o perspectivă inedită întreaga sferă a vieții sale psihice, diferitele structuri anatomofiziologice, toate cunoștințele și deprinderile dobândite anterior.

Preponderența laturii formative asupra celei informative are semnificații deosebite și la nivelul învățământului preșcolar, în perspectiva pregătirii copiilor pentru școală, având în vedere faptul că eficiența procesului de învățare depinde în mod hotărâtor de terenul psihologic pe care se grefează cunoștințele, de modul cum este pregătită asimilarea lor. De altfel, este acreditată din punct de vedere științific ideea că particularitățile psihice ale copilului se definesc, în primul rând, după nivelul lor operațional, nu după volumul de informații pe care le are el; pentru a afla în ce stadiu de dezvoltare a ajuns un copil trebuie să se verifice cum gândește, cum simte, nu doar ce știe. Ținând seama de faptul constatat de J.Piaget că pivotul activității cognitive a omului îl constituie caracterul operațional al proceselor superioare de cunoaștere, dezvoltarea tuturor acestor procese (alături de gândire, memorie, imaginație, limbaj etc.) și formarea unor capacități cognitive de bază constituie coordonate esențiale ale pregătirii copiilor pentru debutul școlar.

Printre principalele direcții de natură să conducă la realizarea unei pregătiri superioare a copiilor preșcolari pentru adaptarea la viața școlii, menționez următoarele:

- organizarea și desfășurarea întregii activități instructiv-educative în funcție de obiectivele urmărite de curriculumul existent și operaționalizarea acestora până la nivelul fiecărei experiențe de învățare cu care preșcolarul vine în contact la grupă;
- promovarea consecventă a metodelor active care favorizează într-un grad înalt participarea efectivă și conștientă a copiilor la activități;
- utilizarea jocului ca „formă de activitate conducătoare în dezvoltarea psihică a copilului”, îmbinarea acestuia, ca “tip dominant” de activitate la vârsta preșcolară, cu elemente de învățare, pentru a înlesni producerea unor însemnate schimbări în natură și structura proceselor psihice;
- tratarea diferențiată a copiilor în cadrul întregii activități din grădiniță.

Gândirea, prin toate trăsăturile sale, este un element constitutiv al personalității și are o importanță covârșitoare. Gradul ei de dezvoltare reflectă în mare măsură etapa la care a ajuns evoluția intelectuală a unui individ. De aceea, procesul de învățământ, în latura sa informativă, trebuie să urmărească, începând de la vârsta cea mai fragedă, dezvoltarea gândirii copilului sub toate aspectele ei (operații, gândire cauzală, mobilitate și flexibilitate, perspicacitate), până la punctul maxim îngăduit de particularitățile de vârstă.

BIBLIOGRAFIE:

1. Chircev A., Roșca Al., Mare V., Roșca M., Radu I., Zorgo B. - Psihologie generală, ediția a II-a, Editura Didactică și Pedagogică București, 1975;
2. Tomșa, Gheorghe – Psihopedagogie preșcolară și școlară, București, 2005;
3. Popescu Neveanu, Paul – Dicționar de psihologie, Editura Albatros, București, 1978.

ROLUL PROFESORULUI ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII ELEVULUI

Prof. Ilie Eugenia
Liceul Teoretic “Constantin Noica” Alexandria

Profesorul îndeplinește o profesiune de o deosebită importanță, aceea care asigură formarea și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătirea lor profesională în cadrul instituțiilor de învățământ, strâns legate de viață, de activitatea socio-profesională, morală și cetățenească.

Prin tot ceea ce întreprinde și prin exemplu său personal, profesorul este un modelator al structurii personalității umane într-o perioadă hotărâtoare a devenirii sale. Rolul profesorului rămâne

mereu în prim plan în opera de formare a personalității elevilor. Este semnificativ rolul profesorului și în calitate de conducător al colectivului de elevi, al muncii acestuia în școală și în afara de școală. Profesorul deține în acest context un rol deosebit de important, activitatea sa influențând, fără doar și poate, evoluția elevului. Profesorul ocupă un loc important în activitatea educațională, deoarece contribuie la formarea personalității elevilor, la conduita lor în societate, la formarea lor ca indivizi și cetățeni .

Transformările intervenite în dezvoltarea societății afectează într-o mare măsură și viața școlii. Cererea crescândă de educație, educație permanentă, integrarea învățământului cu cercetarea și producția, obligă școala să-și revizuiască principiile, obiectivele, structura, metodologia și stilul de lucru, pentru a răspunde adecvat exigențelor tot mai mari ale societății. Subliniez sarcina formativă ce revine personalului didactic în educarea tinerei generații și nu numai aceea de instruire a elevilor. Inversarea de accent de pe informativ pe formativ, presupune o reconsiderare a întregului sistem de învățământ și în special o subliniere specială a locului și rolului profesorului în acest sistem, el fiind specialistul care participă la formarea viitorilor specialiști pentru toate sectoarele de activitate.

Profesorul ocupă o poziție cheie în activitatea de programare, de organizare, realizare și evaluare a procesului educațional. Orice profesor este și un creator de modele, de proiecte educaționale, de metode și procedee, un inovator. O asemenea calitate îi pretinde profesorului imaginație, abilitate, inovație în toate împrejurările, nu numai în cadrul lecțiilor. Orice elev este un unicat și fiecare cere un anumit tratament pentru a se realiza optimal. A stabili condițiile, tratamentul și modalitățile prin care fiecare elev își poate pune în valoare mai bine disponibilitățile și calitățile sale și a obține succese, înseamnă a descoperi specificul fiecăruia și a ști să adaptezi tehnologia educației acestor particularități.

Îndrumarea elevului de-a lungul anilor în școală, astfel încât să se realizeze pe deplin, este cea mai autentică probă a unei acțiuni pedagogice reușite. Modelând personalitatea fiecărui elev, profesorul este preocupat să descopere direcția optimă de dezvoltare a acestuia și de stimulare a capacităților necesare împlinirii sale. El devine astfel specialistul care acordă și o calificată asistență psihopedagogică indispensabilă dezvoltării multilaterale a fiecărui elev. Ajutând fiecare elev să își aleagă tipul de studii și apoi profesiunea care corespunde cel mai bine personalității sale, profesorul rezolvă nu numai problema orientării profesionale, ci și pe aceea a integrării cu succes a absolvenților în viața profesională ulterioară, este atent la îmbinarea pregătirii teoretice cu cea practică.

Profesorul își asumă deci o multitudine de roluri, a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui. Dar pe lângă activitatea didactică profesorul desfășoară și o activitate extrașcolară sau cultural-educativă. Corolarul conținutului social al acestei profesiuni constă în participarea la evenimentele și frământările social-culturale ale timpului în care trăiește și ale poporului din care face parte. În această ipostază, profesorul ne apare ca pedagog social, animat de grija pentru ridicarea gradului de cultură și al națiunii sale.

Desfășurându-și activitatea profesională în cadrul școlii, dascălul nu încetează de a fi un educator și în afara ei, urmărind, bineînțeles, obiective specifice și apelând la mijloace și forme adecvate. Numai în măsura în care profesorul își continuă misiunea și în afara cadrului profesional pe care îl oferă școala poate fi considerat un educator al poporului său. Cele două laturi ale activității sale, școlară și extrașcolară, nu numai că se presupun, dar se și întregesc și se completează reciproc, imprimând acestei profesiuni un rol sporit în progresul general al patriei noastre.

Profesorul este cel care orientează și stimulează curiozitatea naturală și interesul spontan al elevilor pentru descoperire, cel care îndrumă și încurajează activitatea de organizare și integrare a datelor culese, a cunoștințelor reactualizate în vederea aplicării lor la soluționarea problemelor date, lăsându-le: libertatea de examinare a faptului real ori de analiză critică a conținutului unui text; independență în activitate; operativitate și rapiditate în reacții (cognitive, afective, motrice); deplină responsabilitate pentru ceea ce întreprind.

BIBLIOGRAFIE

1. Cristea S., „Pedagogie generală. Managementul educației”, Editura Didactică și pedagogică, București, 1996
2. Gliga, L. (coord.). (2002). “Standarde profesionale pentru profesia didactică, București: M.Ed.C. – Proiectul de reformă a învățământului preuniversitar

CRED ÎN EDUCAȚIE PERSPECTIVELE DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII

**Țepurică Dana, Prof. învă. preșcolar
GPN. NR. 1 DRĂCȘANI, Teleorman**

„Pentru educație, concepută ca acțiune, nu sunt mai importante decât două puncte de reper: omul care trebuie educat și idealul educativ, adică finalitatea, ultima care urmează să fie atinsă prin diferite procedee sau metode de formare.” (T. Merveri)

Într-o societate în permanentă schimbare, operând modificări de formă și de fond la nivelul tuturor sistemelor sale, învățământul românesc trebuie să-și asume o nouă perspectivă asupra evoluției sale. În cadrul acestei perspective, parteneriatul educațional devine o prioritate a strategiilor orientate către dezvoltarea educației românești în context european. În context european, conceptul de educație capătă o valoare deosebită fiind pătruns de ideea de libertate, de cerințele individului în concordanță cu necesitățile și cerințele societății asigurându-se un sistem educațional performant în măsură să formeze competențe, valori și abilități.

Tot ce se întâmplă în jurul nostru invită la o revalorizare a locului educației în contextul vieții contemporane. Pe de-o parte este din ce în ce mai acută nevoia de a oferi individului instrumente reale de a se înțelege pe sine și pe de altă parte, pentru o mai bună conviețuire într-o lume complexă. Educația poate fi unul dintre răspunsurile școlii la problematica complexă. Dacă pentru mult timp copilul trebuia să se adapteze grădiniței sau școlii, în zilele noastre este din ce în ce mai evident că grădinița și școala trebuie să se adapteze nevoilor specifice și particularităților copilului.

Definitiv pentru progresul copiilor este modul în care aceștia conectează informațiile și procesele psihice specifice învățării. Implicarea unei multitudini de procese psihice potențează caracterul formativ al demersului educațional și creează condițiile favorabile pentru activitatea ulterioară de învățare. Ca proces, învățarea implică o serie de componente psihice, diferite de la un copil la altul. Drept urmare, organizarea situațiilor de învățare urmează să asigure condiții favorabile activității de învățare ca proces complex de informare și formare, de asimilare a cunoștințelor și de dezvoltare a competențelor structurale ale personalității umane. Aceasta implică crearea situațiilor de învățare care să determine o participare activă a copilului în procesul de învățare prin interacțiuni directe.

Copiii sunt viitorul României. De felul în care ne creștem și educăm urmașii depind de lumea de mâine. poate fi o lume a progresului, a concordiei sau o lume măcinată de conflicte, de ură și distrugerii. Trăim într-un prezent vulcanic în care grija pentru educație și pentru copii este o soluție a polarizării eforturilor și un prilej de conlucrare la nivel național și internațional.

Toate popoarele își iubesc copiii și toți părinții sunt ocrotitorii propriilor vlăstare. Devine tot mai necesar să se identifice soluții pentru ca toți copiii să aibă acces la educație și să participe la viața socială, să se integreze în societate și să fie cât mai adaptați. Acesta este un drept al tuturor copiilor, dar și o obligație a tuturor adulților. Lumea în care se dezvoltă azi copiii noștri este complexă și contradictorie. De aceea, tânăra generație trebuie pregătită nu numai să înțeleagă și să suporte schimbările permanente, ci și să le stăpânească. Copiii de azi vor fi agenții schimbării de mâine și evoluția va depinde de soluțiile lor dinamice și adaptate.

Idealul educațional de azi reprezintă omul care stăpânește schimbarea. Copiii de azi vor fi agenții schimbării de mâine și evoluția va depinde de soluțiile găsite.

Din această perspectivă, amintim că educația va avea predominant caracter constructiv, corectiv și formativ.

„Educația ca relație între subiect transformator și obiect de transformat, constituie domeniul eforturilor reflectate în educabil, ce vin din partea adulților, părinților, educatorilor. Ea tinde să realizeze o complexă desfășurare a caracteristicilor potențiale ale personalității în vederea formării de abilități, deprinderi, aptitudini utile și capacități de integrare socială.”

BIBLIOGRAFIE

- Schiopu U., *Reforma în educație*, 1977;
- Dumitrana M., *Copilul, familia și grădinița*, 2000, București, Ed. Campania,;
- *Dimensiuni și perspective de cunoașterea diversității culturale*, 2009, Iași, Ed. Arslonga.

„EDUCAȚIA NE UNEȘTE”

Prof. Metodist Crăiță Nicoleta
Casa Corpului Didactic Teleorman

Educația este cea mai importantă componentă a societății umane, o necesitate a ființelor umane care ajută la formarea fiecăruia ca individ.

Educația are și a avut dintotdeauna roluri multiple pentru individ și pentru societate. În primul rând, educația are implicații semnificative în prosperitatea economică a fiecărui individ în parte, a fiecărei comunități, a fiecărei națiuni. Tehnologiile și evoluția lor rapidă au modificat mediul de afaceri, procesele de producție și au dus concurența de la nivel local la nivel mondial. Educația are apoi un rol și implicații culturale esențiale. Rămâne principala cale prin care valorile și tradițiile se transmit din generație în generație, se modelează pentru a reflecta evoluțiile culturale și economice și se ancorează în realitățile sociale contemporane.

Educația are și un rol social. Educația oferă fiecărui individ oportunitatea de a acumula cunoștințele și de a-și dezvolta atitudinile și abilitățile necesare pentru a deveni un cetățean informat și activ, care contribuie la propășirea comunității sale și a națiunii. Educația asigură astfel stabilitatea și dezvoltarea socială.

Un rol fundamental al educației se referă la dezvoltarea personală. Fiecare individ trebuie să aibă posibilitatea de a se dezvolta potrivit potențialului propriu, astfel încât să poată asigura independența și prosperitatea lui, a familiei pe care eventual decide să și-o întemeieze și a grupurilor din care decide să facă parte. Dezvoltarea personală continuă prin învățare pe tot parcursul vieții este esențială în societatea contemporană. Pornind de la aceste roluri, întotdeauna și peste tot au existat și

există discuții cu referire la scopul și obiectivele educației, la ceea ce trebuie să se învețe și cum să se învețe.

Dreptul copiilor la educație este esențial pentru buna dezvoltare și funcționare a societății, deoarece educația din familie și educația din cadrul instituțiilor școlare sunt factorii care determină formarea personală și profesională a copiilor și pregătirea lor pentru viața de adult.

Copiii au dreptul la o educație de calitate, care are rolul de a le asigura egalitatea de șanse dar și dezvoltarea personalității lor.

Pentru o educație de calitate, este nevoie ca instituțiile statului și familia să le ofere toate condițiile și cadrele necesare dezvoltării copiilor.

Riscul educațional reprezintă un pericol în ceea ce privește neșcolarizarea copiilor sau întreruperea școlarizării acestora. O situație de risc educațional, care este o problemă la nivel global, o reprezintă diferite categorii de copii: copiii instituționalizați, copiii din medii defavorizate, copiii străzii, copiii abuzați etc. În țara noastră, în domeniul educației, legislația susține faptul că toți copiii au dreptul la educație și, dacă este cazul, există posibilitatea ca aceștia să frecventeze o școală obișnuită sau o școală specială în funcție de posibilitățile lor fizice sau intelectuale. Există totuși copii pentru care educația constituie o problemă fie temporară, fie permanentă, fiind mai multe categorii de copii cum ar fi cei care suferă de boli cronice și necesită internări în spitale pe perioade lungi, copii bolnavi, copii străzii, copii populațiilor care migrează dintr-o localitate în alta, copii care au deficiențe severe multiple sau asociate, copiii care au depășit cu trei ani vârsta școlarității.

Educația este factorul decisiv care acționează asupra dezvoltării copilului. Acest proces continuu nu se referă doar la educația intelectuală (informativă și formativă) care se realizează în instituții de învățământ. Este vorba despre toate influențele care modelează copilul, ajutând la crearea unei personalități cât mai armonios structurate. Educația trebuie să asigure adaptarea optimă a copilului la cerințele societății, bazându-se pe potențialul individual.

Educația înseamnă învățarea de către copii a unor lucruri noi care să îi ajute pe viitor. De asemenea educația le oferă posibilitatea de a perfecționa lucruri pe care deja le cunosc în așa fel încât să le fie de ajutor mai târziu.

Educația este un proces îndelungat și complex care cuprinde mai multe dimensiuni: dimensiunea intelectuală, dimensiunea estetică, dimensiunea tehnologică, dimensiunea profesională. În concluzie, educația are un caracter fundamental, care transmite experiențe de viață generațiilor noi și care influențează dezvoltarea morală și fizică, ea fiind considerată împlinirea unei flăcări, nu umplerea unui vas.

